

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND
TO THE
DARK ELF KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JESSICA GRAYSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KARA ELF KRALINA BAĞLI

JESSICA GRAYSON

Telif Hakkı @ 2022 Jessica Grayson tarafından

Kara Elf Kralına Bağlı Uluslararası ve Pan Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, Jessica Grayson'ın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Purple Fall Publishing tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. Purple Fall Publishing ve Purple Fall Publishing Logoları [Purple Publishing LLC](#)'Fall nin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

ISBN (e-kitap) 978-1-64253-587-7

Kapak Tasarımı Atlantis Book Design'dan Kim Cunningham tarafından

yapılmıştır AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

DEDİKASYON

Kocama: Sen sadece benim kocam değilsin, sen benim en iyi arkadaşım ve kayamsın. Tüm sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

-Jessica Grayson

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67 Sonsöz

BÖLÜM 1

INARA

T Dolunay tepemizde ışıl ışıl parlıyor ve manzarayı ruhani, gümüş bir ışıkla yıkıyor. Savaş alanının karşısında, karanlıkta parlayan gözleri kolayca görülebilen Kara Elf ordusu pusuya yatmış bekliyor Krallarının arkasında saf tutarken.

Herkes Ithylian Kralı Varys'ten korkar. Vahşı ve ölümcül bir savaşçı olarak bilinen Varys'in ordularına karşı durup kazanmayı bekleyenin olmadığı söylenir.

Halkı için standart olan koyu yeşil zırhı giymiş. Canlı mavi gözleri delici bir bakışla ordumuza dikilmiş. Korkunç kurduna binmiş, seyretmesi korkunç. Devasa canavar sıradan bir kurt görünümünde ama bir atın iki katı büyüklüğünde. Keskin pençelerini yerde gezdiriyor, hırlıyor ve savaş için sabırsızlanıyormuş gibi dişlerini gıcırdatıyor.

Ağabeyim Raiden'ı düşündükçe göğsüm endişeyle sıkışıyor. Kara Elfler onu bir haftadan kısa bir süre önce yakaladı ve hâlâ hayatta olması için dua ediyorum.

En büyük kardeşimiz Edmynd'in siyah kırsığının üzerinde ön saflara doğru ilerleyişini izliyorum. Kısa sarı saçları, çarpıcı yeşil gözleri ve çenesinde sadece bir parça kırışıklıkla Florin'in genç kralı olarak tanınıyor olabilir ama Edmynd savaşa yabancı değil. Savaşta yıpranmış zırhını giymiş. Ezik metal, krallığımızı korumak için girdiği birçok çatışmada cilasını uzun zaman önce kaybetti ve biliyorum ki şimdi bunu Kara Elflere kararlılığını hatırlatmak için giyiyor.

Kardeşimizi zarar görmeden bize geri vermeyi reddederlerse, Edmynd onlara savaş ilan edecek.

Kardeşim geçerken bakışları adamların üzerinde geziniyor. Beni bu kılıkta tanımamasını umarak ela gözlerimi yere indiriyorum.

Uzun, sarı saçlarım miğferimin altında toplanmış ve zırhım üzerimde oldukça büyük ama atımın üzerinde oturuyorum ve bir erkekmişim ve buraya aitmişim gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Ben Florin'in bir prensesiyim ve kadınların savaşa gitmemesi gerekir.

En küçükleri olarak kardeşlerim, ebeveynlerimiz öldüğünden beri bana karşı hep aşırı korumacı davrandılar. Edmynd burada olduğumu bilseydi çok kızardı. Ama Raiden'in yakalandığını öğrendikten sonra geride kalamazdım.

Son iki yıldır, tekrarlayan bir kabus görüyorum. Rüyamda Raiden zincire vurulmuştu ve ben de . Kuzguni siyah gözleri olan bir Kara Elf başımızda duruyordu. Elf'in sağ kaşının hemen üstünden başlayıp yanağına kadar uzanan uzun, sivri bir yara izi olduğunu hatırlıyorum.

Bana ipekten yapılmış yeşil bir kurdele teklif etti. Eğer onu alırsam Raiden'in gitmesine izin vereceğini biliyordum.

Annem bazı şeyleri gerçekleşmeden önce rüyasında görürdü. Bunun soyumuzdaki bir lanet olduğunu söylerdi. Bana ve kız kardeşime saklamayı öğrettiği tehlikeli bir sır.

Hayallerimin hepsi gerçekleşmiyor. Bazıları sadece hayal gücümün ürünüdür. Ama bu hayallerden birini bir kez görmezden geldim ve bu pişmanlığımı hayatımın sonuna kadar taşıyacağım. Aynı hatayı tekrar yapmayı reddediyorum.

Kardeşimi seviyorum. Hem de çok. Ve ne kadar küçük olursa olsun, rüyamın onu kurtarabileceğim anlamına geldiği bir şans varsa, denemek zorundayım.

Valren Prensi Lukas kardeşimin arkasından geliyor, altın rengi gözleri adamların üzerinde geziniyor. Nişanlımın beni tanıyacağından endişelenerek başımı daha da eğiyorum. O bir Kurt Değiştiren ve koku alma duyularının biz insanlardan çok daha keskin olduğunu biliyorum. Bu sabah davamızı desteklemek için birkaç askerle birlikte geldi.

"Edmynd, bekle!" diye , atını onun yanına sürüyor. Kardeşim aniden durdu. "Ne oldu, Lukas?"

"Onları ikna edemezsiniz. Kara Elfler soğuk ve acımasızdır." Bir elini kısa, koyu kahverengi saçlarında kabaca gezdiriyor. "Raiden muhtemelen çoktan ölmüştür ve bu buluşma seni kendi sonuna çekmek için kurulmuş bir tuzaktır."

Edmynd çenesini sıkıyor ve yüzündeki acımasız ifade bana bunu çoktan düşündüğünü söylüyor. Lukas'a yaklaşıyor ve bir elini omzuna koyuyor. "Eğer düşersem, kız kardeşlerime göz kulak ol."

Sözleri içime ağır bir taş gibi oturdu. Biz Lukas'la birlikte büyüdük. O bizim için bir kardeş gibidir ve sadakatini ve dostluğunu birçok kez kanıtlamıştır. En son, beni Kolstrad Prensi Aegryn'den korumak için yapılan nişanımızla, ki ben onun tekliflerini reddettikten sonra Florin'i yaralı gururu yüzünden savaşa götürecekti.

Valren'in Kurt Değiştiren krallığı uzun zamandır müttefikimiz ve bugün bir kez daha sadık olduklarını kanıtlıyorlar.

"Elbette, dostum." Lukas cevap verir. "Yapacağım."

Edmynd çenesini eğip sertçe başını sallıyor, sonra dönüp tarlaya doğru ilerliyor. Sadece ona isterken saklanmak içimdeki her şeyi alıyor. Kardeşlerimi seviyorum -ikisini de- ve eğer Raiden öldürülmediyse, bugün ikisini de kaybedebileceğim düşüncesi neredeyse katlanabileceğimden daha fazla.

İki kral alanın ortasında birbirlerine yaklaşıırken herkes sessizliğe gömülür.

Kardeşimin siyah kırsığı sıkıntıyla kişniyor ve Varys'in korkunç kurdunu görünce aniden duruyor. Keskin dişlerini hırıldayarak çıkarırken kalın gri ve siyah kabarıyor.

Edmynd onu sakinleştirmeyi başarır ve ilerlemeye devam ederler.

Alanın ortasına ilk ulaşan Kara Elf Kralı oluyor; yaklaşıırken parlayan buz mavisi gözleri dikkatle kardeşime bakıyor. Edmynd korkunç Elf kralının önünde durduğunda kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Kardeşim Raiden'ın serbest bırakılması için pazarlık yapmaya geldim."

Varys doğrurur. "Peki karşılığında ne öneriyorsun?"

"Kuvvetlerimiz geri çekilecek ve iki krallığımız arasında bir barış anlaşması için görüşmeler yapabiliriz."

"Buna daha önce de söz vermiştin," diyor Kral Varys, sesi derin ve buz gibi soğuk. "Şimdi neden yeminini tutabileceğini düşüneyim ki?"

"Söz veriyorum, şerefim üzerine."

"Tecrübelerime göre bir insanın, hatta bir kralın sözü çok az şey ifade eder."

Edmynd sinirlenir. "Kardeşimi görmek istiyorum. Bu müzakereler daha ileri gitmeden önce onun hâlâ hayatta olduğunu bilmek istiyorum."

Varys adamlarına doğru döner. Ön saflar, Elflerden birinin kolları arkadan bağlı, kahverengi gözleri öfkeyle yanarken burun delikleri alevlenen Raiden'ı öne doğru sürüklemesine yetecek kadar ayrılır.

Elf onun kısa sarı saçlarını kavrayıp boğazına bir bıçak dayamak için başını geriye çektiğinde nefesim kesiliyor.

"Edmynd!" Raiden haykırıyor. "Yapma-"

"Sessizlik!" diye bağırıyor Kara Elf, bıçağı etine yaklaştıırarak ve Raiden hareketsiz kalıyor.

Tarlanın öbür ucunda olmalarına rağmen, ay ışığı Raiden'ın boynundan keskin bıçağı doğru akan kan damlasını görmem için yeterli aydınlatmayı sağlıyor.

"Onu serbest bırakın," diye dişlerini gıcırdatıyor Edmynd. "Ve sonra barış için pazarlık yapabiliriz."

"Sana güvenmemi mi bekliyorsun?" Varys gıcırđıyor. "Halkıma verdiğin sözlerin geçmişı göz önüne alındığında, seninle birlikte savaşmak ve krallığıma savaş açmak için yaşamasına izin vermek yerine onu hemen şimdi öldürsem daha iyi olur."

Edmynd, "Eğer onu serbest bırakırsanız, aramızda barış olacağına yemin ederim," diye karşı çıkıyor.

"Güven istiyorsan, karşılığında güven sunmalısın." Kral Varys kararlı bir şekilde. "Büyücülerinize söyleyin, bu topraklardaki büyüü serbest bıraksınlar.

ve ben de kardeşini serbest bırakmayı ve krallığınla ittifak kurmayı kabul edeceğim."

Ağabeyimin kafası hafifçe geriye gitti. "Böyle bir şeyi kabul etmek aptallık olur. Eğer halkınız bu topraklarda sizin güçlerinize erişebilseydi, bize savaş açmanıza ne engel olurdu?"

"Önerdiğiniz gibi bir antlaşmamız olsaydı, burada büyümüzü kullanabilmemiz neden önemli olsun ki?" Kara Elf Kralı meydan okur. "Müttefik olurduk, değil mi?"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye yanıtlıyor Edmynd. "Benden başka bir şey iste."

"Başka bir şeye ihtiyacım yok Kral Edmynd." Varys çenesini kaldırır. "Teklifimi düşünmeniz için size gün doğumuna kadar süre veriyorum. Şafakta burada buluşacağız. Şartlarımı kabul etmezseniz, kardeşiniz idam edilecek."

Endişe içimi kemirirken kalbim güm güm atıyor. Edmynd bu talebi kabul edemez. Kara Elfleri ve Fae'leri güçlerini burada kullanmaktan alıkoymak için topraklarımıza bu büyüü yapanlar Büyücüler Tarikatı'dır. Bizi istiladan koruyan tek şey bu çünkü onları bizimle yıkıcı büyüleri yerine kılıç ve kalkanlarla savaşmaya zorlayacak.

Edmynd'in bunu yapmasına imkan yok. Raiden'ı kaybetme düşüncesi boğazıma düğümleniyor. Ellerimi yanımda yumruk haline getiriyorum. Kardeşimi kurtarmanın bir yolunu bulacağım; onu öldürmelerine izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 2

DEĞİŞK ENLER

A

Çadırıma ulaşır ulaşmaz kapağı arkamdan kapatıyorum ve ileri geri volta atmaya başlıyorum. Yatağımın serilmiş olduğunu fark ediyorum. Uzun bir gün oldu ve dinlenmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Uzanıp parmaklarımı sağ kaşımın hemen üstünden yanağıma doğru inen yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Bana her şeye mal olan yara.

Bu şekil bozukluğu yüzünden artık hiçbir Kara Elf kadını bana sahip olmayacak. Beni düşünecek olanlar sadece unvanımın ve bağımızın onlara getireceği statünün peşinde olacaklardır. Aptalca olsa da, bir gün *Khio'rimi* - Kaderimdeki Kişi'yi - bulma umudumu *koruyorum*. Ancak böyle bir nimet nadirdir ve bunun benim için gerçekleşeceğinden şüpheliyim.

Kolstrad Prensi Aegryn ile savaşıırken gözümü bu yaralanma yüzünden kaybetmediğim için şanslıyım. İnsan ordusu demirle savaştı çünkü bunun bizim zayıflığımız olduğunu biliyorlardı. Bu metalle açılan yaralar Elf Şifası ile giderilemeyecek izler bırakır. Tekrar savaşa girme düşüncesinden hoşlanmıyorum.

"İnsan kral bunu asla kabul etmeyecektir, Varys." Devyn gölgelerin arasından çıkarak söylüyor bunu. Kişisel muhafızım ve yakın dostum olarak, doğal olmayan bir gizlilikle hareket edebildiğini biliyorum ama bazen beni bile gafil avlıyor. "Krallığının güvenliğini tek bir adam için feda edemez."

"O *adam* onun kardeşi," diye belirttim. "Şartlarımı kabul etme ihtimali hâlâ var."

Kehribar rengi gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Ya yanılıyorsan? Florin Kralı'nın kardeşini gerçekten idam mı edeceksin?"

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor ve çenemi sıkıyorum. "Florin'le gerçek ve kalıcı bir barışa ulaşmak için tek şansımız bu. Eğer güçlerimizi onların krallığında kullanma imkânına sahip olursak, bir daha asla

bizi tekrar tehdit ediyor. O zaman çabalarımızı Büyük Duvar'ı savunmaya ve Wraithleri bölgemizden uzak tutmaya yoğunlaştırabiliriz."

"Ama insanlar güçlerimizi istila etmek için kullanacağımıza inanıyor."

"Halkımız hiçbir zaman saldırgan olmadı." Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her zaman bizim ve Fae'lerin topraklarını çalmaya çalışan insanlardı."

"Bu iki yüz yıldan fazla bir süre önce, büyükbabanızın zamanında oldu."

Başımı salladım. "Büyükbabam bilgeydi. Fae prensesiyle evlenerek Fae'lerle kalıcı bir anlaşma yapma öngörüsüne sahipti ve bizi Florin krallığına karşı birleştirdi."

Devyn kaşlarını çatıyor. "Kral Edmynd'in iki kız kardeşi var. Belki Florin'le de benzer bir anlaşma yapılabilir." Duraksar. "Valren Prensi Lukas bu yüzden burada. Onlardan biriyle nişanlandı ve Kurt Şekil Değiştirenler ile insanlar arasında kalıcı bir ittifak oluşturdu."

"Bir insana elimi uzatmamı mı öneriyorsun?" İnanamayarak soruyorum. "Sen değil," diyor Devyn. "Kardeşin Aryl çiftleşmemiş. Ya da sen "Kız kardeşin Nyrala'yı Kral'ın kendisine sun."

Kaşlarımı çatıyorum. Barışı her şeyden çok istiyorum ama Aryl ya da Nyrala'nın mutluluğu pahasına değil. "Onları kendilerini bir insana bağlamaya zorlamayacağım Devyn. Zorlayamam. Ayrıca, Kral Edmynd babasına çok benziyor. Halkımıza karşı derin bir nefreti ve güvensizliği var. Böyle bir evliliği kabul edeceğinden şüpheliyim. Bu yüzden kardeşini yakalamak bir nimetti. Taleplerimizi iletmek için bir daha böyle bir şansımız ."

Devyn başını sallıyor. "Prens Raiden'in doğumundaki skandal koşulların onu kral ve kraliyet ailesi için gözden çıkarılabilir kılacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanılmışım." Kaşları derin bir çatıklığa dönüşüyor. "Kral'ın onu kurtarmak istediğine inanıyorum ama aynı zamanda sizin şartlarınızı kabul edip Florin halkının sadakatini koruyamayacağına da inanıyorum."

Bunu düşündüm. Bu bir kumar ama oynamam gereken bir kumar. "Sabaha kadar öyle ya da böyle öğreneceğiz."

"Kral reddederse ne yapacaksınız?" Devyn bastırıyor. "Kardeşini gerçekten idam edecek misiniz?"

"Eğer yaparsam, savaş çıkar. Ama yapmazsam, zayıf görüneceğim." Ağır ağır iç çektim. "Kral Edmynd şartlarımı kabul etmezse, sanırım Prens Raiden halkına dönmek için kampımızdan kaçmak zorunda kalacak."

Devyn şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Prensin bağlarını sabitlerken ufak bir hata yapmış olmanız ihtimal dışı değil... bileklerini biraz gevşek bırakmış olabilirsiniz." Kaşlarımı kaldırıyorum. "İnsanlar oldukça becerikli varlıklardır ve bunu anladığında doğal olarak *mucizevi* kaçışını gerçekleştirecektir."

"Bu sizi hala zayıf göstermez mi?"

"Olabilir," diye kabul ediyorum. "Ama Kral Edmynd şartlarımı reddederse onu kendim iade edersem görüneceğim kadar zayıf değil." Duraksıyorum. "Ayrıca... bir keresinde onların kuvvetleri tarafından esir alındığımda babaları hayatımı bu şekilde bağışlamıştı. Babam taleplerini yerine getirmezse beni idam edeceği tehdidinde bulunmuştu."

"Ama Florin Kralı işitme duyumuzun ne kadar keskin olduğunu fark etmedi ve şövalyelerinden birine beni tutan bağları gevşetmesini söylediğini duydum. Ve şimdi, bu iyiliğine oğlunu bağışlayarak karşılık vereceğim."

"Kral Edmynd'in, biz kardeşini kurtarmak için bu planınızı uygulamaya koyamadan önce savaş ilan etme riski var."

O haklı. Bu bir risk. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

BÖLÜM 3

INARA

I Elf kampının arkasından dolaşmak sandığım kadar zor olmadı. Küçükken babam bizi buraya avlanmaya getirirdi. Bu ormanı avucumun içi gibi bilirim.

Birkaç Elf askeri çadırların arasına yayılmış çeşitli ateş çanaklarının etrafında toplanıyor. En az altı muhafız çevre boyunca belirli bir yolda ileri geri yürüyor.

Ağaçların arasından soğuk bir esinti esiyor ve nemli toprağa çömelirken hafifçe titriyorum. Baharın gelmesine daha birkaç hafta var ve ben her şeyden çok evimde, sıcak yatağında olmayı ve tüm bu yaşananların her an uyanabileceğim bir kâbus olmasını diliyorum.

Durumun karanlık gerçekliği göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Kardeşimi kurtarmak zorundayım. Eğer yapmazsam, yarın ölecek. Edmynd onu ne kadar sevse de, kardeşini krallığın güvenliğinin önüne koyacak bir seçim yapamayacağını biliyorum. Raiden'ı kaybetme düşüncesi dayanılmaz ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım.

Sık yeşilliklerin arkasına saklanarak yakınlarda kaç asker olduğuna dikkat ediyorum. Çadırlar birbirine yakın bir şekilde gruplanmış ve hepsi aynı görünüyor. Kardeşimin hangisinde kaldığından emin değilim. Kralın hangisinde olduğunu bile söyleyemiyorum çünkü görebildiğim hiçbir ayırt edici işaret yok.

Bu akıllıca. Eğer biri kampı istila ederse, ona zarar vermek için kralı kolayca bulamazlar.

Oysa kardeşimin kampında onun çadırı diğerlerinin arasında kesinlikle öne çıkıyor. Çok daha büyük ve evimizin pankartları girişin her iki yanında gururla dalgalanıyor.

Kampın planını incelerken hayal kırıklığı içinde alt dudağımı ısırıyorum. Kardeşimin yerini nasıl bulacağımı bulmalıyım. Onu içeride bulmayı umarak karşıma çıkan her çadırı körü körüne aramak zorunda kalırsam kesinlikle yakalanırım.

Bir anı geri dönerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Küçükken, bazen ormanda oynamak için kaleden gizlice kaçırdık. Raiden genellikle ilk giden olurdu. Bize bir işaretle seslenirdi, narwick faresi gibi bir ses çıkararak yakınlarda muhafız olmadığını bildirirdi, böylece kaçabilirdik.

Derin bir nefes alarak ellerimi ağzımın etrafında birleştiriyorum ve çok iyi hatırladığım o yumuşak sesi çıkarıyorum. Tamamen hareketsiz kalıyorum. Raiden'ın beni duyması için dua ederek bir cevap beklerken kalbim küt küt atıyor.

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen bir dakikadan az olduğuna emin olduğum bir sürenin ardından, kampın kenarındaki bir çadırdan gelen sesi duyuyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Raiden yalnız. Bu onun her şeyin yolunda olduğuna dair işareti. Şimdi tek yapmam gereken onu serbest bırakmak ve kaçmak.

Derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum. En yakın muhafızın kampın çevresi boyunca rotasında yürümeye başlamasını izliyor ve bunu ne kadar sürede yaptığını gözlemliyorum.

Dönüp ters yöne doğru yürüdüğünde, fırsatımı değerlendirip olabildiğince sessiz bir şekilde çadıra doğru ilerliyorum. Çadıra ulaşır ulaşmaz dikkatlice kapağını kaldırıp içeri giriyorum.

Ay ışığı tavandaki açıklıktan içeri süzülüyor ve Raiden'ı net bir şekilde görebilmem için yeterli bir aydınlık sağlıyor.

Kaskımı çıkardığımda çenesi düştü. "Burada ne işin var Inara? Çağrıyla duyduğumda senin Edmynd ya da Lukas olduğunu sandım," diye tıslıyor. "Burada olmamalısın. Bu çok tehlikeli."

"Seni kurtarmaya geldim," diye fısıldıyorum ona doğru ilerlerken.

Küçük bir yatak paletinin üzerine oturtulmuş. Bilekleri zincirlerle bağlanmış ve çadırın ortasındaki bir direğe bağlanmış. Yanında kırıntılarla dolu bir tabak ve boş bir kadeh dikkatimi çekiyor. Edmynd şartlarını kabul etmezse Kara Elfler'in onu sabah idam etmeyi planladığını düşünürsek, hapishanesinin hayal ettiğim kadar kasvetli görünmemesine şaşırdım.

"Gitmelisin Inara," diye fısıldıyor acilen. "Eğer seni bulurlarsa
."

Bir narwick faresinin yumuşak sesi bize ulaştığında ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz.

Kulaklar. Raiden'in kahverengi gözleri genişler. "Yalnız mı geldin?" Başımı salladım.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye küfrediyor. "Kara Elf Kralı gece bitmeden hepimizi esir alacak."

Dudaklarımı büzüyorum.

Raiden tiz karşılık veriyor. Beklerken zincirlerini inceliyorum. "Anahtarı nerede saklıyorlar?" diye soruyorum.

"Muhafızlardan biri taşıyor," diye cevap veriyor yenik bir şekilde.

"Yakalanmadan önce gitmelisin, Inara."

Çadırın kapağı açılır ve Lukas içeri süzülür. Ağzı açık kalır. "Inara? Burada ne işin var?"

Raiden hızla, "Onu kampa geri götürmelisin, Lukas," diyor. "Peki ya sen?"

Fısıldıyorum. "Seni burada öylece bırakamayız. Kral Varys

Edmynd şartlarını kabul etmezse yarın seni öldürecek."

Raiden'in yüzündeki tüm renk kaybolur. Lukas'a döner. "Lütfen, Lukas," diye yalvarır. "Inara'yı buradan götürmelisin. Onu güvenli bir şekilde kampa geri götür."

Lukas bana dönüyor, yüz hatlarında kararsızlık okunuyor. "Hayır," diye tıslıyorum ve sonra Raiden'a dönüyorum. "Seni burada bırakmayacağız."

Lukas çenesini sıkıyor ve kardeşime doğru yürüyor. Raiden itiraz etmek için ağzını açıyor ama ben ona ters ters bakıyorum. "Konuşmaya devam edersen, birileri bizi duyacak."

Ağzını kapatıyor ve Lukas bıçağıyla kilit üzerinde çalışmaya başlıyor.

Endişeyle omzunun üzerinden bakıp çalışmasını izliyorum. "açabilir misin?"

Başını sallar. "İstediğimden çok daha fazla gürültü yapmadan olmaz."

Raiden'a döndüm. "Anahtarın muhafızlardan birinde olduğunu söylemiştin." "Evet."

"Onu tarif edebilir misin?" Kardeşimi kurtarabileceğimize dair bir umut kırıntısına tutunarak soruyorum.

"Bütün Elfler aynı görünür," diye dişlerini gıcırdatıyor Lukas kilidi açmayı tekrar denerken. "Hepsi Orklar kadar aşağılık ve alçak, tek farkları gerçek doğalarını metanetli maskelerinin ardına saklamaları."

Kurt Şekil Değiştirenlerin Kara Elflerden en az benim halkım kadar nefret ettiği bir sır değil. Her iki krallığımız da onların topraklarına sınır. Lukas ve adamları da en az bizim kadar Kara Elf Krallığı Ithylian ile sınır çatışmalarına girmişlerdir. Bu yüzden Lukas'la nişanlandığının duyurulması bu kadar kutlandı.

Nişanlılığımızın sadece sahte bir bahane olduğunu bilmiyorlar.

"Gidip şu muhafızı arayacağım ve anahtarı alacağım," diyor Lukas ve çadırın kapısına doğru ilerliyor. Duruyor ve keskin bakışlarını bana çeviriyor. "Eğer ulursam, bu kaçman için bir işarettir ve sakın arkana bakma. Anladın mı?"

Başımı salladım.

O gidince Raiden dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Lukas iyi bir adam. Onunla gerçekten evlenmek istemediğine emin misin?"

Sinirli bir şekilde içimi çektim. Son birkaç aydır bu konuyu defalarca konuşmuştuk. "Bu konuyu şimdi açmak zorunda mısın?"

Raiden, "Bu benim için önemli," diye bastırıyor.

"Sana daha önce de söyledim. Ona bir sevgili gibi değil, ailem gibi değer veriyorum. O da aynı şeyi hissediyor."

"Başka bir şey olamayacağından emin misin? Çoğu iyi ilişki önce arkadaşlık olarak başlar."

Dudaklarımı büzüyorum. "O benim için bir kardeş gibidir."

"Ben sadece-" Raiden'ın sesi takılır. "Kurt Şekil Değiştirenler onurlu insanlardır, Inara. Lukas tanıdığım en iyi adamlardan biri. Ben sadece senin

"Ben gittikten sonra sana iyi davranacak bir koca."

Göğsüm sıkışıyor. "Böyle konuşma. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Eğer Lukas anahtarı bulamazsa, beni burada bırakmak zorunda kalacaksın, Inara." "O , Raiden." Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum. "I yapacağını biliyorum."

"Eğer yapmazsa, ve ben-" Sertçe yutkunur. "Eğer bana bir şey olursa, Edmynd'i savaşa gitmemeye ikna etmelisin. Benim için değil, Inara. Eğer krallığımızı Kara Elflerle savaştan kurtarmanın bir yolu varsa, o zaman izlenmesi gereken yol budur." Duraksıyor. "Büyükbabanın hikâyelerini hatırlıyor musun? Onların halkıyla yaptığımız son Büyük Savaş neredeyse her şeyimize mal oluyordu." Karanlık gözleri benimkileri arıyor. "Bunu yapacağına dair bana söz ver, Inara."

Sanki ölümü kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi konuşmasından nefret ediyorum. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Söz veriyorum."

Keskin bir uluma havayı delip geçiyor ve kalbimi durduruyor. Raiden ayağa fırladı. Hiç düşünmeden kaskımı tekrar takıyorum ve Lukas'a yardım etmeye kararlı bir şekilde girişe doğru koşuyorum. Elimde hançerimle çadırın kapağını iterek açıyorum ve sert bir şeye çarparak dengemi kaybedip tökezleyerek bıçağı düşürüyorum.

Bir Kara Elf içeri adım atarken panikle ayağa fırlıyorum, onu üç Kara Elf daha takip ediyor.

"Bu nedir?" diye soruyor, sesi alçak ve tehditkâr. Bize bakarken gözleri vahşi, obsidyen siyahıydı.

İki Kara Elf muhafızı daha beliriyor, Lukas'ı arkalarından sürüklüyorlar, ayak bilekleri ve elleri iple bağlı. Baygın halini ayaklarımın dibine atıyorlar. Sadece göğsünün inip kalkması bana hâlâ hayatta olduğunu söylüyor. "Kampta bir Kurt Değiştiren yakaladık, Kralım."

Kral mı? Üzerimize doğru gelen adama göz kırpıyorum.

Korkum yerini şoka bırakırken ağzım açık kalıyor. Bakışlarım Kral'ın yüzünün sağ tarafındaki uzun yara izinin üzerinde geziniyor. Bu adam

Gördüklerim... Tekrarlayan rüyalarımın.

"Seni öldüreceğim!" Raiden Kral'a saldırır. Zincirinin ucuna ulaşmadan muhafızlardan biri yoluna atlıyor. Yıldırım hızıyla Raiden'ın kafasına kılıcının kabzasıyla vuruyor ve ben dehşet içinde kardeşimin yere yığılıp bayılmasını izliyorum.

İkisi de yerde çaresizce yatan Lukas ve Raiden'ın önüne geçtiğimde kalbim küt küt atıyor. Kendimi onlarla Kral arasına yerleştirip ayaklarımı savunma pozisyonunda açıyorum. "Bırakın onları." Kaskımı çıkarıyorum ve uzun sarı saçlarım omuzlarıma dökülüyor.

Kral Varys'in yüz ifadesinde bir şeyler kırılıyor. Şok içinde bana bakarak durdu.

"*Khio'ri*." Elfçe garip bir kelime fısıldıyor ve yanındaki muhafızların nefesi kesiliyor.

Varys delici bir bakışla beni inceliyor, gözleri normal, parlayan buz mavisine dönüyor. Halkı için standart olan koyu yeşil zırhını giymiş. Sadece kısa, siyah saçlarındaki gümüş halkalı taç onun bir savaşçıdan fazlası olduğunu gösteriyor. Zırhı, altındaki zayıf, kaslı formu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Sivri kulakları, gri-mavi teni, aristokrat burnu ve camı kesebilecek kare çenesiyle, ifadesinin sertliğine rağmen onu yakışıklı bulmadan edemiyorum. Yüzünün sağ tarafından aşağıya doğru inen uzun yara izini tekrar inceliyorum, çizgi teninden bir ton daha açık.

"Bırakın gitsinler Kral Varys, onun yerine beni tutabilirsiniz."

Adamlarına Elfçe konuşarak göğsünün derinliklerinden homurdanıyor ve dillerini çok az anlamama rağmen, onlara geri çekilmelerini emrettiğini bilecek kadar tanıyorum.

Bana dönüyor ve ağır aksanlı Florinesh dilinde konuşuyor. "Kimsin sen? Adın ne senin?"

Çenemi kaldırıyorum. "Ben Florin Prensesi Inara'yım ve bu adamları serbest bırakmanızı talep ediyorum."

"Onları serbest bırakacağım Prenses, ama karşılığında sizden bir şey istiyorum." "Nedir o?"

"Halklarımız arasında kalıcı bir ittifak kurabilmemiz için evlenme teklifimi kabul edin."

Şok içinde ona bakarken kalbim tekliyor ve duruyor.

BÖLÜM 4

DEĞİŞKENLER

H ışı ışı gözleri benimkilere bakıyor; altın sarısı ile yeşil arasında bir yerde, canlı, çarpıcı bir renk.

"*Khio'ri*." Bu kelime içimde dalgalanıyor, farkındalık damarlarımda ateş gibi yayılırken bedenimi ve ruhumu sarıyor. Ruhum geri dönülmez bir şekilde onun olduğumu kabul ediyor; o artık göğsümün içinde katı bir şekilde atan kalp kadar benim bir parçam. Ona ilahi bir kaderle bağlıyım.

Yanımdaki muhafızların nefesi kesiliyor ama onları görmezden geliyorum.

Uzun, ipeksi saçları sırtından ve omuzlarından aşağı altın gibi dökülüyor. Kalp şeklindeki güzel yüzünü incelerken, yanaklarına pembe bir çiçek yayılıyor ve solgun tenindeki hafif çil tozunu vurguluyor. "Bırakın gitsinler Kral Varys," dedi bir şekilde. "Ve beni tutabilirsin

yerine."

Hâlâ şoktayım, tutarlı bir düşüncüyü bir kenara bırakın, kelimeleri oluşturmam bile biraz zaman alıyor. Bir süre sonra muhafızlarıma geri çekilmelerini emrediyorum.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Adın ne senin?"

"Ben Florin Prensesi Inara'yım ve bu adamları serbest bırakmanızı talep ediyorum."

Onun sadece insan değil, aynı zamanda düşmanımın kız kardeşi olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. "Onları serbest bırakacağım Prenses, ama karşılığında sizden bir şey istiyorum."

"Ne oldu?"

Onu incelerken soru dilimin ucunda duruyor. Halkımız yüzlerce yıldır düşman. *Khio'rinar* - Kader Bağı - birçok kişinin umduğu ama nadiren bulduğu, tanrıların bir lütfudur. Tanrıların ruhumu neden bir insana bağladığını anlamıyorum ama onların yöntemlerini sorgulamayacağım.

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Halklarımız arasında kalıcı bir ittifak kurabilmemiz için evlenme teklifimi kabul eder misin?"

Sanki az önce sorduğum şeye gibi bana bakıyor. "Bunu kabul edersem onları serbest bırakacağına söz veriyorsun."

Bunu bir ifade olarak söylüyor ama ben bunun aynı zamanda bir soru olduğunu da anlıyorum. Bu yüzden ben de ona bir soru yöneltiyorum.

"Krallıklarımız arasında barış istiyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "O zaman bunu böyle başaracağız."

"Bunun yerine neden bir anlaşma imzalamıyorsunuz?" diye karşı çıkıyor.

"Neden elimi istiyorsun?" "Halkım son birkaç yıldır sizinkilerle pek çok antlaşma yaptı.

Yüz yıl geçti ve hiçbirisi uzun ömürlü olmadı," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde. "Bu tür anlaşmaların çok kolay bir kenara atılabildiğini öğrendik. Evlilik yoluyla kurulan bir ittifak, bir kağıt parçasından daha güçlüdür."

"İyi niyet göstergesi olarak üçünüzü kardeşinizin kampına geri göndereceğim." Yüz hatlarında kısa süreli bir şok ifadesi belirdi. "Teklifimi düşünün."

Burun deliklerim onun korkusunun keskin kokusuyla alevleniyor ama bunu iyi saklıyor. Halkı bizim canavar olduğumuza inanıyor ve eminim bunun bir tür tuzak olduğunu düşünüyordur. Titreyen ellerini sakinleştirmek için ellerini iki yanında yumruk haline getiriyor. Prenses Inara cesur, ki bu bir insan prenesten beklediğim bir şey değil, çünkü hep kırılgan olduklarını duymuştum.

İşıltılı gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Peki ya sana elimi vermeyi reddedersem?"

Kalbim tekliyor ve duruyor ama yüz ifademi donuk kalmaya zorluyorum. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu açıklayamam. Kader Bağının gücünü henüz bilmiyor.

Khio'ri-Kaderimi ırkımızın dışında bulan ilk kişi benim. Eğer bağlantıyı hissediyorsa, hiçbir şey söylemedi... ama yine de... ben de söylemedim.

Eğer bir Kara Elf olsaydı, çoktan onun çekimini hissederdi. Ama insan olduğu için, bunun onu nasıl etkileyeceğini bilmiyorum. Tek bildiğim onu kaybetmek istemediğim. Onu benim yapmanın bir yolunu bulmalıyım.

"O zaman sınırlarımız boyunca şüphesiz daha fazla kan dökülecek ve bunu muhtemelen savaş izleyecektir. Sizin ve benim türümüz arasında çok fazla öfke ve nefret var. Kaynaklarımız Wraithlere karşı birleşmek için daha iyi harcanabilecekken, krallığınızla savaşmaktan yoruldum."

"Büyücüler Tarikatı güçlerini Büyük Duvar'ı güçlendirmek için kullanıyor," diyor. "Wraithler onu aşamaz."

"Yapabilirler ve yapıyorlar." Çenemi sıkıyorum. "Büyücülerinizin büyü sandığınızdan daha sık başarısız oluyor. Halkım Wraithleri diğer tarafta tutmak için Büyük Duvar'ı koruyor. Ve eğer düşersek, sadece Ithlyian'ı istila etmekle kalmaz, Florin için de gelirler."

"Ben zaten Valren Prensi Lukas ile nişanlıyım."

Ben hala. Devyn'in bana Kral Edmynd'in kız kardeşlerinden birinin Kurt Değiştiren Prens ile nişanlı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Onun olmamasını ummuştum. "Önemli değil."

"Zaten başka bir adamla sözlenmiş olmam umurunda değil mi?" diye soruyor kuşkuyla.

Kıskançlık göğsüme saplanıyor. Bu kadar güçlü tepki vermeme neden olan şeyin aramızdaki bağın bir etkisi olduğunu biliyorum ama bunu görmezden gelemiyorum. "Hayır, istemiyorum," diye yalan söylüyorum, elimi reddedip onunla kalmayı seçerse kesinlikle çıldıracağımı biliyorum.

Bakışlarım Kurt Şekil Değiştiren'in baygın bedenine yöneliyor. Prens Lukas'ı hiç görmemiş olmama rağmen, o olduğundan şüpheleniyorum. Öfke içimde derinlere doğru kıvrılırken dişlerim ve pençelerim uzuyor. Onun bir başkası tarafından sahiplenilmesi düşüncesine katlanamıyorum.

O benim.

"Gitmemize izin verin, ben de teklifinizi değerlendireyim," diyor kararlı bir şekilde.

Çenemi eğiyorum. "Şifacılar kardeşini ve nişanlını tedavi ettikten sonra, adamlarım sana kampına kadar eşlik edecek."

Kurt Şekil Değiştiren'den bahsettiğimde gözleri hafifçe açıldı. Haklıymışım. Bu Prens Lukas, nişanlısı. Kıskançlık alev alev , ama onu zorluyorum

geri çekil.

"Cevabınız için yarın sizinle görüşeceğim."

Gözleri benimkileri arıyor, sözlerimin doğruluğunu ölçmeye çalışıyor. Muhtemelen hâlâ haince bir planım olduğuna inanıyor. Ama sanırım güvensizliği beklenen bir şey. Kardeşini yakaladım ve onu idam etmekle tehdit ettim. Aslında bunu asla yapmayacağımı bilmiyor.

Güven kazanılan bir şeydir, karşılıksız verilen değil. Ve şimdi onunkini kazanmanın bir yolunu bulmalıyım.

BÖLÜM 5

INARA

I Varys, muhafızlarını serseri bir oktan korumak için Edmynd'e bizi serbest bıraktığını haber verdi. Kardeşime "biz "in "ben "i de kapsadığından bahsetti mi emin değilim.

Edmynd'in hala burada olduğumdan haberi yok ve ben şimdiden bu konuşmadan korkmaya başladım. Edmynd bir düzine muhafızı bizi karşılamaları için alanın ortasına gönderdiğinde şafak sökmüştü bile.

Muhafızları bize eşlik etmek için sıraya dizilirken Varys yanımda duruyor. Raiden ve Lukas hâlâ baygın ve muhafızlardan sekizi onları alanın diğer tarafına taşımakla görevlendirildi.

Ayrılmaya hazır olduğumuzda Kral Varys'e dönüyorum. Buz mavisi bakışları benimkilerle buluşuyor ve karar verme zamanımın hızla yaklaştığını hatırlıyorum.

Yakışıklı olduğunu inkar edemem ama onu incelerken iyi bir eş olup olamayacağımızı merak ediyorum. Onun hakkında çok az şey biliyorum. Ve halkı hakkında o kadar korkunç söylentiler ve hikayeler duydum ki, bu beni duraksatıyor.

Öne doğru bir adım atıyor ve ne kadar uzun boylu olduğuna bir kez daha şaşıyorum. Başımın tepesi çenesiyle neredeyse aynı hizada. Güçlü, geniş omuzları dar bir bele doğru inceliyor. Zırhı zayıf ve kaslı formunu vurguluyor. Doğaüstü bir zarafetle hareket ediyor ve mavi gözleri beni incelerken, kendimi onların derinliklerinde ne kadar kolay kaybedebileceğimi fark ediyorum.

Yanındaki muhafızlardan birine işaret ediyor. Kısa siyah saçlı ve kehribar gözlü bir Kara Elf. "Bu benim özel muhafızım Devyn. Alan boyunca size eşlik edecek."

Muhafızı onaylamak için çenemi eğiyorum ve o da aynısını yapıyor.

"Gitmeden önce bilmen gereken bir şey var," diyor Varys ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Ne oldu?"

"Babanla en son savaşta karşılaştığında, onun adamları tarafından esir alınmıştım." Babamdan bahsedilince kıpırdamadan duruyorum, göğsümde aniden kabaran bir kederle hazırlıksız yakalanıyorum. "Babam taleplerini yerine getiremeyince, tehdit ettiği gibi beni öldürmek yerine serbest bırakmayı tercih etti." Duraksıyor. "Bu iyiliğini unutmadım ve kardeşin için de aynısını yapardım."

Boğazımdaki ani yumruya karşı yutkunurken, ona inanmalı mıyım yoksa beni manipüle etmeye mi çalışıyor emin değilim. "Doğru konuştuğunu nereden bileceğim?" Soru, daha yüksek sesle söylediğimin farkına bile varmadan ağzımdan çıkıyor. "Bunu sadece güvenimi kazanmak için söylemediğini nereden bileceğim?"

"Güvenini kazanmaya çalışıyorum," diye cevap veriyor ve açık sözlü dürüstlüğüyle beni şaşırtıyor. "Sör Geralt'a sor - babanın şu anda kardeşine atanan kişisel koruması. Kendi başıma kamışım gibi görünmesi için bağlarımı gevşetme talimatını veren oydu. Babanı zayıf göstermeden hayatımı kurtardı. Ve eğer kardeşin taleplerimi karşılayamazsa ben de aynısını yapmayı planlamıştım."

Kabul etmeden önce bir an onu düşündüm. "Onunla konuşacağım."

Kardeşimin kampına doğru bir bakış fırlatıyorum ama yoğun sisin ötesini zar zor seçebiliyorum. Sabahın erken saatlerinde güneş ışınları savaş alanındaki manzaraya yayılıyor, dünyayı turuncu ve sarının yumuşak tonlarına boyuyor. Toprak ayaklarımızın altında yumuşak ve nemli. Havada hafif bir serinlik asılı duruyor ve hafifçe titrememe neden oluyor.

Varys fark ediyor ve pelerinini çıkartıyor. Bana doğru uzattı. "Bana izin verir misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve beni sıcak tutmak için sıkıca bağladığından emin olarak dikkatlice omuzlarıma örtüyor. Bu ekstra özen bile kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Teşekkür ederim."

Sıcak tarçın kokusu etrafımı sarıyor ve derin bir nefes alarak hoş kokuyu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Pelerine bakıyorum ve *o* olduğunu fark ediyorum. Bu Varys'in kokusu. Tarçın ve toprağın tuhaf ve baş döndürücü bir karışımı.

Varys başını hafifçe sallayarak çenesini eğdi. "Tabii ki."

Temkinli bir şekilde elimi tutuyor. Teni benimkine karşı nasır tutmuş, ama yetenekli bir kılıç ustası için bunun doğal olduğunu düşünüyorum. Elimi ağzına götürüp başparmağımla işaret parmağım arasındaki boşluğa şefkatli bir öpücük kondurduğunda hain kalbim pır pır ediyor. "Seni yakında görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor.

Yanaklarımda ısı yükseliyor. Özellikle Kara Elf Kralı'ndan bu tür bir şövalyece jest beklemiyordum. "I-" Ağzımı açıyorum ama kalbim göğsümde çarparken kelimeler ağızımdan kaçıyor. "Yakında görüşeceğiz," demeyi başarıyorum sonunda.

Dönüp tarlayı geçmeye başladığımda, bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Zor oluyor ama arkama bakmamak için kendimi zorluyorum.

Derin bir nefes alarak, bizi serbest bırakmış olmasına rağmen bu adamın teknik olarak düşmanım olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sör Geralt hikâyesini desteklese bile, Varys'in Raiden'ı idam etmeyeceğinden emin olamam. Onu serbest bırakacağını iddia ediyor ama bunun doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Ona güvenmek istiyorum ama güvenebileceğimden emin değilim.

Nişanlanmadan önce annem babam hakkında çok az şey biliyordu. Bu aşk evliliği değildi ama evlilikleri iki krallığın birleşmesine hizmet etti. Her zaman aşk için evlenmeyi umdum ama benim konumumdaki kadınların nadiren evlendiğini de biliyorum. Hayatlarımız halkımıza hizmet etmekle, onların refahını kendi refahımızdan üstün tutan kararlar almakla geçiyor.

Kara Elflerle bir ittifak, aramızda daha fazla kan dökülmesini önleyebilir ve binlerce olmasa da yüzlerce insanın hayatını kurtarabilir. Raiden ne olursa olsun Kral Varys'le evlenmeme karşı çıkacaktır. Ben ise

Edmynd ile konuşup bu konudaki düşüncelerini dinlemek istiyorum. Hepimiz arasında en akli başında olanımız o ve onun tavsiyelerine değer veriyorum.

Raiden'ı kurtarma girişimim kötü sonuçlanmış olsa da, her zaman kalbim yerine aklımla hareket etmeye çalışırım. Yine de Varys'i çekici bulduğumu inkar edemem. Ruhumu delip geçen o buz mavisi gözler aklımdan çıkmıyor.

Benimle evlenmek isteyen pek çok talibim oldu ama hiçbirisi bana böyle hissettirmemişti. Kara Elf Kralı'nın üzerimde böyle bir etkisi olması nasıl mümkün olabilir? Halkının krallığımızda güçlerini kullanamadığı gerçeği olmasaydı, bunun bir çeşit büyü olduğunu düşünürdüm.

Belki de onu daha önce rüyamda gördüğüm içindir. Keşke kız kardeşim Grayce burada olsaydı. O da benim gibi. İkimize de annemizin laneti miras kaldı. Bazı şeyleri gerçekleşmeden önce rüyamızda görürüz ama çoğu zaman bu görüntüler her zaman net olmaz. Tıpkı bu olayda olduğu gibi.

Rüyamda Varys bana yeşil ipek bir kurdele verdi ama ne anlama geldiğini anlamadım. Kurdele bir evlilik işareti miydi? Onun elini kabul etmem gerektiği anlamına mı geliyordu? Yoksa kurdele bir seçim sembolü müydü, yani vermem gereken bir karar mı vardı?

Derin bir iç çekerek eski tanrılara sessiz bir dua gönderiyorum ve yol göstermelerini istiyorum. Keşke ne yapmam gerektiğini bilseydim.

Florin muhafızlarından biri yaklaştığımızı fark etti. Diğerlerine bağılıyor ve kampta bir hareketlilik başlıyor. Muhafızlar çevre boyunca dizilmiş, tam zırhlarını giymiş ve işler kötü giderse krallarını bir an önce savunmaya hazırlar.

Edmynd ön saflarda durmuş bizi karşılamayı bekliyor. Gözleri bana takıldığı anda çenesi düşüyor ama hemen kapatıyor. "Inara, burada ne işin var?" Şaşkınlığı yerini hızla paniğe bırakıyor. "Seni kaleden nasıl kaçırdılar? Sana zarar verdiler mi?" diye soruyor, gözleri formumda aşağı yukarı geziniyor, çılgınca herhangi bir yaralanma belirtisi arıyor.

Varys'in muhafızları boğazlarını yırtarcasına homurdanıyor, belli ki Edmynd'in sorularından rahatsız olmuşlar.

"Hayır," diye cevap veriyorum hızla, olay büyümeden durdurmak için çırpınıyorum. "Beni kaleden götürmediler ve bana zarar vermediler. Orduyla birlikte seyahat etmek için kılık değiştirdim." Zırhımı gösteriyorum. "Ve sonra Raiden'ı kurtarmak için Kara Elf kampına gizlice girdim."

"Peki ya Lukas?" diye soruyor kuşkuyla, Şifacılarımızdan biri üzerine eğilirken baygın halini işaret ederek. "*Onun* bundan haberi var mıydı?"

"Hayır."

"Savaş alanı bir kadına göre değil," diye tersliyor Edmynd. "Öldürülebilirdin."

"Kral'a kim olduğumu söyler söylemez gitmemize izin verdi."

"Bunu neden yapsın ki?" Edmynd gözlerini kısar. "Şartlarına henüz yanıt vermedim."

"Benimle evlenmek istedi." Edmynd'in başı geriye gitti. "O *ne*?"

Devyn öne çıkıyor ve katlanmış bir parşömen parçasını kardeşime uzatıyor. "Bu, Kral'ın kız kardeşinize yönelik resmi niyet beyanıdır."

Edmynd isteksizce kitabı ondan alır, açıp okumaya başladığında kaşları derin bir şekilde çatılmıştır.

Varys'in sadece bunu yazacak vakti olmasına değil, bunu Florinesh dilinde ve bu kadar zarif bir yazıyla yapmasına da şaşırarak sayfanın üst kısmına bakıyorum.

Okumayı bitirdiğinde gözleri endişe dolu bir şekilde benimkilere dikiliyor. Boğazını temizleyerek Devyn'e döndü. "Kralına söyle, onunla alacakaranlıkta tarlanın ortasında buluşacağız."

Devyn hafifçe eğilir. "Mesajınızı ileteceğim."

Bununla birlikte dönüyor ve Kara Elflerin geri kalanı da onu takip ediyor. Sis içinde kaybolup kamplarına dönmelerini sessizce izliyoruz.

Kulak misafiri olmadıklarında Edmynd bana döndü. "Ben... Sen-" diye başladı ama durdu, belli ki ne diyeceğini bilemiyordu. Kardeşimin *bu* kadar telaşlandığı pek görülmemiştir ve eğer geleceğim tehlikede olmasaydı *bu* komik olurdu. "*Bu* nasıl oldu?"- bize parşömeni abartılı bir şekilde tutuyor

-"Ne oldu?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye açıklıyorum.

"Denemeni isterim." Bir elini kabaca saçlarında gezdiriyor. "Çünkü bugün olabileceğini düşündüğüm onca şeyden biri *bu* değildi."

BÖLÜM 6

DEĞİŞKENLER

I Benden uzaklaşmasını izlemek çok zordu. Aramızdaki bağıın güçlü olduğunu duymuştum ama bunu hiç beklemiyordum. Soğuktan hafifçe titrediğini gördüğümde koruyucu içgüdülerim ortaya çıktı.

Ona sadece pelerinimi vermek ve onu sıcak tutmak için kollarıma çekmemek için tüm kontrolümü kullandım.

Gözlerimi kapatıp yüzünü hayal ediyorum. Işıltılı gözleri beni tamamen ve bütünüyle büyülüyor; altın-kahverenginin yeşil beneklerle hoş bir karışımı. Prens Inara sadece bizim türümüzün ya da Fae'lerin olabileceğini düşündüğüm bir şekilde güzel.

"Kralım," Devyn'in sesi beni düşüncelerimden geri çağırıyor.

Yüzümü ona dönüyorum.

Tekrar konuşmadan önce yalnız olduğumuzu teyit etmek için çadırın etrafına bir göz atıyor. "Varys," diyor, sadece biz olduğumuzda sık sık yaptığı gibi bana gayri resmi bir şekilde hitap ederek. O sadece benim kişisel muhafızım değil, çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşım. Kaşlarını çatıyor. "Görünüşe göre kardeşi, yani Kral, Prens'in burada olduğundan bile habersizmiş."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Görünüşe göre, kardeşi Prens Raiden için endişeleniyormuş. Bu yüzden zırh giyerek onların ordusuyla birlikte buraya gelmiş. Ve kardeşini idam edeceğinizi düşündüğünde, kimsenin haberi olmadan gizlice buraya gelip onu kurtarmaya çalışmış."

Ağzım açık kaldı. Düşündüğümde de cesurmuş. Pek çok şey ters gidebilirdi. Öldürülebilirdi. Eğer kardeşini bizim yerimize Orklar tutsaydı, muhtemelen şimdi ölmüş olurdu. Merhametleriyle bilinmezler ve muhtemelen onu gördükleri yerde infaz ederlerdi.

"Kral sizinle alacakaranlıkta tarlanın ortasında buluşacaklarını söyledi," diye bildirdi Devyn. "Bize eşlik etmeleri için bir düzine muhafız toplayayım mı?"

Bunun güvensizlik mesajı vereceğini bilsem de, Kral Edmynd'le korumasız buluşmanın aptallık olacağını da biliyorum. Babam ve ben bir keresinde Kolstrad Prensi Aegryn ile bu hatayı yapmıştık.

Elimi uzatıp Prens Aegryn'in yüzümde açtığı yaranın izini tekrar sürüyorum. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

BÖLÜM 7

İNARA

Edmynd'in çadırı oldukça seyrek. Sadece bir köşede küçük bir karyolası, bir masası ve bir sandalyesi var. Yaklaşan toplantımızı tartışırken daire şeklinde oturabilmemiz için daha fazla sandalye istiyor.

Kral Varys.

Raiden ve Lukas uyanmış ve fiziksel olarak iyileşmişlerdir, ancak Kara Elfler tarafından alt edildikleri bilgisi gururlarında ağır bir yara açmıştır.

Onlar baygınken olan her şeyi anlatıyorum, Varys'in bana babamızın onu bırakmasıyla ilgili anlattığı hikâyeye de buna dâhil.

Edmynd bu hikâyeyi doğrulaması için Sör Geralt'ı çağırıyor ve o çadıra girerken hepimiz ayağa kalkıyoruz.

Kadın içeri girdiğinde ve hepimizi beklentiyle ona bakarken bulduğunda yüzündeki şaşkınlık kolayca okunuyor. Eğilerek selam veriyor, koyu renk saçları yüzünü örtecek şekilde öne düşüyor. Tekrar doğrulurken gri gözleri Edmynd'inkileri arıyor. "Beni mi çağırdınız, Kralım?"

"Kız kardeşimin sana bir sorusu var."

Sör Geralt'ın gözleri benimkilere kayıyor. "Ne oldu Prenses?" diye soruyor ciddiyetle. "Kara Elf Kralı bana en son babam tarafından yakalandığını söyledi.

savaşta karşılaştı. Bana nasıl kaçtığını anlatabilir misiniz?"

"I-" Sör Geralt kalın kalın yutkunur. "Kral -babanız- bu sırrı saklamam için bana güvendi. O-"

"Sen ona her zaman sadıktın," diyor Edmynd, ifadesi yumuşayarak. "Ve size ne kadar güvendiğini biliyorum Sör Geralt. Ama şu anda bize gerçek lazım. Hepsine."

Başını eğdi. "Evet, Kralım."

Sör Geralt, Varys'in hikâyesini doğrulayınca Edmynd ona teşekkür eder ve oradan ayrılır.

Raiden, "Bu hâlâ hiçbir şeyi kanıtlamıyor," diyor. "Ona güvenemeyiz. Özellikle de kız kardeşimizle. Ayrıca, Lukas ile nişanlı zaten."

Lukas benimle bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Evet ama nişanlılığımız göstermelik Raiden. Bunu o iğrenç Prens Aegryn'i ondan uzak tutmak için yaptım. Onun ne kadar değişken olduğunu biliyorsun. Eğer önce ben istemeseydim, o . Ve onu reddettiğinde, incinmiş gururu yüzünden krallığınıza savaş ilan ederdi."

Raiden, "Kara Elf Kralı bunu bilmiyor," diye karşı çıkıyor. Bana dönüyor. "Onun yerine Lukas'ı arzuladığını söyleyerek reddedebilirsin."

Lukas doğruldu ve göğsünü gururla kabarttı. "O Kara Elf Kralı bununla kıyaslanabileceğini nasıl düşünebilir ki?" Alaycı bir sırıtışla çok kaslı pazusunu esnetiyor. "Benim daha üstün bir seçim olduğum çok açık, değil mi?"

"Elbette öylesin, sevgili kalbim," diye karşılık veriyorum. "Ama bir sorun var."

Lukas kaşlarını çatı.

"Bu numarayı sonsuza kadar sürdüremeyiz."

Yüz ifadesi düşüyor. "Seni ondan uzak tutmak için her şeyi yaparım," diyor ciddiyetle. "Kendini feda etmek zorunda değilsin, Inara."

Elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Biliyorum."

"O haklı," diye ekliyor Edmynd. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Raiden'a dönüyorum. "Seni Kara Elf kampında bulduğumda bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Çenesini sıkıyor. "Evet, ama bu durumla ilgili değil." "Evet, ," diye karşı çıkıyorum. "Bana söz verdirdin, eğer Kara Elfler

Edmynd'i savaş açmamaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim." Duraksıyorum. "Bir hayatın, savaşta kaybedilebilecek yüzlerce ya da binlerce hayata değmeyeceğini söylemiştin. Benim evliliğim de bunu yapabilir. Kral Varys'le evlenirsem, krallıklarımız arasında kalıcı bir barış yaratabilir. Elbette bunun için hayatımı, yani geleceğimi vermeye değer."

"Sana bunu söylerken kendimden bahsediyordum," diye . "*Benim hayatım* savaşa girmeye değmezdi. Ama seninki ederdi." Başımı usulca sallıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Raiden hiçbir uyarıda bulunmadan beni dev ayı sarılışlarından biriyle sardı. "Inara, neden?" Sesi duygu yüklü. "Neden benim için kendini riske attın? Ölebilirdin."

Bunu sorması kalbimi kırıyor. Sevmeye layık olduğunu hiç hissetmedi. Özellikle de annemin ona karşı bu kadar soğuk olmasından sonra. Babasının metresinden doğması onun suçu değildi. Ama sanırım bu yaraları hep taşıyacak. Yapabileceğim en iyi şey, bunun önemli olmadığına dair ona güvence vermek. O benim kardeşim ve önemli olan tek şey de bu. "Çünkü sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum, Raiden."

"Ben de oradaydım," diye ekliyor Lukas sırtarak. "Gelen sadece Inara değildi. Benim de seni kurtarmak için geldiğimi unutmayalım."

Hepimiz gülüyoruz ve Raiden Lukas ile Edmynd'i kucaklaşmamızın içine çekiyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Yaptığını biliyorum. Benim için bir kardeş gibisin ve sana teşekkür ederim, Lukas."

Sonunda geri adım attığımızda Raiden bana bakıyor. "Seni o canavarla evli görmek istemem, Inara. Neler yapabileceğini bilemezsiniz. Seni alıp götürebilir ve-"

"Onu rüyamda gördüm, Raiden."

Tüm gözler bana çevriliyor ve devam ediyorum. "Rüyalarımnda birçok kez gördüğüm kişi o. Bunun bir anlamı olmalı."

"Belki de bu bir uyarıdır," diyor Lukas. "Onu kabul etmemelisin."

Rüyamın görüntüleri zihnimde oynaşırken bakışlarımı indiriyorum. "Rüyalarımnda Varys bana yeşil, ipek bir kurdele uzatıyor ve ben de ondan alıyorum."

"Kurdele mi?" Edmynd soruyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." İç çekiyorum. "Görülerimin çoğunda, gerçekleşene kadar her zaman anlayamadığım işaretler ve semboller var. Aynı şey

Grayce."

"Bu da başka bir şey," diye ekliyor Raiden. "Senin ve Grayce'in annenizden miras kalmaması gereken yetenekleriniz var. Ve bunu bizden başka kimse bilmiyor."

O devam ederken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz. "Kabuslarınızın çok canlı olduğu ve çılglık atarak uyandığınız zamanları hatırlıyor musunuz?"

Acımasızca başımı sallıyorum. "Ama nylweed çayı onları bastırıyor."

"Evet," diye kabul ediyor, "ama bu onları tamamen ortadan kaldırmıyor. Ya Ithylian'da hiç nylweed bulamazsan? Kara Elf kocanız imgelemler gördüğünüzü fark ederse ne yapar?"

"Kara Elflerin büyüsü var," diye belirtiyor Lukas. "Burada Büyücüler tarafından yapıldığı gibi insanların bunun için kazığa bağlayıp yakmıyorlar."

"Evet, ama... ya bu yeteneği kullanmaya çalışırlarsa?" diyor. "Bir şekilde... yeteneğinden faydalanmaya çalışırken sana zarar mı veriyorlar?"

"Hediye mi?" Alay ettim. "Bu *lanet*, hediye değil."

"Sadece büyücüler bunun bir lanet olduğunu düşündüğü için Inara," diye karşı çıkıyor Lukas. "Peki ya diğerleri?" Raiden diyor ki. "Bu sadece rüyalar değil."

İçten içe irkiliyorum. Nil otu çayı içmeye başladığımdan beri, bir şekilde bana miras kalan tuhaf ve yıkıcı büyüyü bastırabiliyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama o haklı. Kara Elf Kralı bunu bilseydi nasıl tepki verirdi bilmiyorum.

"Bu hâlâ hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Raiden. "Kız kardeşimizi Kral Varys'le evlendirmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamayız, Edmynd."

"Barış istediğini iddia ediyor," diye araya giriyorum. "Ve bunu başarmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyor."

"Onunla konuşacağız," diyor Edmynd. "Ona kız kardeşimin pazarlık konusu yapılmasını içermeyen bir anlaşma teklif edeceğim." Bana sert bir bakış attı. "Ve gerçekten barış isteyip istemediğini öğreneceğiz."

BÖLÜM 8

INARA

O Karanlık Elfler geldiğinde, barış görüşmelerinin kaosa sürüklenmesi uzun sürmez.

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi Edmynd. "Basitçe bir anlaşma yapabilecekken kız kardeşimi pazarlık konusu yapmayacağım."

"Barış istediğini mi iddia ediyorsun?" Varys karanlık bir şekilde sorar. "İnsan geleneklerinden anladığım kadarıyla, evlilik yoluyla kalıcı ittifaklar kurmak yaygın bir uygulama, değil mi?"

"Öyle," diye gönülsüzce kabul ediyor Edmynd. "Ama o zaten Valren Kralı Lukas ile nişanlı."

"Nişanlanmış ama henüz evlenmemiş." Varys küçümseyici bir kaş kaldırdı. "Sizin krallığınızla benimki arasında kalıcı bir ittifakın daha avantajlı bir eşleşme olacağı kesin."

Kral Varys karşımızda duruyor, yanında iki muhafızı olduğunu tahmin ettiğim kişiler var. Bir düzine Florin muhafızı ise kardeşimin çadırının hemen dışında duruyor, ağır silahlı ve tetikte, Kara Elfleri herhangi bir saldırı işareti için izliyorlar.

Raiden solumda, Edmynd sağımda duruyor, ikisi de zorlukla bastırılmış bir öfkeyle kabarıyor.

"Onun yerine beni al," der Raiden Varys'e. "Senin bir kız kardeşin var, değil mi?" "Var." Varys gözlerini kısar. "Ama onu bir kız kardeşe bağlatmayacağım.

gayrimeşru çocuk."

Raiden vurulmuş gibi geri çekilir.

Babamın bir metresinden olan çocuğu olduğu gerçeği daha kaç kez yüzüne vurulmalı?

"O hâlâ benim kardeşim," diye karşı çıkıyor Edmynd. "Bu onu daha az kardeş yapmaz."

"Sizin gözünüzde belki," diye karşı çıkıyor Varys. "Ama sizin türünüz arasında, böyle şeylerin büyük bir anlamı ve etkisi olduğunu biliyorum, öyle olmasa bile."

Edmynd sessizliğe gömülür. Varys haklı. Raiden bu yüzden Florinesh ordusuna katıldı. Krallığına hizmet ederek, soyluların ve doğumundan dolayı ona tepeden bakan diğerlerinin gözünde kendisini kurtaracağını umuyordu - ki bu onun suçu değildi ve zaten asla ona karşı tutulmamalıydı.

Çadırın dışındaki bir kargaşa herkesi alarma geçiriyor. Florinesh muhafızları etrafımızı sararken Elf muhafızları da Varys'e aynısını yapıyor ve yaklaşan tehditle yüzleşmek için kılıçlarını hazırlıyorlar.

Varys tam karşıma geçip, beni korumaya çalışıyormuş gibi kılıcını sallayınca şok oluyorum.

Lukas, koyu renk bukleleri tamamen dağılmış ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde çadırdan içeri daldı. "O *benim* nişanlım," diye gürledi ve Varys'i işaret etti. "Senin değil. Ona sahip olamazsın."

"Lukas," diye sesleniyorum ve o da Varys'in etrafından bana bakıyor. "Dur." Elf muhafızlara sivri bir bakış fırlatıyorum. "Yaralanmanı istemiyorum."

Yavaşça kılıcını indiriyor ve diğer herkes hafifçe gevşiyor. Bir elimi Varys'in koluna koyarak dikkatini bana çekiyorum. "Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum."

Çenesini hafifçe eğip başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor.

Yanından geçip Lukas'ın koluna giriyorum ve onu büyük çadırın karşı tarafına çekiyorum. Herkesin görüş alanı içinde olsak da, umarım kulak misafiri olmayız ve bu da bize biraz mahremiyet sağlar.

Lukas hiç uyarmadan kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bunu yapamazsın, Inara. Lütfen. Bu delilik. Seni öldürecek."

"Florin ve Ithylian arasında barış istiyor. Bana zarar vermek sadece ittifakımıza zarar verir."

"O canavarla evlendiğin düşüncesine katlanamıyorum. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. Eşlerine neler yaptıklarını duydum. Düşünmesi bile çok korkunç, Inara."

Panik göğsümü sıkıyor ve Lukas'ın sözleri üzerine Varys'in kafası bize doğru savruluyor. Varys yakalanmış gibi bakışlarını hızla kaçırıyor ve Elflerin duyma yetisinin sandığımdan daha keskin olduğundan şüpheleniyorum.

Damarlarımda dolaşan endişeye rağmen Lukas'ı rahatlatmaya çalışıyorum. "Ben iyi olacağım. İttifak kurmak için bir düşmanla evlenen ilk prenses ben değilim."

Lukas bana tekrar sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım, Inara. Yemin ederim."

Başımı salladım. "Lukas, hayır. Ben iyi olacağım."

Sözlerime rağmen, yüz hatlarına kazınmış kararlılığı görmek çok kolay. "Emin misin?"

Uzun zamandır arkadaşım ve en az kardeşlerim kadar korumacı. Bunu takdir etsem de buna gerek yok. "Evet."

Raiden ve Edmynd bize doğru yürüyor. Raiden elini omzuma koydu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Inara."

"O haklı," diye ekliyor Edmynd. "Onlara evliliğin iptal olduğunu söylememi istiyorsanız, evlilik olmadan bir anlaşma yapmanın bir yolunu bulacağım."

Başımı salladım. "Babam denedi ve başarısız olduğu için öldü. Büyükbabamız da öyle. Artık sona erdi, Edmynd. Evliliğimiz bundan emin olacak."

O ve Raiden bana sıkıca sarıldı. Lukas gidiyor ve geri kalanımız Varys ile konuşmak için geri dönüyoruz.

Edmynd ona bakar. "Düğünle ilgili ayrıntıları yarın konuşabiliriz ve-"

"Hayır," diye sözünü kesiyor Varys. "Düğün şimdi, güneş doğmadan önce gerçekleşecek"

Raiden inanamayarak başını sallar. "Onunla şu anda evlenmeyi ve onu hemen alıp götürmeyi kastetmiş olamazsın."

Varys kaşlarını çatar. "Krallığıma dönmeliyim. Şafakta yola çıkıyoruz."

İki kardeşim de ağzı açık ona bakıyor ama onlar tartışmadan ben aralarına giriyorum. "Benim için sorun değil."

Raiden kaçınılmaz olanı geciktirmek için, "Ama Grayce seni uğurlamak için burada bile değil," diye ısrar ediyor.

"Bu hepinizi son görüşüm olmayacak." Varys'e sivri bir bakış fırlatıyorum ve o da neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle çenesini eğiyor. "Grayce'i tekrar görme şansım olacak."

Edmynd hareket etmeyecek. "Hayır." Varys'e bakar. "Kız kardeşi düğünü için burada olmalı. O aileden biri," diye vurguluyor. "Yapılacak en onurlu şey bu."

Varys bana dönüyor. "Bu seni memnun eder," diyor ve ifadesindeki soruyu fark edip başımı sallıyorum.

"Evet."

". " Kardeşlerime baktı. "Yarın akşam Prenses Grayce'i buraya getirmek için yeterli zamanınız olacak mı?"

"Kız kardeşim bir kâfir gibi tarlada evlenmeyecek," diye homurdanıyor Edmynd. "Yakınlarda bir tapınak var. Törene ev sahipliği yapmak için kullanılabilir."

Varys kaşlarını çatar. "Yeni tanrılara tapmıyorum."

"Biz de öyle," diye yanıtlıyor Raiden. "Florin Hanesi hâlâ eski yöntemlere bağlı. Burası eski tanrıların bir tapınağı."

Müstakbel kocam kaşlarını çatıyor. "Sizin için eski olan benim halkım için öyle değil," diyor Elflerin uzun ömürlülüğüne atıfta bulunarak. "Bağlanma törenleri eskiden dolunay ve yıldızların altında yapılırdı, böylece yaşlı tanrılar göksel tapınaklarından gözlem yapabilirlerdi."

Edmynd, "Kız kardeşim Florin'in prensesi ve düğününü insan geleneği olduğu üzere Tapınak'ta yapacak," diye homurdandı. "Ithylian'a döndüğünüzde ayrı bir Elf töreni yapabilirsiniz."

Varys bana bakıyor. "Bunu kabul ediyor musun?" "Evet."

BÖLÜM 9

DEĞİŞK ENLER

A

Tapınağın önünde durmuş gelinimi beklerken, Kaderimin İnsan olduğuna hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. Halklarımız yüzlerce yıldır düşman ve ben her zaman

barışı arzuluyordum ama bunu bu şekilde başarabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Kardeşi bir insan töreni için ısrar etti ama Ithylia'n'a döndüğümüzde bir Elf töreni de olmalı, yoksa halkım gelinimi kabul etmekte tereddüt edecek, o benim Khio'ri'm olsa bile.

Tapınak oldukça küçüktür, ancak bu bölge uzaktır ve küçük köylerden oluşan dağınık bir nüfusa sahip tarım arazileri ve ormanlarla doludur. Büyük, üst üste yığılmış gri taşlardan yapılmış basit bir yapıdır ve ortadaki koridorun her iki yanında birkaç ahşap bank bulunur.

Ön tarafta eski tanrıları temsil eden birkaç heykel var, ancak bereket ve hasat tanrıçası Gaila'nın belirgin bir şekilde merkezde olduğunu fark ettim. Ancak kulakları tapınaklarımızda olduğu gibi sivri değil, yuvarlak olarak tasvir edilmiş.

Tanrıların beni neden bir insanla karşılaştırdığını merak ederek bakışlarımı ona diktiğimde derin bir iç çekiyorum. *Khio'rinar*, pek çok kişinin umduğu ama nadiren bulabildiği, tanrıların bir lütfudur. Tanrıların ruhumu neden bir insana bağladığını anlamıyor olabilirim ama onların yöntemlerini sorgulamaktan daha iyisini de biliyorum.

İnsan eşimin halkımın arasında yaşaması zor olacak. Halklarımız arasında hala bir gecede iyileşmeyecek çok fazla düşmanlık . Ama onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. İki krallığımız arasındaki tarih göz önüne alındığında, aramızda asla aşk olmayabilir ama belki de en azından bir tür dostluk kurabiliriz.

Devyn, kişisel korumam, yanımda duruyor. Damadın yanında bir akrabasının veya yakın bir arkadaşının durması insani bir gelenektir. O bana çok yakın.

Öz kardeşim olarak, erkek ve kız kardeşim burada olmadığı için bunun uygun olduğunu düşündüm.

İnsan diyarında büyümüzü kullanamadığımız için kendimi çok açıkta hissediyorum ve onun yanımdaki varlığına minnettarım. Devyn en iyi savaşçılarımızdan biri.

İnsanlar büyüden korkar. Sonuç olarak Tarikat Büyücüleri ile bir anlaşma yaptılar. Her insan krallığının, toprakları üzerinde bir bağlayıcı tuttuğundan emin olan bir Büyücü danışmanı vardır, böylece Diğer Dünya yaratıkları - Elfler, Fae, Orklar ve benzerleri - güçlerimizi insan topraklarında kullanamazlar.

Elime bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Basit bir büyüü bile yapamıyor olmak garip ama sanırım insanların bunu neden yaptığını anlıyorum.

Bu bağ olmadan, savaş alanında bizim, Fae ve Orkların ordularına karşı eşit olmayacaklardı.

Devyn Elfçe fısıldamak için biraz eğiliyor. "İstediğin gibi insan bağlanma gelenekleri hakkında daha fazla araştırma yaptım."

"Ne buldun?" Kimsenin bizi duymaması için sesimi alçak tutmaya dikkat ediyorum.

Tapınağın önünde durmuş, kapıya bakıyor ve prensesin içeri girmesini bekliyoruz. Erkek kardeşi Raiden, kız kardeşi Grayce'in yanında, ön sıradaki banklarda oturuyor. Birkaç muhafız ve asker de onların arkasında oturuyor ve her biri bana dikkatle bakıyor.

Kendi halkım karşı sıralarda oturuyor, duygularını soğukkanlı maskelerinin ardına gizlemişler ama gözleri hayranlık ve inançsızlığın bir karışımını ele veriyor. Prensesi gördüğümde dudaklarımdan "khio'ri" kelimesi döküldüğü andan beri, savaşçılarım arasında bir yangın gibi yayıldı.

Bildiğim kadarıyla, hiç kimse *bir* sanishonla, *yani bir* Yabancı ile Kader Bağı kurmadı.

Bu türden ilk eşleşme biz olacağız.

"Yüzük değişimi var." "Ne?"

"Bağlanmış insanlar, diğerlerine çift olduklarının bir işareti olarak sol ellerinin dördüncü parmağına bir yüzük takarlar."

Bir anda paniğe kapılıyorum. "Benim bir-" Boynumdaki zincirdeki yüzüğü hatırlayarak kısa kesiyorum. Anneme aitti. Ölmeden önce bana verdiği son şeydi. Onu bir gün eşime vermemi söylemişti.

Uzanıp tuniğimin altındaki küçük yüzüğe dokunuyorum. Sanırım bunu prensese hediye etmek en doğrusu. Ne de olsa o benim khio'rim, yani sahip olacağımı hiç düşünmediğim tanrıların bir lütfu.

Devyn devam ediyor. "Rahip size takasın ne zaman gerçekleşeceğini söyleyecek."

"Teşekkür ederim dostum," diyorum ona ve bunu içtenlikle söylüyorum. Habersiz yakalanmaktan nefret ediyorum ve bu bilgiye önceden sahip olduğum için rahatladım.

Uzun yeşil ve siyah cübbeler giymiş yaşlı bir adam bize doğru yürüyor. Bu rahip olmalı. Ön taraftaki yerini almadan önce gözlerini onaylamaz bir şekilde bana diyor.

Öğrendiğime göre, Prenses Inara halkı tarafından çok seviliyor. Kral Lukas ile nişanlanması sadece bir ay önce herkes tarafından kutlanmıştı. Şimdi evleneceği için kutlama yapılmıyor ve bana söylenene göre halk, onun yaptığına inandıkları fedakârlığın yasını tutarcasına bayraklarını indirmiş.

Lukas ailesiyle birlikte otururken, Inara'nın kız kardeşi gözyaşlarını tutmaya çalışırken, Lukas onun omuzlarına rahatlatıcı bir kol doluyor.

Ancak prensese gerçekten layık olsaydı, onun gitmesine asla izin vermezdi. Nişanlısının herhangi bir nedenle, savaşmadan elinden alınmasına izin verecek bir erkek, en başta onun eşi olmaya layık değildir.

Inara'nın kız kardeşi bile onun yerine benimle evlenmeyi teklif etti. Reddettim, ama kız kardeşinin güvenliği ve mutluluğu için savaşma isteğine saygı duydum, oysa Lukas neredeyse her karşılaşmamızda kılıcının kabzasını kavrayarak bana dar gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Ancak bunun bir gösteri olduğuna inanıyorum. Babası bir korkaktı ve savaşta son karşılaşmamızda şahit olduklarıma göre o da öyle görünüyor. Inara'nın ailesinin bunu bildiğini sanmıyorum. Eğer bilselerdi, en başta onu onunla nişanlamazlardı.

Kapılar açılıyor ve Prenses Inara ile kardeşi Kral Edmynd ortaya çıkıyor. Onu gördüğümde nefesim kesiliyor. Prensesin üzerinde uzun, beyaz bir elbise var; elbisenin bedeninde küçük, ışıltılı, berrak değerli taşlar var ve bu taşlar gümüş ay ışığını yansıtırcasına etekten aşağıya doğru iniyor. kk, ışıltılı yıldızlar.

Altın rengi saçları başının üzerinde bir dizi karmaşık örgü şeklinde şekillendirilmiştir. Halkı arasındaki statüsünü simgeleyen, kardeşininki kadar özenli olmayan altın bir ta takıyor. Evlendiğimizde ve o benim kraliçem olduğunda, ona uygun Elf tarzında bir tane daha yaptır.

Kolunu kardeşinin koluna koridorda bize doğru yürümeye başladılar.

Bana doğru ilerlerken herkesin gözleri onun üzerinde, çünkü o gerçekten de görülmeye değer.

Bize ulaştıklarında ağabeyi bana buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra kolunu onunkinden ayırıyor ve bana elini uzatıyor.

iki elini de avularımla içine alıyorum ve dıştan sakın görünmesine rağmen korkusu gözlerinden ve ellerinin benim ellerimde hafifçe titremesinden kolayca okunuyor.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor ve ben gözlerinin tuhaf ama güzel rengine vuruluyorum. Yeşil benekleri olan altın sarısı bir kahverengi. İnsanları incelemek için fazla zaman harcamadım, bu yüzden onun türü arasında bunun normal olup olmadığından emin değilim.

Bir Elf'in sivri olması gereken kulaklarının yumuşak kıvrımlı kabuğunu fark ediyorum. Yanaklarına ve burun köprüsüne yayılan pembe bir iek, insan bağlanma töreninin yeminlerini okurken solgun tenindeki pek çok tuhaf lekeyi vurguluyor.

Beni seveceğine, onurlandıracağına ve el üstünde tutacağına söz verdiğinde, kendimi tamamen şaşırmış buluyorum. Böyle bir bağlılık sözü beklemiyordum. Özellikle de yabancı olduğumuz ve halklarımız uzun süredir düşman olduğu için.

Bu sözleri tekrarlama sırası bana geldiğinde, bana bu yeminleri ne kadar özgürce verdiğini bildiğim için ona da aynı sözü vermekte hiçbir sorun yaşamıyorum.

Rahip yüzük takma zamanının geldiğini , boynumdaki zinciri çıkarıp yüzüğü dikkatlice parmağına yerleştirirken Inara'nın gözleri açılıyor. Tam oturdu. Narin gümüş kordon sarmaşıklar gibi şekillendirilmiş. Ortasında kalp şeklinde küçük bir taş soluk ay ışığı gibi parlıyor.

"Bu çok güzel." Bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve gözlerinin tuhaf rengi beni bir kez daha büyülüyor. Yeşilin çeşitli tonlarıyla bezenmiş altın-kahverengi irisleri bana Ithylia'nın bahar tarlalarını hatırlatıyor ve onların derinliklerinde kendimi kolayca kaybedebilirim.

"Böyle düşünmene sevindim," diye cevap veriyorum usulca, göğsümden sıcaklık yayılıyor.

Kral Edmynd ona bir yüzük uzatıyor ve o da parmağıma takıyor. Biraz sıkı ama rahatsız edici değil. Yüzüğü incelerken, Kara Elf tasarımı tanıyarak hareketsiz kalıyorum: ince gümüş bant, etrafında küçük ay taşlarıyla halkalanmış. Bu çok eski bir tarz ve büyük büyükbabalarımın zamanından kalma olduğunu anlıyorum - insanlar ve Kara Elfler arasında, bozulmadan önce yaklaşık elli yıl süren zayıf bir barış anlaşmasının olduğu zamanlardan. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Dudakları kalbimi durduran sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. O gerçekten çok güzel, benim insan gelinim.

Törenin bitiminde kol kola koridordan geri dönüyoruz ve Tapınağın başka bir bölümüne götürülüyoruz; burada bir ziyafet salonunda büyük bir ziyafet veriliyor. Her şeyi bu kadar kısa sürede ayarladığımıza göre, burada bu kadar çok yiyecek ve içecek olması beni şaşırtıyor.

Birkaç masanın daha sıralandığı büyük yemek salonuna bakan baş masaya oturmaya yönlendiriliyoruz. Etler, ekmekler, meyveler ve peynirlerden oluşan büyük tabaklar, şarap ve bal likörüyle dolup taşan kadehlerle birlikte önümüze seriliyor.

Lukas'ın odanın diğer ucunda Khio'ri'nin kız kardeşiyle dans edişini izliyorum. Bunun İnara için zor olduğuna eminim. Nişanlanmışlardı; muhtemelen ona aşıktı.

Aklıma karımla dans etmem gerektiği geliyor ama bu sırtımın çok fazla insana açık kalmasına neden olur. Her ne kadar bir ittifakımız olsa da, bu yeni bir ittifak ve iki krallığımız arasında hala çok fazla husumet var. Bir suikastçıyı bana ya da gelinime saldırması için kışkırtma riskine girmeyeceğim.

Ziyafet sona erdiğinde, Devyn'e şafakta eve dönmek üzere yola çıkmaya hazır olduğumuzdan emin olmasını söylüyorum. Raiden yanıma yaklaşıyor, gözleri neredeyse gözlerimin içine bakıyor. "Kız kardeşimle ilgili bir şeyi anlamanı istiyorum," diyor, nefesinde güçlü bir şarap kokusu var, yanakları içkiden kızarmış.

"O bu dünyada iyi ve aydınlık olan her şeydir. Diğerleri gibi onların annesinden doğmamış olmam onun için hiç önemli değildi. Saf bir kalbi vardır ve sevdiğinde de şiddetle sever. Eğer ona zarar verirsen, Ithylia'nın Kara Elf Kralı olman umurumda değil. Seni avlar ve sonunu getiririm."

Daha bir gün önce onu gözetimim altında tuttuğumu hatırlatmak isterdim ama bunu yapmıyorum. Sözlerindeki duyguyu anlıyorum; rollerimiz tersine dönseydi muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim.

Onun yerine bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Kız kardeşinin benimle güvende olacağına dair sana söz veriyorum. İnandığınızın aksine, benim halkım canavar değildir."

Gözlerini kısar. "Bunu göreceğiz."

BÖLÜM 10

INARA

A ğunlukla Edmynd ve Varys'in savaşçılarından ve civardaki topraklardan gelen az sayıda köylüden oluşan misafirler çoktan ayrılmıştır. Varys, adamlarına bizi savaşa hazırlamaları için emir verir.

Seyahat. Gece yarısı olmasına rağmen şafak sökmeden yola çıkmamız konusunda ısrar ediyor. Krallığına dönmek için sabırsızlanıyor, çünkü muhtemelen kardeşlerim gibi o da olası bir saldırıdan endişe ediyor.

Grayce bana doğru yürüyor, uzun, kestane rengi saçları zarif bir örgüyle arkadan bağlanmış ve en güzel mor ipek elbisesini giymiş. Onun ela gözleri de benimkiler gibi akmamış yaşlarla dolup taşıyor. Krallığımız için yaptığım şeyin en iyisi olduğunu biliyorum ama aileme veda etmek zor olacak.

Bana sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm, sevgili küçük kardeşim. Bu fedakârlığı yapan sen değil, ben olmalıydım."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "En azından, belki bu şekilde, bana hâlâ anlatmayı reddettiğin gizemli aşkınla bir olur." Hafifçe gülüyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor, ama hemen fırçalıyorum. "Şimdi ben gidiyorum, en azından bana onun kim olduğunu söyleyecek misin, yoksa sırrın kimsenin bilemeyeceği kadar büyük mü?" Nazikçe alay ediyorum.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını usulca sallıyor. "Sana söylemedim çünkü bu imkansız, onunla birlikte olamam ve bunu ona söyledim." Duraklıyor, iç çekiyor. "Onu bir daha asla göremeyeceğimi söyledim."

"Neden olmasın?" Merakım şimdi öncekinden daha büyük, soruyorum. "Edmynd kimi istersen onu kutsayacaktır. O sadece seni mutlu görmek istiyor."

"Sevgilim Fae'lerden biri olsa bile mi?" Gözyaşlarını siliyor. "Ve bir halktan biri."

Keskin bir nefes alıyorum. O haklı. Edmynd onun Fae'lerden biriyle evlenmesine asla onay vermezdi. Özellikle de bir suikastçı tuttuktan sonra.

Annemizi öldürmek.

"Özür dilerim Grayce." Ona daha da sıkı sarılıyorum. "Gerçekten."

Elimi tutuyor ve avucuma bir şişe *nylweed* yerleştiriyor. "Bunu evden getirdim. Bunu acil durumlar için sakla; daha fazlasını bulana kadar buna ihtiyacın olacak."

Grayce benim lanetimi herkesten daha iyi anlıyor, çünkü o da bu lanetten muzdarip. Bu bize annemizden geçti. İlk etapta hedef sebebi buydu. Bu yüzden büyümüz olduğunu asla açıklayamayız.

BÖLÜM 11

INARA

M Ayrılmaya hazırlanırken ailem etrafımda toplanıyor. Grayce'e sarılıyorum ve ziyaret edeceğime söz veriyorum, ancak bunun ne zaman gerçekleşebileceğini gerçekten bilmiyorum.

Raiden bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "Bana ihtiyacın olursa, senin için geleceğim. Yemin ederim, bir yolunu bulacağım."

Ona başımla selam veriyorum, sonra Edmynd kollarını ayı gibi sarılarak beni kucaklıyor. "Tek bir kelime söyle ve seni burada tutmak için bir savaş başlatayım, ne gerekiyorsa yaparım."

Yapacağını biliyorum. Gözlerindeki suçluluk duygusu neredeyse katlanabileceğimden daha fazla ve tek istediğim onu biraz olsun rahatlatmak. "Bu benim seçimim Edmynd. Bunu ailemiz ve halkımız için yapıyorum. İyi olacağım."

Bana gönülsüzce başını sallıyor ve ben de Varys'e doğru yürüyorum. Raiden çoktan oraya varmış, bana bir şey olması durumunda onu bir kez daha ölümle ve her türlü işkenceyle tehdit ediyor.

Varys'in adamları Raiden'a dikkatle bakıyor, her biri dinliyor ve gerektiğinde harekete geçmek için hazır bekliyorlar. Raiden bana tekrar sarıldığında, neredeyse eziliyorum ama aldırmiyorum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

Varys savaşçılarına dönüp Elfçe bir şeyler haykırıyor. Kelimeleri bilmiyor olabilirim ama muhafızları bineklerinin üzerinde sıraya girdiğinde niyetlerini anlıyorum.

Korkunç kurtlara bakarken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Kısrağımı getirmek istemiştım ama bu yırtıcı yaratıkların arasında çok ürkekti. Kurt gibi görünüyor olabilirler ama herhangi bir atın en az iki katı büyüklüğündeler, keskin dişleri neredeyse ön kolum kadar uzun ve ölümcül, siyah pençeleri var.

Kral Varys bana doğru geliyor ve elini uzatıyor. Temkinli bir şekilde tutuyorum ve beni bineğine götürüyor.

Korkunç kurdun keskin, sarı gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni incelerken zekâsını belli ediyor. Varys bir elini korkunç kurdun omzuna koyuyor. "O benim eşim."

Dostum.

Sanırım Elfler eş yerine bu kelimeyi kullanıyorlar.

Kurt neredeyse belli belirsiz başını sallıyor ve ağzım şaşkınlıkla aralanıyor. Elflerin hayvanlarla konuşabildiğini duymuştum ama bunun hep abartı olduğunu düşünmüştüm.

"Bu Rhygar," diyerek kurdu işaret ediyor. "Sana zarar vermeyecek."

Kurdu inceliyorum, nasıl karşılık vereceğimden emin değilim. Kararsızca uzanıp elimi kalın, koyu gri ve siyah kürkünün üzerine koyuyorum. "Merhaba, Rhygar."

Başını salladığını tahmin ettiğim bir şekilde çenesini eğdiğinde nefesim kesildi.

Varys beklentiyle bana bakıyor, sonra eyerin üzengisini işaret ediyor. Seyahat elbiseme hayıflanarak bakıyorum, keşke bu ipekli elbise yerine binici pantolonum olsaydı diye içimden geçiriyorum. Grayce gelirken sadece bu elbiseyi ve birkaç başka elbiseyi getirmişti. Binicilik pantolonumu paketlemeye zahmet etmemişti.

Çenemi sıkıyorum. "... Yan eyere binmem gerekecek."

Varys kaşlarını çatar. "Bu güvenli değil." Bakışları vücudumda gezinirken istemsiz bir ürperti içimden geçiyor. Kaşlarını çatıyor. "Güvenliğiniz için bir ayarlama yapabilir miyim?"

Eyeri kastettiğini düşünerek başımı sallıyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan siyah pençelerini uzatıyor ve önce elbisemin önünden, kalçamın ortasından başlayarak bir çizgi çiziyor, sonra da arkasını.

Bunu yaptığına inanamıyorum!

Başını sallayıp memnun görünmeden önce bir an ağzım açık ona bakıyorum. "Artık güvenle binebilirsin."

Ona teşekkür etmekle güzel elbisemi yırttığı için dehşete düşmek arasında bir yerde kalıyorum ama onun metanetli yüzüne bakarken, ailemin önünde onunla kavga etmemenin en iyisi olabileceğine karar veriyorum. Kardeşlerim

Eğer bir şeylerin ters gittiğini düşünürlerse, biz daha kamptan ayrılmadan yeni kocamı öldürmeye çalışarak istemeden de olsa bir savaş başlatabilecek kadar yakınlar.

Yeni kocamın hiç edep anlayışı yok gibi görünüyor.

Belki de bu kötü bir şey değildir.

Ayağımı üzengiye koyuyorum ve kendimi eyere doğru çekiyorum, bacağımı sallıyorum, böylece düşmeden düzgün bir şekilde sürebiliyorum.

Lukas, kenardan yuvarlanmam halinde boynumu kırma riski ne olursa olsun, düzgün bir hanımefendi gibi ata binmemde ısrar ederdi. Gençken binici pantolonu giydiğim için beni hep uyarırdı.

Varys sıçrayıp arkama yerleşirken keskin bir nefes alıyorum. Ona dokunmamak için eyerde mümkün olduğunca öne doğru tünüyorum. Onunla evlenmeyi kabul etmiş olabilirim ama henüz birbirimize o kadar aşına değiliz.

Doğrulurken omzumun üzerinden bakıyorum. Güçlü görünmeliyim, zayıf ve çaresiz değil. "Ben deneyimli bir biniciyim. Yardıma ihtiyacım yok."

"Daha önce bir wolven'e bindin mi?"

"Korkunç bir kurt değilim elbette ama hayatım boyunca ata bindim."

"Korkunç bir kurt bir attan çok farklı bir yaratıktır." Kaşlarını çatıyor. "İnatçı ve dik başlıdırlar. Emirlerinize saygı duymaları için bir tanesine uygun şekilde bağlanmanız gerekir."

"Bağlı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Bir korkunç kurda bindiğinizde zihninizi onunla paylaşmalısınız. Her kurt binicisiyle eşleştirilir. Ve eşinin kim olacağını kurt seçer." Duraksıyor. "Eve döndüğümüzde senin için bir tane bulacağız, ama o zamana kadar benimle binmelisin."

Derin bir nefes alıp kendimi uzun bir yolculuğa hazırlıyorum. Varys'ten korktuğum söylenemez ama henüz ona karşı tam olarak rahat da değilim. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım, Lukas hariç, o da sayılmaz, çünkü kardeş gibi birlikte büyüdük.

Varys'in kolunu belime dolamasını ve Lukas'ın en son birlikte ata bindiğimizde yaptığı gibi beni kendine doğru çekmesini bekleyerek kendimi destekliyorum ama yapmıyor.

Savaşçılarına Elfçe sesleniyor ve biz de Ithylan'a doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Varys'in savaşçılarının beni izlediğinin farkındayım. Bu kadar çok Kara Elf arasında tek insan olmak garip bir duygu. Halklarımız o kadar uzun zamandır düşman ki, içime doğuştan gelen bir korku yerleşmiş durumda. İhtiyatlı bir şekilde, elbisemin gizli cebinde bıçağımı ve nylweed'imi kontrol ediyorum.

Endişeyle dudağımı ısırıyorum ama kendimi dik durmaya ve çenemi yukarı kaldırmaya zorluyorum. Bu artık benim hayatım ve korku içinde yaşamayı reddediyorum.

Bir yanım güçlerime erişebilmek için nylweed almayı tamamen bıraksam mı diye düşünüyor ama bir yanım da bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor.

Nylweed'imi unuttuğum bir seferde, neredeyse Raiden'ı büyümle öldürüyordum. Üzerinde hiç kontrolüm yoktu. Sadece Yüce Büyücü Ylari onu tekrar kontrol altına almama yardım edebildi. Annemin olduğu kadar benim ve kız kardeşimin de sırrını sakladı ama bunun tek sebebi büyükbabamın hükümdarlığından beri kraliyet ailemizin Büyücüsü olmasıydı.

Hayır, en iyi seçeneğim kılıcım. Eğer biri bana zarar vermeye çalışırsa, hazır olacağım. Raiden bana onu kullanmaktan çekinmememi söyledi.

Güneş ufukta alçalarak ağaçların gölgelerini manzaraya çiziyor. Gökyüzünde şimşekler çatallanırken kara bulutlar tepemizde toplanıyor. Rüzgar hızlanıyor, buz gibi bir soğukla etrafımızı kırbaçlıyor.

Üstümüzde büyük bir gök gürültüsü patlıyor ve ben sığıyorum. Varys'e bakacak kadar geriye döndüm. "Evin ne kadar uzakta?"

"Buradan iki günlük yoldan daha az bir mesafede. Güvenli bir şekilde Peçe'nin içine girdiğimizde kamp kuracağız."

Peçe...

Ithylan'ı Florin'den ayıran sihirli bariyeri daha önce sadece bir kez görmüştüm, o da henüz çocukken. İçimden bir ürperti geçti. Babamın, Kara Elfler tarafından alınıp diğer tarafta kapana kısılacağım korkusuyla asla yaklaşmamamı söylediğini hatırlıyorum.

Ve şimdi... Kara Elf bir kocayla isteyerek gidiyorum.

Gökyüzüne bakıyorum. Havada yoğun bir nem var. "Fırtına vurmadan önce Peçe'ye varamayacağız."

Kaşları çatılır. "Bu sadece yağmur."

"Evet ama hava sıcaklığı düştü ve gün ilerledikçe daha da soğuyacak. Eğer bir fırtınanın içinden geçmek zorunda kalırsak, ölümümüzü burada yakalayacağız."

Doğruldu ve başını yana eğerek bana baktı. "İnsanlar soğuk yağmura maruz kaldıklarında ölebilirler mi?"

Böyle söylediğinde kulağa saçma geliyor ama gerçek bu. "Evet. Zatürre olabiliriz."

Muhafızlardan biri yanımıza geliyor. Onu düğünümüzde Varys'in yanında duran kişi olarak tanıdım. Krala hitap etmeden önce bana sert bir bakış attı. Seçebildiğim birkaç Elfçe kelime bir şeydi: *"Bu insana bağlanmak zorunda olduğuna emin misin? Onun türü belli ki bizimkilerden çok daha zayıf."*

Varys cevap verir, *"O benim khio'ri'm. Başka seçeneğim yok. O senin kraliçen olacak. Onun hakkında bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."*

En azından üzgün görünme nezaketini gösterdi. *"Bağışlayın beni, Kralım."*

Varys bir iç çeker. *"Bunun tekrar olmasına izin verme*

Devyn." *"Olmayacak."*

Beni adamlarına karşı savunmasından memnun olsam da, görünüşe göre benimle evli olmaktan benim onunla olduğum kadar heyecan duyuyor. Anlamıyorum. Evlenmemiz onun fikriydi. Madem bu fikirden bu kadar hoşlanmıyordu, neden önerdi ki?

Ve o kelime: khio'ri. İlk tanıştığımızda söylemişti ama ben hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tam sormak üzere arkamı dönmüştüm ki yolun kenarındaki ormanda bir hareket gözüme çarptı. "O da neydi?" Uzakları işaret ediyorum.

Varys başını o yöne çeviriyor, ormanı tararken gözlerini kısıyor. "Ne gördün?"

"Garip bir ışık parlaması gibi bir ," dedim ona. "Ne olduğundan emin değilim."

Elini kaldırır ve herkes durur, tüm gözler ormanda herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını araştırır.

"Ben bir şey görmüyorum. Bir şey gördüğüne emin misin?"

"Eminim."

Varys'in adamlarından biri daha geliyor. *"İnsanların görme yetisinin bizimki kadar keskin olmadığını duymuştum,"* diyor Elfçe ve dilleri hakkındaki sınırlı bilgimle ne kadar çok şey öğrenebildiğime şaşırıyorum. "Belki de sadece korkmuştur ve bunun sonucunda bir şeyler görüyordur," diyerek Florinesh diline geçiyor.

Göğsümde öfke alevleniyor. "Hayal görmüyorum," diyorum kararlı bir şekilde. "Orada bir şey gördüm."

Varys'in kaşları derin bir şekilde çatılır ve başını yana eğerek Ben.

"Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun? Gerçekten Bana inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum," diyor. "Ben sadece... mükemmel Elfçe konuşmana şaşırdım."

"Ne?" İnanamayarak sordum. "Ben de senin gibi Florinesh konuşuyorum." Başını sallıyor.

"Evet, sen-" Aniden duruyorum, haklı olduğunu anladığımda birkaç kez göz kırpyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu bizim bağımızın bir parçası," diye açıklıyor. "Bu-" Durdu, başı ormana doğru savruldu. Bana dönüyor ve sesini alçak bir fısıltıya düşürüyor. "I

en kısa zamanda açıklayacağım. Şu anda çok sessiz olmalıyız. Sanırım avlanıyoruz."

"Ne tarafından?" Fısıldıyorum, anında dehşete kapılıyorum. "Wraithler," diyor nefesinin altından.

Damarlarımdan buz akıyor. Wraithler tehlikeli ve ölümcül yaratıklardır; öldürülmeleri zordur. Bir tanesi bile koca bir alayı yok edebilir. Enerjiyle beslenirler - genellikle etraflarındaki herhangi bir canlının yaşam gücüyle, ama doğuştan gelen güçleri için özellikle Büyücüleri hedef alırlar ve sanırım Kara Elfler de kendi türlerinde bir büyüye sahip oldukları için onlar için çekici olmalı.

Eğer bu krallıktaki bağlayıcı büyüler olmasaydı, Varys ve adamları muhtemelen şu anda etrafımıza koruyucu bir büyü yapıyor olacaktı.

Varys kolunu belime doluyor ve kulağıma fısıldıyor. "Kılıcımı al." Uzun kılıcı kınından çıkarıp bana uzatıyor. "Eğer saldırıya uğrarsak, onu kullanmaktan çekinme."

Ok ve yay konusunda her zaman yetenekli olmuşumdur. Raiden'ın okçuluk dersleri beni bir yayla ölümcül hale getirdi ama Varys'in eyerinde bir tane göremiyorum. Ben kılıcın kabzasını kavrayıp kendimi savunmaya hazırlanırken, Varys kendisi için bir kılıç daha çıkarıyor.

Tepedeki yoğun bulut örtüsü, alçak güneşin neredeyse tüm ışığını engelliyor, yolu ve yanındaki ormanı neredeyse zifiri karanlık yapıyor. Kara Elflerin mükemmel bir gece görüşüne sahip olduklarını duymuştum, bu da onların bu koşullarda net bir şekilde görebilmelerini sağlıyor. Görünüşe göre bu doğru, çünkü biz yol boyunca sıkışık bir düzende ilerlerken onlar sürekli olarak ormanı tarıyorlar.

Rhygar'ın kaslı formu altımızda gergin, biz devam ederken kürkü kıllanıyor. Varys bir elini boynuna koyuyor. "Sakin ol," diye fısıldıyor. "Sakin ve ileriye doğru."

Uzakta, Veil'in parlayan bariyeri önümüzde uzanıyor - Ithylian'ı çevreleyen büyülü duvar. "Peçe'den geçmeliyiz," diye fısıldıyor. "Wraithler bizi orada takip edememeli. Eğer saldırırlarsa,

Kaçın ve arkanıza bakmayın. Onları çeken büyüye sahip olmadığınız için sizi rahat bırakmalılar."

Sertçe yutkunuyorum. Gerçek dilimin ucuna kadar geliyor ama ona güçlerimden bahsetmeyi kendime yediremiyorum. Edmynd'in sözleri zihnimde yankılanıyor. Kendimle ilgili bu gerçeği açıklamadan önce ona güvendiğimden emin olmalıyım, yoksa o ve adamları beni bir silaha dönüştürmeye çalışabilir.

"Elimi tut," diyor Varys, avucunu bana doğru uzatarak. "Karşıya geçerken tenin benimkine değmeli yoksa Peçe seni öldürebilir."

Temkinli bir şekilde elimi onunkine koyuyorum ve avucunun benimkine karşı ne kadar nasırlı olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Sanırım bir savaşçı olduğu için bu beklenen bir şey. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve göğsümdeki sıcaklık artarak beni ürkütüyor ama sessiz kalıyorum.

Hava durgun ve orman sadece birkaç dakika öncesine kıyasla çok sessiz. Sanki kötülük her yanımızda pusuda beklerken, ormanın kendisi Peçe'ye yaklaşmamız için nefesini tutmuş gibi.

Omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Parlayan bariyere on adımdan daha az mesafedeyiz. Yaklaştıkça kalbim küt küt atıyor. Tanrılara bize güvenli bir geçiş sağlamaları için sessiz bir dua gönderiyorum.

Güçlü bir rüzgâr bize çarparak beni Varys'in elinden kurtardı ve Rhygar'ın sırtından aşağı yuvarlanmama neden oldu.

Yere çarpıyorum, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Etrafımda kaos patlarken, nefes nefese kendimi düzeltmeye çalışıyorum. Kuzguni siyah kefenlere bürünmüş korkunç iskelet formlarıyla Wraith'lerin Varys'in adamlarının arasında uçuşunu dehşet içinde izliyorum; kan kırmızısı gözleri kafataslarındaki jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkarıyor.

Kara Elfler onlarla savaşmaya çalışırken kılıçlar şakırdıyor ve haykırışlar yükseliyor.

Wraith'lerden biri Varys'in arkasından hızla yaklaşıyor ve Varys dönerek ondan uzaklaşırken panik boğazımı sıkıyor ama yeterince hızlı değil. Kılıcımı genişçe savuruyorum ve kocama temas edemeden kolunu kesiyorum.

Kan kırmızısı gözleri benimkilere kilitlenmeden bir an önce tiz bir çığlık atıyor. Saniyeler içinde üzerime geldi. Bir şekilde kılıcımı geniş bir kavisle savurmayı başarıyorum ve yan tarafını yakalıyorum. Kılıcı kavrayıp ateşe vermeden önce kulakları delen bir çığlık atıyor.

Metal derimi ısıtırken çığlık atıyorum ve elimi yakamadan silahımı bırakıyorum. Karanlık pençelerini savuruyor ve kendimi korumak için ön kolumu havaya kaldırıyorum, ölümcül pençeler derimi tırmalayıp kanımı çekerken çığlık atıyorum.

"Inara!" Varys haykırıyor ve bana doğru koşuyor.

Kılıcını savurarak Wraith'i ikiye böldü. Gözleri vahşi, obsidyen siyahı ve dişleri tamamen açılmış, sivri uçları sivriltilmiş bir iblis gibi bana bakıyor.

Keskin pençelerine dikkat ederek beni ayağa kaldırıyor. "Gitmeliyiz!"

İki Wraith daha saldırıyor ama o kılıcını kullanarak birinin kafasını kesiyor. Ölümcül pençelerini diğerine saplayıp göğsünde bir delik açmadan bir an önce yüzüne ve zırhına koyu kan sıçırıyor.

"Kral'a!" Adamlarının duydum.

Üç Wraith daha bize doğru koşuyor. Bir diğerine saldırırken Varys'in boğazından insanlık dışı bir hırıltı kopuyor, kendini onunla benim aramda konumlandırarak beni tehlikeden koruduğundan emin oluyor.

İri cüssesine inat akıcı ve ölümcül bir zarafetle hareket ediyor.

Rhygar devasa çenesini başka bir Wraith'in etrafına sarar ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla onu ikiye böler.

Varys dönüp beni göğsüne alıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor.

"Peçeye!" diye emrediyor.

Bizi Rhygar'ın sırtına bindiriyor ve parlayan bariyere doğru koşarken elimi tutuyor. Duvara ulaştığımızda elimi sıkıca tutuyor.

Perdeyi geçtiğimizde derim elektrikle karıncalanıyor. Diğer tarafa geçer geçmez, Rhygar bizi duvara doğru çeviriyor. Varys beni göğsüne bastırıyor ve yere düşüyoruz. Adamları da aynısını yapıyor.

Dikkatlice beni yanındaki ağaca . "Bariyeri güçlendirin!" diye bağıyor.

O ve adamlarının büyülerini yoğunlaştırmalarını izliyorum. Parlayan mavi ve yeşil küreler avuçlarının arasında toplanıp bariyere doğru fırlıyor, bariyerin yan tarafına çarpıp daha da parlaklaşmasını sağlıyorlar.

Birkaç Wraith daha Peçe'yi test ederken ve temas ettiklerinde alevler içinde patlarken diğer taraftan kulakları delen çığlıklar yükseliyor.

Onlar gittikten sonra Varys dönüp yüzüme bakıyor, gözlerini üzerimde gezdiriyor. Dizlerinin üzerine çöküp ellerini vücudumda gezdirdi. "Yaralandın mı?"

Hâlâ şoktayım, konuşamıyorum. "Inara!

Konuş benimle! Yaralandın mı?"

"Hayır," diye zorlukla başardım. "Ben iyiyim." Saldırı görüntüleri zihnimde tekrar tekrar canlanırken bariyere bakıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. "Güvende miyiz?"

Çenemi tutarak bakışlarımı onunkine çevirmeye zorluyor. "Artık güvendesin, Inara. Yeminim olsun."

Beni göğsüne çekiyor, kulağıma fısıldarken bir elini yatıştırıcı bir hareketle sırtımda gezdiriyor. "Seni yine ben taşıyacağım. Biraz daha yol alacağız, sonra dinlenebiliriz. Tamam mı?"

Boğazımdaki safraya karşı yutkunuyorum ve korkularımı bastırmak için kendimi zorluyorum. Ben zayıf değilim. Ben böyle biri değilim. Bakışlarımı onunkilere dikmeye zorluyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İyi dövüştün." "Öyle mi ?" İnanamayarak sordum. "Kılıcımı düşürdüm."

Buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor, şimdi daha parlak parlıyor. "Beni kurtardın."

Süregelen korkuma rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ve sonra sen beni kurtardın. Sanırım ödeşdik."

Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Benim cesur insan karım," diye mırıldanıyor ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey kalbimi sıcaklıkla dolduruyor.

BÖLÜM 12

DEĞİŞKENLER

Inara'yı tekrar Rhygar'ın sırtına kaldırıp, benim binmem ve arkasına yerleşmem için ona yer açıyorum. İkimiz de kanla kaplıydık ve muhtemelen büyümü korumak daha akıllıca olacak olsa da ikimizi de temizlemek için kullanmak için.

Elimi sallayarak temizleyici bir büyü yapıyorum. Büyü üzerinde gezinirken keskin bir nefes alıyor. "O da neydi öyle?"

Kendine göz kırpmıyor, sonra bana dönüyor, belli belirsiz bir gülümseme ağzını büküyor. "Bu bir çeşit temizlik büyü müydü?"

"Evet."

Kolumu beline doluyorum ve bana yaslanabilmesi için onu geriye doğru çekiyorum.

Ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr esiyor ve kadın hafifçe titriyor. Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanırken kara bulutlar tepemizde geziniyor. Pelerinimi çıkarıp onu sıcak tutmak için omuzlarına örtüyorum ve kamp kuracak bir yer bulana kadar yağmur yağmaması için dua ediyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor, kumaşı sıkıca sarıyor. "Elbette."

Inara çok cesur ama saldırımızdan sonra hâlâ hafif bir şok geçirdiğini görmek çok kolay. Bunu savaş alanında yeni savaşçılar arasında birçok kez gördüm. İlk kez saldırıya uğradığımda bunu ben de yaşamıştım.

Kendisi öyle olmadığını düşünse de iyi idare etti ve ben onun gücünden etkilendim.

O benim hayatımı kurtardı. Saldıracağı zaman Wraith'e arkamı dönmüştüm. Eğer o olmasaydı, ben daha ne olduğunu anlayamadan bana ölümcül bir darbe indirebilirdi.

"Nereden geldiler Varys?" diye sordu. "Wraithlerin sadece Çin Seddi'nin ötesinde olduğunu sanıyordum."

Öyle olmaları gerekiyor. Kuzeydeki Büyük Duvar'ın amacı da bu zaten; hem bizim hem de insan diyarlarının topraklarına geçmelerini engellemek. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, spekülasyonlar havada uçuşuyor. "Devriyelerimiz son birkaç aydır sınırlar boyunca onlarla karşılaştı. Fae'ler de öyle."

Tanıdık bir perspektiften Fae'lerden bahsedildiğini duyunca gözle görülür bir şekilde etkilenecek doğruldu. "Halkınız Fae'lerle dost."

"Evet. Büyük büyük büyükbabam kraliyet ailesinden bir prensesle evlenerek onlarla ittifak kurdu."

"Yani, bu senin yarı Fae olduğun anlamına mı geliyor? Büyük-büyük büyükannen yüzünden mi?"

"Hayır. Birlikte hiç çocukları olmadı." "O zaman nasıl-"

"Kralım," diye araya giriyor Devyn. "Bu gece Elasyrin'in eski harabelerinin yakınında kamp kurmanızı öneririm." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Biz oraya varana kadar havanın düzeleceğine inanıyorum."

Başımı sallayarak çenemi eğiyorum.

"Bu yakın mı?" İnara başını bana doğru çevirerek soruyor. "En azından birkaç saat daha."

"Kardeşimi sınıra yakın ormanda dolaşan Wraithler konusunda uyarmalıyız."

"Kaleye varır varmaz bir kuzgun göndereceğim."

Khio'ri'ne bakarken aklıma bir düşünce geliyor. "Yolculuğumuz boyunca neden zırhını giymedin?"

"Zırhım mı?"

"Evet. Seni ilk gördüğümde giydiğin takım."

"Ah, o mu?" diyor ve ses tonundaki şaşkınlığı okumak çok kolay. "Onu cephanelikten çaldım."

"Sen bir prensessin. Neden zırh çalmak zorunda kalasın ki?"

"Kadınların zırh giymemesi gerekir, savaşa yürümek şöyle dursun, ama Raiden'ı yakaladığınızı duyduğumda evde oturup bekleyemezdim. Kardeşimi seviyorum ve onu geri almak için her şeyi yapardım. Yasak olsun ya da olmasın. Gidebilmek için Edmynd'in muhafızlarından biri kılığına girdim."

"Halkınızdan şunu duydum... İnsan erkekleri kadınlara karşı çok korumacı davranıyor ve onları savaşa gitmekten caydırıyorlarmış."

"Sadece cesaretlerini kırmıyorlar." Alay ediyor. "Silah kullanmayı öğrenmek bile kadınlara yakışmaz." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bu Raiden'ın bana ok ve yay kullanmayı öğretmesine engel olmadı. Annem bu yüzden ondan nefret ediyordu ama... zaten başından beri ondan nefret ediyordu, sanırım o noktada artık umurunda değildi."

Ağzım açık kaldı, onun filtresiz sözleri karşısında şok oldum. Raiden'ın babalarının bir metresinden olan gayrimeşru çocuğu olduğunu duymuştum ama Inara'nın buna rağmen onu nasıl sevdiğini söyleyene kadar bu konu üzerinde pek düşünmemiştim. Ne de olsa benim büyük büyük dedem de bir metresle çocuk sahibi olmuştu, çünkü gelini Fae'ydi.

"Onu gerçekten öldürecek miydin?" sesi düşüncelerimi bölerek yükseliyor.

Tereddüt ediyorum, ona gerçeği söyleyip söylememekte kararsızım. O artık benim eşim ve onu kızdırmak istemiyorum. Onun yerine cevap veriyorum. "İstemedim, eğer sorduğun buysa."

Cevabımdan tatmin olmuş görünerek başını sallıyor.

Aramızdaki boşluğa sessizlik yerleşiyor. İnsan erkeklerin kadınların silah kullanmayı öğrenmesini istemediğini düşünmek garip. Savunma eğitimi tüm Kara Elflerin çocukluğumuzdan itibaren aldığı bir şeydir.

Bir dizi zırh ve silah eğitiminin Inara'nın hoşuna gidip gitmeyeceğini merak ediyorum. Benimle paylaştıklarına bakılırsa, zaten bir savaşçının kalbine sahip gibi görünüyor. Ağabeyi onu eğitmekle akıllılık etmiş ve kaleye vardığımızda bu eğitime devam etmek isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Sormak için ağzımı açıyorum ama gözlerinin kapalı olduğunu fark edince kısa kesiyorum. Bana yaslanmış uyurken başı yakama dayanmış durumda.

Devyn yanıma geliyor ve Inara'nın uyuduğunu fark edince kaşlarını çatıyor. "Sana güveniyor," diye mırıldanıyor o kadar alçak bir sesle ki neredeyse duyamıyorum.

"Ve ona güveniyorum," diye mırıldanıyorum usulca. "Saldırı sırasında beni kurtarmak için kendi güvenliğini riske attı."

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hepsinin onun peşinden nasıl gittiğini fark ettin mi? Sanki bizimkinden çok onun enerjisinden etkilenmiş gibiydiler.... Ama bu mantıklı değil; büyü olan varlıklardan beslenmeyi büyü olmayanlara tercih ettikleri biliniyor."

Saldırıdan bu yana aynı düşünceler beni rahatsız ediyor. "Ya kehanette bahsedilen kişi oysa?"

Başımı iki yana sallayarak Devyn'in sorusunu anında geçiştiriyorum. "O bir insan. Onların büyü yok. Ve kehanette bulunulan kişinin çok güçlü olması gerekiyor."

"Tarikat'ın büyücüleri yapar," diye karşı çıkıyor. "Ve hepsi de insan." "Evet, ama tüm Büyücüler erkektir. Ben hiç insan olan bir Büyücü görmedim. kadın."

"Kulak misafiri olduğum kadarıyla, insan erkekleri kadınlarının pek çok şeyi yapmasına izin vermiyor gibi görünüyor."

O haklı. Belki de kadınların Büyücü olmasına izin vermiyorlardır.

"Uyuduğundan emin misin?" diye soruyor usulca.

Bağlantımız henüz yeni keşfedilmiş olsa da, onunla ilgili pek çok şeyi şimdiden hissedebiliyorum ve şu anda bilincinin yerinde olmadığından eminim. Başımı sallıyorum.

"O Wraithler onda bir şeyler sezmişler. Onları bizim yerimize ona çeken bir şey."

"Eğer kehanette bulunulduğu gibi güçlü olsaydı, kardeşinin gitmesine izin vereceğinden şüpheliyim.... özellikle de uzun yıllardır düşmanı olarak gördüğü birine."

"Tabii bu onların planının bir parçası değilse." "Sen ne-"

"Düşmanınızın içine sızmak için, bir kralı öldürecek kadar yaklaşması için güçlü birini göndermekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"O benim hayatımı kurtardı, Devyn. Eğer bana suikast düzenlemek isteseydi, bunu Wraithlerin yapmasına izin verebilirdi."

"Tabii tüm kraliyet ailesiyle yakınlaşmayı beklemiyorsa."

Güvenle bana yaslanan gelinime bakıyorum. "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bunu yapacağına inanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu göz önünde bulundurmalısın-"

"Onun bir casus ya da suikastçı olduğuna inanmıyorum Devyn. Endişenizi anlıyorum ama bu yersiz."

"Emin misiniz?"

Uyuyan formuna bakarken kalbim sıkışıyor. Bana olan güveni kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Belki de Bond bana böyle hissettiriyor ama onu incelerken içimi şiddetli bir koruyuculuk kaplıyor. "Evet."

"Melina farklı düşünecektir," diyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Yeni insanlara karşı ne kadar güvensiz olduğunu biliyorsun."

Derin bir iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Bunu bekliyordum ve şimdiden kaleye varışımızdan korkmaya başladım. Melina benim kişisel muhafızlarımdan bir diğeri. Yeni gelen herkese eleştirel yaklaşır, her zaman yeni muhafızların bana ya da ailemin geri kalanına suikast planladığından şüphelenir. İnara insan olduğu için ona karşı daha da şüpheli olacaktır. "Melina ile ben ilgileneneğim," diyorum ona acımasızca. "Eğer kişisel muhafızlarımdan biri olarak kalmak istiyorsa, kraliçemi sorgusuz sualsiz savunacağına söz vermeli."

Devyn eyerde doğrulurken söylediklerimin üstü örtülü anlamını fark ediyor. İnara'ya bir bakış fırlattı. "Onu da senin gibi hayatım pahasına koruyacağıma yemin ederim."

Devyn'i çocukluğumdan beri tanırım. O bana öz kardeşlerim kadar yakın. "Sadakatini takdir ediyorum Devyn ve bana gösterdiğin ilgi için minnettarım."

dostluk."

Çenesini hafifçe eğerek selam veriyor. "Her zaman senin olacak Varys," diyor, özel hayatında sık sık yaptığı gibi bana ortak adımla hitap ederek.

"O haklı," diye fısıldıyor Rhygar'ın sesi zihnimde. "Wraithler onu... grubumuzdaki herkesten daha çok istiyordu."

"Onu koruduğun için teşekkür ederim."

"O senin Kaderin. Onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Teşekkür ederim, dostum."

Elasyrin harabelerine ulaştığımızda saat çok geç olmuştu. Kaleye giden yol boyunca ilerlerken, gökyüzüne doğru gururla uzanan beyaz taş kulelere , gümüş kaplı çatıları ay ışığını parlak mücevherler gibi yansıtıyor. Parlayan beyaz çiçeklerle dolu kalın, yeşil sarmaşıklar taş duvarlardan yukarı tırmanıyor ve kemerli kapıdan avluya giriyor. Bahçeyi çevreleyen duvarların çoğu ya yıkılmış ya da artık yok. Bahçeler uzun yıllar süren bakımsızlıktan sonra yabani ve yabani kalmış, orman çoktan içeri girmeye başlamış ve büyük bir kısmını kaplamış, ama yine de çok güzeller.

Merkezdeki büyük çeşme hâlâ akıyor ve mor, kırmızı ve mavi renklerde parlak, canlı çiçeklerle dolu ağaçlar ve çalılarla kaplı büyümüş patikalar boyunca dolanan birkaç küçük dereyi besliyor.

Üzerinde yıldız ve dolunay desenleri bulunan gümüş kapılar terk edilmiş sarayın girişini koruyor, ancak uzun yıllar kullanılmadıkları için paslanmışlar. Köşedeki yıkık dökük taş duvardan içeri girmek daha kolay.

Atalarımın kalesini ziyaret etmek çok tuhaf, sanki onların hayaletleri bir şekilde hâlâ burada yaşıyormuş gibi.

Bu kalıntılar tüm halkımız için olduğu kadar benim tarihimin de bir parçası. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, avluya girmeden önce Inara'nın burayı görmesini istiyorum. Yavaşça ona sesleniyorum. "Inara."

Göz kapakları titriyor ve açılıyor. Önümüzde yıkılmakta olan kaleye bakarken gözlerini birkaç kez kırıştırıyor. "Neredeyiz biz?"

"Bir zamanların büyük Elasyrin kalesi. Atalarımın evi."

BÖLÜM 13

INARA

Tay tepemde pırıl pırıl parlıyor, önümdeki kaleyi ve avluyu gümüş bir ışıkla yıkıyor, ana yoldan saraya ve muhteşem beyaz kulelere doğru yolumuzu aydınlatıyor gökyüzüne doğru yükseliyor. Dağınık ay ışığı parçaları kara bulutları yararak gümüş çatılardan parlak bir şekilde yansıyor.

Yüksek ağaçların koyu renkli gövdeleri, ana kemere çıkan patikanın her iki yanında gökyüzüne doğru çeşitli açılarda kıvrılıyor ve sık ormanda güneş için yarışıyor. Mor, kalp şeklindeki yaprakları yumuşak, sıcak bir parıltı yayıyor. Aralarında beyaz ve altının çeşitli tonlarında ışık huzmeleri dans ediyor. Tamamen büyülenmiş durumdayım. "Bunlar da ne?"

"Onlar Gece Perileri."

Bildiğim kadarıyla sadece bir tür Pixie vardı. "Gece Perileri mi?" "Evet. Gündüz Pixie'lerinden biraz daha agresifler ve daha keskin dişler."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Isırırlar mı?" "Sadece kışkırtılırlarsa."

Bunu bilmek güzel....

Büyülü manzarayı şimdi tamamen farklı bir gözle tarıyorum ve burada başka hangi tehlikeli yaratıkların gizlenebileceğini merak ediyorum.

Avluya doğru ilerlerken, buranın muhafaza edilmesinin üzerinden uzun yıllar geçtiği belli oluyor. Kalın bulutların arasından süzülen küçük ay ışığı parçacıkları olmasaydı, bu karanlık yolda kesinlikle ilerleyemezdim. Görünüşe göre Kara Elfler ve onların korkunç kurtları insanlardan çok daha üstün bir gece görüşüne sahip.

Avlunun ortasında, uzun, akıcı cübbeler giymiş, sivri kulaklı bir erkek ve bir kadın heykeli vardır. Avuç içlerini birbirine bastırmış ve bir çeşit kurdele veya kordonla bağlanmış olarak birbirlerinin önünde durmaktadırlar.

"Ithylan'ın ilk kral ve kraliçesi," diyor Varys. "Bu onların bağlanma töreninin bir tasviri."

Etrafı inceliyorum, bir zamanlar kale olması gereken birkaç parçanın yerden yükselen ufalanmış taşlara dönüştüğünü ve parlayan, yeşil yosunlarla kaplandığını fark ediyorum.

Varys sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Halkımız eskiden yer üstünde yaşırdı," diyor. "Büyük Savaş'tan önce."

Kara Elflerin evlerinin büyük bir dağın altında olduğu yaygın bir bilgidir. Ancak yüzeyin üstünde güzel ve ışıltılı şehirlerde ve kalelerde yaşadıklarına dair hikâyeler duydum.

"Büyük Savaş'tan sonra atalarım herkesi dağlara taşıdı," diye açıklıyor. "Bunun geçici olması gerekiyordu ama o kadar çok şey kaybetmiştik ki büyük büyükbabalarım yeryüzünde yeniden inşa etmekten korktular. Dağların daha fazla koruma sağladığına inanıyorlardı ve haklıydılar da... ama bunun bile bir bedeli vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzeyden çekilirken, kendimizi komşu krallıklarımızdan izole ettik ve bir zamanlar birbirimizle olan ilişkilerimizi geliştirmeyi ihmal ettik." Yüz ifadesi acımasızlaşıyor. "Kendimizi izole etme tercihimiz, halkınız da dahil olmak üzere diğer ırkların birçoğuyla aramızda büyük bir gerginliğe ve ardından güvensizliğin artmasına neden oldu."

Adam haklı. Fae'ler ve Yüce Elfler ile Varys'in krallığından daha iyi bir ilişkimiz var. Muhtemelen diğerleri kendi içlerine kapanmak yerine en azından ticaret anlaşmaları gibi konularda pazarlık yapmaya çalıştıkları içindir. Elimi koluna koyuyorum. "Umarım evliliğimiz bunu daha iyi bir hale getirebilir."

"Benim de umudum bu ," diye ciddiyetle konuşuyor.

Yıkık kaleye bakarken hüznün göğsümde ağır bir yük oluşturuyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları geri kırıyorum, bu yere verdiğim tepki karşısında şok oluyorum.

Her ne kadar Kara Elfler ben doğmadan önce de halkımın düşmanı olsalar da, burada ölmüş olması gereken herkesi düşündükçe Varys'in sözleri kalbimi sızlatıyor. Dağlara çekilmeleri ve bir daha yüzeye çıkmamaları yıkıcı bir kayıp olmalı.

Dizginleri çekti ve durduk. Ona doğru döndüm, kafam karışmıştı. "Ne yapıyoruz biz? Burada mı kalacağız?"

Bakışlarını gökyüzüne kaldırıyor. "Fırtınalar kısa süre içinde bizi ele geçirecek. Açıkta yakalanmaktansa buraya sığınmak daha iyi."

Kolunu kaldırıyor, yumruğunu kapatıyor ve savaşçıların geri kalanı durup onun emirlerini dinliyor. Yine Elfçe konuştuğunu fark ediyorum ve bir şekilde adamlarına burada kamp kurmaları için verdiği talimatların her kelimesini anlıyorum.

Bunun, onun dilini anlamama ve konuşmama yardımcı olan 'Bağ'ımızın bir parçası olduğunu söylüyor ama ben hala bunun nasıl işlediğinden tam olarak emin değilim. Yerleştikten sonra bunu ona sormak için bir not alıyorum.

Attan indiğinde bana dönüyor ve inmeme yardım etmek için kollarını uzatıyor. Bir anda Raiden'ın güçlü olmakla ilgili tavsiyesini hatırlıyorum. "Teşekkür ederim ama kendi başıma da inebilirim."

Kollarını geri çekiyor, ben de attan inmek için bacağımı sallıyorum ama elbisem eyerin kayışlarından birine takılıyor. Kumaşı çekiştiriyor ve dengemi kaybediyorum. Acınası bir çığlıkla yan taraftan düşüyorum ve düşüşümü engellemek için ellerimi uzatıyorum.

Güçlü kollar belime dolanıyor ve yere düşmeden beni yakalıyor. Varys beni kendine doğru çekip ayaklarımın üzerinde sabitliyor.

Utançtan yanaklarım kızarıyor ve aşağılanmış bir halde bakışlarımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çatıyor ve çenesini hafifçe eğerek başını sallıyor. Kızgın mı, dehşete mi düşmüş yoksa başka bir şey mi anlayamıyorum. Belki de halkı birbirine teşekkür etmiyordur. Ya da belki de sakar olduğumu düşündüğü için sinirlenmiştir.

Yavaşça kollarını belimden çözüyor. Eyeri Rhygar'ın üzerinden çekip alıyor, sonra da kaleye doğru taşırken onu takip etmemi işaret ediyor.

Ön kapıdan girmek yerine, beni duvarın yıkıldığı ve büyük bir delik bıraktığı tarafa yönlendiriyor. Kısa bir süre durup karanlığa bakıyorum. "Orada bir şey görebiliyor musun?" Yıkıntılarda evini yapan korkunç bir yaratık olabileceğinden endişelenerek soruyorum. Bilmeden bir şeye rastlamak istemediğim kesin.

Kaşlarını çatıyor. "İnsanlar karanlıkta göremez mi?"

"Pek iyi değil," diyorum, bunun beni muhtemelen ne kadar zayıf gösterdiğinden nefret ederek.

Elini kaldırıyor ve bileğinin keskin bir hareketiyle mavi bir küre yaratıyor, küre tam önümüzde parlayarak süzülüyor ve saraya giden yolu aydınlatmaya yetiyor.

Küre, yaklaştıkça mekânın her yerine ürkütücü gölgeler düşürüyor. Burası büyük bir giriş holü gibi görünüyor. Yürürken ayak seslerimiz taş duvarlarda yankılanıyor.

Yıkık ve kırık mobilyalar etrafa saçılmış, yırtık duvar halıları ve tablolar duvarları kaplamış. Büyük olasılıkla burada yaşamış olan büyük Elf krallarından birine ait ufalanmış bir büst, yukarıdaki kata çıkan büyük merdivenin tepesindeki bir kaidenin üzerinde durmaktadır.

Yukarı çıkarken elimi tırabzanda gezdiriyor, ahşap üzerindeki karmaşık sarmaşık ve çiçek oymalarına dikkat ediyorum.

Bu saray zamanında çok güzel olmalı.

Gümüş rengi bir ay ışığı mızrağı karanlığı yarıyor ve gözlerimi kaldırdığımda üzerimizde her nasılsa hâlâ sağlam duran cam bir kubbe görüyorum. Ay hızla kara bulutlar tarafından örtülüyor. Tepemde gürleyen bir gök gürültüsü, ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor ve bu yapının ne kadar sağlam olduğunu merak ediyorum.

Varys üzerimize yıkılacağını düşünseydi buraya sığınmazdı.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana döndü. "Bu duvarlarda hâlâ devam eden bir büyü var. Biz buradayken bozulmayacaklar."

Uzaktan gelen yumuşak bir taş sesi dikkatimi çekiyor ve içgüdüsel olarak Varys'e yaklaşıp hareketsiz kalıyorum. O da bana dönüyor. "Sadece bir fare," diye mırıldanıyor ve kızgın mı yoksa sinirli mi olduğunu anlayamıyorum. Elflerin tipik, soğukkanlı ifadesiyle onu okumak çok zor.

Beni uzun bir koridorda çift kapıya doğru götürüyor. Kapıları iterek açıyor ve büyük bir yatak odası ortaya çıkıyor. Odanın uzak köşesindeki tavanda büyük bir delik olduğunu fark ediyorum. Kara bulutlar hâlâ tepemizde asılı duruyor ve yaklaşan yağmurun kokusu serin gece esintisinde dans ediyor.

Eyeri yere bırakıyor ve çantasından iki yatak örtüsü ve birkaç parlayan taş çıkarıyor. Tam ne olduklarını soracakken taşları birbirine vurup yere yığıyor.

"Bunlar bizi sıcak tutmaya yardımcı olmalı," diye açıklıyor.

Onlara doğru yürüdüğümde kamp ateşinin verdiği sıcaklığı hissedince şaşıyorum. Yataklardan birini alıp onunkinin karşısına, ateşin karşı tarafına koyuyorum.

Kaşlarını çattı. "Bu gece birlikte uyuyacağız."

Varys'e gergin bir bakış fırlatıyorum. Evli olduğumuzu biliyorum ama hâlâ tamamen yabancıyız. Eminim bu gece evliliğimizi tamamlamak niyetinde değildir. Benden beklenenin bu olduğunu biliyorum ama şimdi burada olduğuna göre, yapamam.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve o da duruyor, derin bir çatık kaşla bana dönüyor. "Uyuyabileceğim başka bir oda var mı?" Henüz evliliğimizi tamamlamak istemediğimi anlayacağını umarak soruyorum.

"Burada benimle kalman senin için daha güvenli."

Şimdi içimi bambaşka bir endişe kaplıyor. "Ne demek istiyorsun? Neden endişeleniyorsun? Peçenin içindeyiz. Düşündüm ki-"

"Peçe mükemmel değil," diye araya giriyor. "Büyüye sahip olanlar sadece benim halkım değil. Bu güce sahip pek çok dünya dışı varlık var ve

Eğer kararlılırsa, duvarımızı aşacak güce sahipler. Ve eşim olarak, artık düşmanlarım için bir hedefsin."

Bunu anlıyorum. Tüm kralların düşmanları vardır ve halkının uzun zamandır Kara Elflerin düşmanı olduğu biriyle evlenmiş olması beni suikast için daha da cazip bir hedef haline getiriyor.

Edmynd'in evliliğimiz olmadan barış için müzakere etme teklifini kabul edip etmemem gerektiğini düşünerek olası ölümümü düşünürken aramıza sessizlik yerleşti. O zamanlar yaptığım fedakârlığın buna değeceğini düşünmüştüm ama bunun ölümümle sonuçlanabileceğini gerçekten düşünmemiştim.

"Yatmaya hazırlanalım," diyor Varys, umutsuz düşüncelerimi bölerek.

Dikkatimi taşlara veriyorum ve kalın kalın yutkunuyorum. Tam olarak ne beklediğini sormak istiyorum ama kelimeleri dudaklarımın arasından geçiremiyorum. Bunun yerine, koşuşturan düşüncelerimden kopardığım bahaneye tutunarak yatak örtülerini işaret ediyorum. "Benim kültürüme göre evli olduğumuzu biliyorum ama... sizinkine göre teknik olarak evli değiliz. Henüz."

Boğazımı temizliyorum. "Yani belki de

Bu gece aynı yatağı paylaşmak pek de uygun değil."

Yüz ifadesi değişmiyor ama yanakları ve kulaklarının sivri mavinin daha koyu bir tonuyla kızarıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama ben devam ediyorum.

"Şu anda evli olduğumuzu biliyorum ve sonunda... birlikteliğimizi tamamlayacağız, ancak düğün gecesi ortaya çıkabilecek herhangi bir... garipliği önlemek için düğünden önce kişinin eşiyle biraz aşına olmasının bir insan geleneği olduğunu belirtmek isterim.

"Ve seninle evlenmeyi kabul etmiş olsam da, bunu bir tür baskı altında yaptığımı kabul etmenin de önemli olduğunu düşünüyorum..." gözlerini kısarken sesim kesiliyor. "Başlangıçta," diye düzeltiyorum. "Olaydan sonra bana bir seçenek sunduğunu hatırlıyorum."

Titrek bir nefes alıyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve devam ediyorum. "Kara Elfler arasında nasıl yapıldığını bilmiyorum, ama bence bu çok daha

"Bu kadar samimi bir şey yapmadan önce birbirimizi biraz tanısak ikimiz için de daha tatmin edici bir deneyim olur.

Kapının hafifçe çalınması dikkatimi çekti. "Girin!" Varys sesleniyor.

Devyn içeri giriyor, ardından iki muhafız daha geliyor ve devasa bir metal küvet taşıyorlar.

Odanın karşısına koyuyorlar ve önüne bir bölme yerleştiriyorlar. Elini sallayarak Devyn'in onu suyla doldurmasını, üstünden hafif bir buhar sisinin yükselmesini hayretle izliyorum.

İki muhafız daha çift kişilik yatak büyüklüğünde bir karyola getiriyor ve bir yerlerden bulup getirdikleri birkaç yastıkla birlikte ikimizin yatağını da üzerine yerleştiriyor.

"Teşekkür ," diyor Varys onları kovmadan önce.

Bana dönüyor ve küveti işaret ediyor. "İstersen yıkanabilirsin."

Minnettarlıkla başımı sallıyorum ve hızla bölmeye doğru ilerliyorum. Banyo yapmak, bu akşam samimi bir şeyler yapmak isterse onu caydıracak bir plan düşünmem için bana zaman kazandıracak.

Elbisemi çıkarıp yerden uzak tutmak için bölmenin üzerine atıyorum ama bıçağımı gizli cepten çıkarmadan önce değil. Varys'in bana zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum ama eğer yanılıyorsam, hazırlıklı olmayı tercih ederim.

Dikkatlice küvete giriyorum ve ılık suyun altına batıyorum. Zihnim bundan sonra olabilecekler için bir dizi bahane bulma çabasıyla çalkalanıyor. Karyola yan yana yatmak için yeterli büyüklükte, aramızda boşluk var ama ben onun yanında değil karşısında yatmak için planlar yapıyorum - baş başa.

Banyoyu bitirdiğimde küvetten çıkıyorum ve elbisemin olduğu yerde bir tuniğin asılı olduğunu görüyorum.

Bir anda endişeye kapılıyorum. "Elbisem nerede?"

"Hâlâ burada," diye yanıtlıyor. "Daha fazla giysi bulana kadar yırtık ve kanlı olmayan bir şeyler giymek isteyebileceğini düşündüm.

sabah sandığınızdan alırsınız. Bu arada sana tuniğimi verdim."

"Eşyalarımı koyduğum bagajımı neden şimdi alamıyorum?"

"Muhafızlardan bazıları saldırı sırasında yaralandı. Yıkanmak için bir küvet getirdiler ama ben... bu gece onlardan dinlenmek ve önümüzdeki yolculuk için güç toplamak dışında fazla bir şey yapmalarını istemiyorum."

Şimdi, sorduğum için bile bencil hissediyorum.

"Oh," diyorum ona. "Bu... anlaşılabilir bir şey."

Tuniği bölmeden çıkarıp içine giriyorum ve bıçağı büyük ceplerden sokuyorum. Kumaş tenime karşı yumuşak ve şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha hafif, ipekten daha ince. Varys'e ait olduğu için onun erkeksi kokusunu taşıyor; sıcak tarçın ve toprak kokusu.

Bölmenin arkasından çıktığımda Varys yatakların yanında duruyordu. Gözleri benimkilere yerleşmeden önce bakışları üzerimde geziniyor.

Kalbim çılgınca atıyor ve o yaklaştıkça ağzım kuruyor. Pencereden içeri süzülen gümüş rengi ay ışığı onun zayıf, kaslı formunu ışık ve gölgelerle oyuyor.

Sinirlerime rağmen, onun çekiciliğini ilk fark eden ben oluyorum. O, önümde tezahür eden erkeksi bir mükemmellik. Yaklaştıkça vücudunu kaplayan ince, gümüş çizgileri fark ediyorum; yara izleri. Birçok savaşa katılmış ve daha zayıf birini öldürebilecek birçok şeyden kurtulmuş bir adamdan bahsediyorlar.

Hareket ettiğinde gri-mavi teninin altındaki kaslarının oynamasını incelerken yanaklarım kızarıyor.

BÖLÜM 14

DEĞİŞKEN LER

W

Inara bölmenin arkasından çıktığında, içimin derinliklerinden karanlık ve ilkel bir şey fışkırıyor. Sadece tuniğimi giymişken, ona karşı duyduğum şiddetli sahiplenme duygusu içimi dolduruyor. Duydum ki

Kader Bağları güçlüdür ama böyle bir his vereceğini hiç düşünmemiştim.

Onun narin kokusunu derin derin içime çekerken burun deliklerim alevleniyor ve hafızama kazıyorum. Artık karmaşık bir örgüyle örülü olmayan uzun, sarı saçları ipeksi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor.

Tuniğim onun üzerinde o kadar büyük ki, uyluğunun ortasına kadar iniyor. Uzun kollarını ön koluna kadar kıvrımak zorunda kaldı ve yakası bir omzundan sarkarak teninin pürüzsüz genişliğini ortaya çıkardı.

Ela gözleri bana temkinli bir şekilde bakıyor, bakışlarımın ağırlığı altında rahatsız olduğunu belli ediyor ama kendimi geri dönmeye zorlayamıyorum. Sadece benim türümün ya da Fae'lerin olabileceğini düşündüğüm bir şekilde büyüleyici. Onu ilk gördüğümde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm. Artık benim olduğuna göre, gözlerimi ondan alamıyorum.

Bir tutam saçını sol kulağının yuvarlak kabuğunun arkasına sıkıştırıyor ve khio'rinar'ın içinden, ilgimin onu tedirgin ettiğini hissedebiliyorum.

Acaba o da benim onu hissettiğim gibi beni hissedebiliyor mu?

Bakışları göğsüme takılıyor ve alnı hafifçe kırıyıyor. Hala yara izlerimi incelediğini fark ediyorum.

Buranın karanlık olması ve insanların gece görüşünün bu kadar zayıf olması beni rahatlatmıştı. Onları ışıktaki görseydi ne kadar iğreneceğini tahmin edebiliyorum. Onları sormadan önce konuşmaya karar veriyorum. "Beni yatakta bekleyebilirsin."

Gözleri açılıyor. Yanından geçerken içimden kendime lanet ediyorum. Ben yıkanırken onun yatağı kullanabileceğini söylemek istemişim ama yanlış söyledim.

Neden beni bu kadar sinirlendiriyor ki, doğru kelimeleri konuşmak bir yana, düzgün düşünemiyorum, konuşabildiklerimi de anlamlandıramıyorum?

Küveti hızlıca kullandım, sonra pantolonumu giydim. Tüm bu süre boyunca, endişesi Bond'da nabız gibi atıyor.

Benimle birleşme fikrini bu kadar korkutucu bulduğu için üzülsem mi, gücensem mi bilemiyorum. Evet, yaralı olabilirim ama ben hâlâ bir kralım. Tüm yaralarımın önce bir zamanlar yakışıklıydım.

Yara izlerimi fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa insanlar da Kara Elfler gibi mükemmellik ve güzellik takıntılı olmalı. Başka her şey onların gözünde eksiktir.

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve bölmenin arkasından çıkıyorum. Yara izlerimi yok edemem, bu yüzden onlara alışmayı öğrenmesi gerekecek.

En azından, umarım öyle olur.

Dışarı çıktığımda, titreyen bedeninin üzerinde bir yastık ve battaniye ile yerde yatıyordu. Dudaklarımı büzüyorum. "Orada donacaksın. Yatağa gir."

Doğruluyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hayır."

Başım geriye gitti. "Ne demek 'hayır'?"

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Yani, burada iyi olacağım," diyor. "Hayır, iyi olmayacaksın. Titriyorsun."

Tekrar uzanır ve battaniyeyi üzerine çeker. "Üzgünüm ama iyice düşündükten sonra bu gece seninle yatmamaya karar verdim. Önce birbirimizi tanımayı tercih ederim," diyor gevelediği dişlerinin arasından.

"Yatağa gir Inara" -ona doğru adım atarak bastırıyorum- "donarak ölmeden önce."

"Hayır. Ben burada kalacağım."

Çenemi sıkarak eğildim ve onu kollarımın arasına aldım. Çılgınca çırpınıyor, sonra yumruklarını göğsüme vurmaya başlıyor. "Bırakın gideyim. I

."

Onu bırakıyorum, yatağa yuvarlanmasına izin veriyorum. Bir yastığa uzandım,

Ama bana sertçe bakıyor. "Söz veriyorum beni bu şekilde istemeyeceksin," homurdanıyor.

Benim hakkımda bu kadar az şey düşündüğü için -kendimi ona zorla kabul ettireceğime inandığı için- hayal kırıklığına uğrayarak, bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Yastık alacağım, böylece yerde uyuyabilirim."

Geri adım atmayınca yataktan kapıyorum, ona bakarken tekrar doğruluyorum, beni bu kadar itici bulması gururumu tamamen incitiyor. "Güven bana," diyorum ona meydan okurcasına. "Şu anda seninle birlikte olmak en az senin benimle olduğun kadar ilgimi çekiyor."

Keskin sözlerim karşısında çenesi düştü ve başka bir sert karşılık düşünemedi arkamı döndüm.

Evliliğimize bu şekilde başlamak istemezdim.

Daha önce beni Wraithlerden kurtardığında, sonra da onu rahatlatmama izin verdiğinde, ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

"Sarayınızda çok düşmanınız var mı?" diye soruyor, sesi daha sakın geliyor, karanlık düşüncelerimi nereden geldiği belli olmayan bir soruyla bölüyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "Oldukça fazla," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama bunun her kraliyet sarayında geçerli olduğundan şüpheleniyorum."

Küçük kaşları çatılmadan önce bir an başını sallıyor. "Bana suikast düzenlemenin sana zarar vereceğine neden inansınlar ki? Biz hâlâ görece yabancıyız."

Haklı olduğu bir nokta var ama benim için öneminin bu kadar az olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Birbirimizi iyi tanımıyor olabiliriz ama şimdiden ona karşı son derece korumacı hissediyorum. "Bana zarar vermek isteyen herkes bunu senin aracılığıyla yapabilir. Artık benim zayıf noktam sensin."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "İnsan olmam zayıf olduğum anlamına gelmez."

Bir elimi kabaca kısa siyah saçlarımda gezdiriyorum, seçtiğim kelimelerle onu gücendirmekten vazgeçemediğim için hayal kırıklığına uğruyorum.

BÖLÜM 15

INARA

I Varys'in düşmanları olduğunu anlıyorum -kendi kardeşimin bile sarayımızda düşmanları var- ama neden beni hedef aldıklarını anlamıyorum. Eminim ki, onun için ölümüm Varys'i ciddi şekilde etkileyecek kadar önemli değilim.

ona herhangi bir şekilde. "Bana suikast düzenlemenin sana zarar vereceğine neden inansınlar ki? Biz hâlâ görece yabancıyız."

"Bana zarar vermek isteyen herkes bunu senin aracılığıyla yapabilir. Sen artık benim zayıflığımsın."

Gök gürültüsü tepemizde gümbürdüyor, duvarları sarsıyor. Gökler üzerimize açılırken ve tufan başlarken yağmurun sert şıpırtısı taşlara çarpıyor.

Raiden'in uyarısını hatırlayınca, soğuktan olduğu kadar sözlerinin hatırasından da küçük bir ürperti geçiyor içimden. Varys'in bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "İnsan olmam zayıf olduğum anlamına gelmez."

Bir süre durakladıktan sonra ifadesi yumuşar. "Bunu insan olduğun için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü sen benim Kaderimsin."

"Ama bu beni nasıl senin zayıflığın yapıyor?" Onun mantığında tamamen kaybolmuş bir şekilde bastırıyorum.

"Khio'rinar - Kader Bağı - iki ruhun birleşmesidir. Halkım arasında kutsaldır, tanrıların bir lütfudur. Birbirimize bağlı olduğumuz anlamına gelir; benim hayatım artık seninkine bağlı."

Birkaç kez göz kırpyorum. "Yani diyorsun ki... ben ölürsem sen de mi öleceksin?" "Khio'rinar'a sahip olanlar... biri öldüğünde, diğeri genellikle kısa bir süre sonra takip eder." Duraksıyor. "Bu her zaman olmuyor ama bana zarar vermek isteyen birinin bunu yapmak için seni kullanabileceği kadar sık oluyor."

"Tüm Kara Elflerin eşleriyle böyle bir bağı var mı?"

Buz mavisî gözleri bir anda benimkilerle buluşuyor, yumuşak ışıltıları yüzünün keskin ama yakışıklı hatlarını aydınlatıyor. "Hayır. Ve sen de ilk

sanishon -Dışarıdan- ile oldu. Bu yüzden, eğer diğerimiz ölürse khio'rinar'ın ikimizi de nasıl etkileyeceğinden emin değilim."

Sözleri içimin derinliklerine ağır bir taş gibi yerleşiyor.

"Bunu öğrenmek için size zarar vermekten çekinmeyecek olanlar var."

Bu yüzden beni Wraithlerden kurtardı. Önemsemediği için değil, ben ölürsem kendisinin de ölebileceğinden endişelendiği için.

Bu düşüncenin beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim ama ediyor. Bunun bir politika evliliği olduğunu biliyorum, ama belki de bir Kara Elf olsa bile, sonunda bundan daha fazlasına dönüşebileceğini umuyordum.

Ne de olsa annemin halkı, evlenmeden önce babamın krallığına düşmandı. Onunki çok daha fazlasına dönüşen bir siyaset evliliği idi. Her zaman aynısını kendim için bulmayı hayal ettim. Lukas'la evlenmeyi kabul etmemin bir nedeni de buydu. Zaten bir arkadaşlığımız vardı ve ileride aramızda bir aşk filizlenebileceğini düşünmüştüm.

Beni sevmeyen bir adamla çocuk paylaşma fikrinden nefret ediyorum.

Muhtemel tatminsiz geleceğimi tartarak derin bir iç çekiyorum.

En azından yeni kocamın beni güvende tutma konusunda bir çıkarı var, sanırım bu da var.

"Cevabım sizi rahatsız ediyor." Bunu bir açıklama olarak söylüyor, ama ben yüzeyin altındaki soruyu fark ediyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Elini göğsünün üzerine koyar. "Bağın tezahürlerinden biri de kişinin Kaderiyle empatik bir bağlantı kurmasıdır." Başını yana doğru eğiyor. "Sen de hissedemiyor musun?"

Kaleye baktığımda hissettiğim derin üzüntüyü düşünüyorum. Düşündüğümünden daha güçlüydü... özellikle de bu yerle ya da bu insanlarla yeni kurulan bir evlilik dışında hiçbir bağım olmadığı için. Ani farkındalığımla dudaklarım bir nefesle aralandı. "İlk geldiğimizde göğsümde yoğun bir ağrı hissettim. Tek hatırladığım

Annem öldüğünde bunu hissettim," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu neden burada hissettiğimi anlamıyorum."

"Burası bana annemi hatırlatıyor," diyor. "Kalenin arkasındaki ormanda bir *Trianon* - yazlık ev - var. Küçükken beni ve kardeşlerimi sık sık oraya götürürdü. Yürüyüşlerimizde buradaki kalıntıları keşfederdik."

Sesinde saklamaya çalıştığı acıyı tanıyorum. Şimdiye kadar onun da benim gibi olduğunu unutmuşum. O da anne ve babasını kaybetmiş. "Onu çok özleyorsun," diye teklif ediyorum.

"Evet. ."

Konuşması için bir an bekledim. Konuşmayınca devam ediyorum. "Bizim de bir yazlık evimiz vardı. Annem her gün bizimle ata binmeye gelirdi." Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirliyor. "Bir göl vardı, kimin en hızlı binici olduğunu görmek için etrafında yarıştık."

"Ata binmeyi orada mı öğrendin?"

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunarak başımı sallıyorum. "Çocukluğumun en mutlu günlerinden bazılarıydı. Önce-" Sesim tutuklaşıyor ve gözyaşlarına boğulacağım endişesiyle konuşamıyorum.

Annemin öldürüldüğü güne dair karanlık anılar zihnimi dolduruyor. Ölen bir düzine adamın çığlıkları zihnimde yankılanıyor. O gün kız kardeşim ve ben güçlerimizi öğrendik.

"Babam Fae'lerin bu işle bir ilgisi olduğuna o kadar emindi ki. O kadar emindi ki, savaşa gitti ve... bir daha geri dönmedi." Ona baktım. "Baban... Orklarla savaşırken öldüğünü duydum."

"Öyle yaptı." Varys'in gözlerinin ardında hüznün yansıyor. "Kısa bir süre sonra da annem onu takip etti."

Ağzım açık kaldı. "Khio'rinar..."

"Evet." Kaşları kederle çatıldı. "Baban annenın ölümünde neden Fae'lerden şüphelendi?"

"Fae kralının oğlu babamın muhafızlarıyla bir sınır çatışması sırasında öldü. Kral intikam sözü verdi. Annem öldürüldüğünde, bu babamın sözünü tuttuğuna inanmasına neden oldu."

"Kral Obyren geçenlerde öldü," diyor Varys. "Artık oğlu kral."

"Duymuştum," diye ağır bir iç geçirdim. "Ve şimdi kız kardeşim onlardan birine aşık."

Varys'in kafası bana doğru döndü. "Bir Fae mi? Gerçekten mi?"

"Ayrılmadan hemen önce bana söyledi." Durakladım. "Görünüşe göre gizlice buluşuyorlarmış. Ama ona artık görüşemeyeceklerini söylemiş. Edmynd'in bir Fae ile evliliği asla onaylamayacağını biliyor."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" Varys kaşlarını çattı. "Bir Kara Elf'e göz yumdu."

"Doğru. Ve sadece herhangi bir Kara Elf değil"-sırıtarak alay ediyorum-"ama Kral Kara Elf'in ta kendisi."

İfadesi değişmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Biz Elfler mükemmel iştiriz. Bu yüzden kardeşinin, eğer fikrini değiştirirsen seni anlaşılmamızdan çıkarma teklifine kulak misafiri oldum." Buz mavisi gözleri beni dikkatle süzüyor. "Seni buna iten neydi - kardeşinin senin için bir çıkış yolu bulacağını bile bile neden benimle evlendin?"

BÖLÜM 16

DEĞİŞKEN LER

M en çok cevabını istediğim soruyu sorarken gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Seni buna iten neydi - neden benimle evlendin, hatta kardeşinin olacağını bile bile

sizin için bir çıkış yolu görüştü mü?"

"Ailemi seviyorum. Her şeyden çok," diye söze başladı, inancı güçlüydü. "Halkınızla aranızda yaşananlar yüzünden... İşlerin yeni bir savaşa dönüşmesinden endişe ediyorum, özellikle de Raiden'ın esiriniz olmasından sonra. Zaten ailemin ikisini de kaybettim ve başka kimseyi kaybetmek istemiyorum." Çekingен bir tavırla elini uzatıp benimkinin üzerine koydu. "Aramızda asla aşk olmayabileceğini biliyorum Varys. Ama umarım iki krallığımız arasında barış ve dostluğu geliştirmek için çalışarak ortak olabiliriz.

"Her zaman hayatımda önemli bir şey yapmak istemişimdir." Bakışları benimkilerden ayrılıp odanın ve tavandaki deliğin üzerinde geziniyor. "Burada, bu yerde olanlar yıkıcı olmalı. Bu duvarlara bakıyorum ve bu kalenin daha önce nasıl olduğunu hayal ediyorum... ve burada yaşayan insanları." Ela gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Eğer halklarımızdan herhangi birinin başına böyle bir şey gelmesini engelleyebilirsek, bu yaşamaya değer bir hayat olacaktır, değil mi?"

Görünüşe göre tanrılar benim için iyi bir seçim yapmış. Aramızdaki bağlantı sayesinde sözlerindeki samimiyeti hissedebiliyorum.

Arkadaşım çok akıllıdır.

"Öyle olacağına inanıyorum, Kraliçem."

Göz kapakları uyanık kalma mücadelesinde ağırlaşmadan önce biraz daha konuşuyoruz.

"Dinlen," dedim ona. "Sabah erkenden yola çıkıyoruz."

Benim yanımdayken gardını bu kadar kolay indirmesine bir kez daha şaşırdım. Halkımız daha birkaç gün öncesine kadar düşmandı, yine de benim yanımda bu kadar kolay uykuya dalacak kadar bana güveniyor.

Hafifçe titriyor ve bana soğuk yağmura maruz kaldıktan sonra zatürreden ölen insanlarla ilgili anlattıklarını hatırlıyorum. Bu gece ona sunabileceğim tek sığınağın bu olmasından nefret ediyorum.

Yaklaşan yağmur olmasaydı Caelrynd köyüne, uygun bir hana, hatta Trianon'a kadar devam edebilirdik. Ancak doğrusu, yazlık eve gitmeye kendimi ikna edebileceğimden emin değilim. Çok fazla hatırayla dolu. Ailem öldüğünden beri bir daha gitmedim.

Yatağımı dikkatlice Inara'nın titreyen bedeninin üzerine yerleştiriyorum ve sıcaklığın içinde rahatladığında memnuniyetle onu izliyorum. Uyurken onu incelemek için bir an ayırıyorum.

O gerçekten çok güzel, Khio'ri'm. Yüzünün hatlarını incelerken bakışlarımın narin yüz hatlarında gezinmesine izin veriyorum. Yumuşak kemerli kaşları uykuda sakinleşiyor. Uzun kirpikleri yumuşak pembe yanaklarının üzerinde dalgalanıyor ve küçük pigmentli noktalarla kaplı.

Boş boş, acaba vücudunun geri kalanında da bunlardan var mı diye düşünüyorum. Kaç tane olduğunu görmek için her birini saymak istemekten parmaklarım ağrıyor. Inara, sadece Elflerin ya da Fae'lerin olabileceğini düşündüğüm bir şekilde büyüleyici bir güzelliğe sahip.

Halkım mükemmelliğin güzelliğin nihai biçimi olduğuna inanır, ama İnsan eşimi incelerken, ışığa bağlı olarak kahverengi ya da yeşil görünebilen büyüleyici gözleri gibi kusurlarının toplamının onu büyüleyici kıldığına inanıyorum.

Onunla konuştuktan sonra, ilk düşündüğümde daha fazla ortak noktamız varmış gibi görünüyor. Henüz tam olarak anlamasa da khio'rinar'a dair bir şeyler hissettiğini bilmek cesaret verici.

Daha önceki sözleri beni sevmeye açık olduğunu gösteriyordu ve onun yanında uzanırken, kendimi düşmeme izin verme fikrinin ilgimi çektiğini fark ettim

insan karım için, daha iyi kararına rağmen.

Erkek ve kız kardeşlerim, özellikle de büyük büyük dedem ve onun Fae gelini için neler olduğunu bildiklerinden, muhtemelen bana bu evliliğe karşı çıkmamı tavsiye edeceklerdir. Onunki gibi bir evlilik fikrini tatsız buluyorum. Onun yaptığı gibi bir metres edinmenin beni rahatlatacağını sanmıyorum. Halkımın muhtemelen onun adımlarını takip etmemi bekleyeceğini biliyorum, çünkü Inara bir insan, ama onu incelerken içimde şiddetli bir sahiplenme duygusu dolaşıyor.

Belki de içimde bu duyguyu uyandıran Bond'dur, ama umurumda değil. Tek bildiğim, insan gelinime bakarken şimdiden büyülendiğim.

Benim hakkımda ne hissettiğini merak ediyorum.

Yüzümdeki yara izine nasıl baktığını hatırladıkça, insanların bu tür şeyleri benim halkım gibi görüp görmediğini düşünüyorum: işaretlerini bakılması zor hale getiren korkunç kusurlar olarak.

Derin bir iç çekerek, bu gece hiçbir cevap alamayacağımı anlıyorum. Yan dönüp ondan uzaklaşıyorum ve ince battaniyeyi yukarı çekiyorum. Kulaklarımı ona doğru çeviriyorum, sıcak battaniyenin altında uyurken dişlerinin takırdadığını artık duymadığımda tatmin oluyorum. Artık üşümediği belli olduğunda gözlerimi kapatıyorum ve kendimi hafif bir uykuya bırakıyorum.

Şimşek gökyüzünde yaylanırken rüzgar dışarıda uğulduyor. Fırtına etrafımızda şiddetlenirken yağmur yere vuruyor ve beni bilincime geri çekiyor. Ona dönüp üşüdüğüne dair bir işaret arıyorum ama hiçbir şey fark etmiyorum.

Yine de, insanların soğuk yağmurdan ölebileceğini söyledikten sonra, battaniyenin altında bile yeterince sıcak olmayabileceğinden endişeleniyorum. Ağır bir iç çekişle kendi battaniyemi çıkarıp yanlışlıkla onu uyandırmamak için dikkatlice üzerine örtüyorum.

Onu incelemek için bir an ayırarak omuzlarına doluyorum. Saçları altın bir hale gibi altından yayılıyor, yüzünün zarif yapısını ve hafifçe kıvrılmış kulaklarını çerçeveleyip ve dudakları küçük bir O şeklinde açık.

Lukas onu hak etmiyordu.

Onu bu kadar kolay bıraktığı için aptalın tekiydi. Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, gitmesine asla izin vermezdim.

BÖLÜM 17

INARA

A Zihnim yavaşça farkındalığa dönerken, etrafım rahatlatıcı bir sıcaklıkla çevrili. Battaniyenin altına sokulup geriniyorum. Gözlerimi açtığımda, sabah ışığının yumuşak, turuncu parıltısı

filtreler. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ve nerede olduğumu hatırladığımda yatakta sarsılıyorum.

Bu bir kabus değildi. Gerçekti. Ithylian'dayım ve Kara Elf kralı.

Yatağın kenarından baktığımda onu yerde sadece bir yastıkla yatarken görüyorum. Örtülerime dönüp bakıyorum, gece bir ara battaniyesini bana vermiş olması gerektiğini fark ediyorum.

Bu nazik jestine şaşırdım, özellikle de dün gece onu reddettikten sonra. Duyduğuma göre, çoğu erkek eşleri onları reddettiğinde iyi tepki vermiyormuş, tıpkı benim Varys'e yaptığım gibi.

Hakkında daha çok şey öğrendikçe, Kara Elf kralının her zaman duyduğum gibi soğuk kalpli bir canavar olmadığını görüyorum.

Erken olmalı, çünkü kapıların dışında kimsenin hareket ettiğini duymuyorum. Elimde tutmak için daha fazla nylweed bulmalıyım. Ve çabuk. Kimsenin sihrim olduğunu keşfetmesini göze alamam; bunu gizli tutmalıyım.

Sürüşümüz sırasında, yolumuz boyunca dağınık birkaç nilweed bitkisi gözlemledim. Pembe uçlu, uzun, cılız, mor yaprakları gözden kaçırmak zor.

Biz uyurken ikimiz için de yeni kıyafetlerin kapının yanındaki sandalyeye bırakılmış olduğunu fark ederek yataktan kalkıyorum. Sabahın serin havasında hafifçe titriyorum. Varys'e bakarken kalbim sıkışıyor, çünkü onu örtmek için sadece üniformasının pelerini ile uyuduğu için üşümüş olabileceğini hayal ediyorum. Sessizce yataktan battaniyeyi çekip dikkatlice üzerine örtüyorum.

Uyurken onu inceliyorum. Kısa, siyah saçları biraz dağınık, ama bu sadece yakışıklı yüz hatlarına çapkın bir görünüm katıyor. Koyu renk kirpikleri gri-mavi teniyle tam bir tezat oluşturuyor. Gözlerim sağ kaşının üstünden başlayıp yanağına kadar inen ince, belirgin yara izinin üzerinde geziniyor. Yaralanma yüzünden gözünü kaybetmemiş olması bir mucize.

Kulaklarına baktığımda, parmaklarımı zarif, sivri uçlarının üzerinde gezdirmek gibi mantıksız bir istek duyuyorum.

"Neden bana bakıyorsun?" diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ kapalı, sesi derin ve uykudan hafif pürüzlü.

Keskin bir nefes alıyorum, irkiliyorum. "Sadece kulaklarına bakıyordum." Düşüncelerim dudaklarımdan filtrelenmeden kaçarken yanaklarımı ısı basıyor.

"Kulaklarım mı?" Gözlerini açıyor ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Neden?"

"I-"

Ayağa kalkıyor ve pelerini vücudundan düşüyor. Ağzım açık kaldı. Hâlâ sadece pantolonunu giyiyor ve gövdesini tamamen çıplak bırakıyor. Bakışlarım geniş omuzlarında, karnını ve göğsünü kaplayan kalın kas düzlemlerinde geziniyor, üzerlerindeki yara izleri birçok savaşın kanıtı.

Yüzümü ve boynumu ısı basıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"Yara izlerim seni rahatsız ediyor," diyor ve vurdumduymaz yüzüne rağmen gözlerinin ardında bir hüznün belirtisi var.

"Neden böyle düşündün ki?" İfadesi karşısında tamamen şaşırmış bir halde soruyorum. "Sen güzelsin. Yakışıklısın," diyorum ve kendimi çabucak düzeltiyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor. "Sana baktığımdan değil." Elimi ona doğru savururken gözlerimi kaçırıyorum. "Ben sadece... bu... sen..." Elimle abartılı bir şekilde işaret ediyorum. "Gömlek giymiyorsun ve tüm o kasların var ve-"

Başını yana eğerken alnı kırıışıyor ve kafası karışık mı yoksa kızgın mı karar veremiyorum.

"Ben sadece-" Aniden duruyorum, zihinsel olarak bu noktada biraz saygınlık kurtarmaya çalışıyorum. "Her neyse" -sandalyeden taze tuniği hızla alıp ona uzatıyorum- "bunu giy. Tamamen giyinik olursanız sohbet etmek çok daha kolay olacaktır."

Kaşları çatıldı.

"Konuşurken tamamen giyinik olman uygun olur," diye ekliyorum. "Artık karı koca olsak da, hala uygun sınırları korumamız gerekiyor ve-"

"Beni yakışıklı mı buluyorsun?" diye araya giriyor. "Yaralarımın rağmen mi?" Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum. "Yara izlerin beni neden rahatsız etsin ki?" Göğsünü inceliyor. "Çünkü tenimde iz bırakıyorlar."

"Sanırım onları bir tür savaşta aldınız, değil mi?"

Kafası karışmış ve pişmanlık arasında bir yerdeymiş gibi yavaşça başını sallıyor.

"Çoğu savaşçının yara izleri vardır. Kardeşlerim ve muhafızları her zaman kimin yarasının daha büyük olduğuyula övünürler."

Başını geriye atıyor. "İnsanlar çok tuhaf," mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

Hakaretine duyduğum kızgınlık içimde titreşiyor.

BÖLÜM 18

DEĞİŞKEN LER

M

Yara izleri onu rahatsız etmiyor.

Onu dikkatle inceliyorum, herhangi bir yalan belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Onu gerçekten rahatsız etmiyorlar.

Kara Elf kadını. Dahası, açıkça telaşlı görünüşünden ve sözlerinden beni çekici bulduğunu bile itiraf etti.

Umut sistemimi dolduruyor. Yaralarım tahammül etmeyi öğrenmesi gerekecek sanıyordum ama görünüşe göre insanlar benim halkım gibi değil. Kusur onlar için iğrenç değil.

İnsanların yara izleriyle övündüklerinden bahsettiğinde, buna inanmakta güçlük çekiyorum. "İnsanlar çok tuhaf," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kültürlerimizin bu konuda gerçekten ne kadar farklı olduğunu düşünerek.

"Biz tuhaf mıyız?" diye soruyor kuşkuyla. "Peki ya Kara Elfler?" Vücudumu işaret ediyor. "Yara izlerini korkunç mu bulmam gerekiyor? Ve bulmadığım için bir şekilde yanılıyor muyum?"

Konuşmaya başlıyorum ama sözümü kesiyor. "Beklediğin gibi biri olmadığım için üzgünüm ama *beni* seçen sendin, unuttun mu?" Gözleri öfkeyle parlıyor. "Eğer bir Kara Elf eş istiyorsan, benim yerime birini seçmeliydin. Ben de Elflerin terbiyeli olduğunu sanırdım... Yoksa bu sadece Yüksek Elfler için geçerli de siz Kara Elfler daha çok Orklara mı benziyorsunuz?"

Anında aşağılandım, kendimi toparladım ve çenemi kaldırdım. "Sizi temin ederim ki biz Orklar gibi değiliz."

"Beni kesinlikle kandırdın," diye .

Gözlerimi kısıyorum. "Daha önce hiç yakından bir Ork gördün mü?"

"Hayır." Burnunu çekiyor. "Tabii ki görmedim."

"Dua et ki hiç yapmayasın," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde.

Sinirli bir nefes alıp gözlerini deviriyor.

Tam başka bir şey söyleyecekken Devyn içeri giriyor. Gözleri çıplak göğsüme ve harap olmuş bedenimdeki yara izlerine kilitleniyor, ardından acıma dolu gözlerini benimkilere dikeyor. "Kralım, bir saatten kısa bir süre içinde yola çıkmaya hazır olmalıyız."

"Güzel." Inara'ya dönüyorum. "Hazır mısın?"

"Elbette öyleyim," diye tersliyor. "Bir Kara Elf olmayabilirim ama sizi temin ederim, güne hazırlanmak için saatlerini harcayan şımarık bir prenses değilim. Ben bundan çok daha pratik biriyim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve dimdik duruyor. Hayal kırıklığı içimi dolduruyor, çünkü onu aşağıladığımı fark ediyorum. Hem de derinden.

Omuzlarım yenilgiyle öne doğru düşüyor ve bir an için ona bakıyorum, onu daha fazla kırmadan kendimi en iyi nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. "Halkınızın tuhaf olduğunu söylediğimde," diye başlıyorum, devam etmek için doğru kelimeleri arıyorum, "sadece... yaralarımın sizi iğrendirmemesine şaşırdım."

"Bir Kara Elf kadını onlara böyle mi tepki verirdi?"

İsteksizce başımı sallıyorum.

"Neyse ki ben bir Kara Elf değilim." Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor.

Başını yana doğru eğiyor. "Bu bir gülümseme mi?"

"Evet, sanırım öyle."

O da karşılığında hoş bir gülümseme takınıyor. "Güzel."

Bir an için birbirimizi inceliyoruz ve aramızda garip bir sessizlik uzanıyor. Sonunda kapıya doğru dönüyorum. "Rhygar'ı yolculuğumuz için hazırlamalıyım."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kaşlarımı çatıyorum ama o devam ediyor. "Ata binmeyi severim," diyor. "Atlar yani, ama burada gördüğüm onca korkunç kurttan anladığım kadarıyla sizde at yok. Sadece kurtlarınız var, haksız mıyım?"

"Evet."

"Bir kurda nasıl eyer vurulacağını ve kurda binmekle ilgili öğrenilecek ne varsa öğrenmek istiyorum."

Bu iyi... Dün ilk başta Rhygar'dan korkuyor gibiydi ama bugün korkusuyla yüzleşmeyi ve onu kucaklamayı seçiyor. "Pekâlâ. Giyinmen için kapının dışında bekleyeceğim."

Bana verdiği gülümseme güneşin kendisinden bile daha parlak ve uzun zamandır ilk kez kalbim umutla doluyor.

BÖLÜM 19

INARA

H Grayce'in benim için hazırladığı birkaç elbiseden birini giyerken kapının dışında bekliyor. Gök mavisi olanı seçiyorum. Her iki yanında bir sıra düğme var, bu yüzden bugün sürmeyi kolaylaştırmak için birkaçını açıyorum.

Renge bakarken, düşüncelerim Varys'in buz mavisi gözlerine dönüyor. Kara Elf kocam yakışıklı ama benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum. Elbette bir Kara Elf kadınından çok farklıyım. Onların azılı savaçılar olduğunu duymuştum, insanların asla olmayı umut edemeyeceği şekilde ruhani bir güzelliğe sahip olmalarından bahsetmiyorum bile.

Vücuduma şöyle bir bakıyorum. Varys'in bir gün evleneceğini düşündüğü kişi ya da şey olmadığımından oldukça eminim ama yine de gelecekteki kocamla ilgili hayaller kurarken hayal ettiğim kişi de o değildi.

Kardeşimin serbest bırakılmasına yardım etmek umuduyla kılık değiştirerek evden ayrılmam çok tuhaf, ama sonunda sadece onun serbest bırakılması için pazarlık yapmakla kalmayıp düşmanımızla evleneceğimi de bilmiyordum.

Giyinmeyi bitirdiğimde Varys'e katılıyorum ve avluya doğru yürüyoruz.

Dışarı çıktığımızda sabahın erken saatlerinde hava tenime değişiyor. Hafif bir sis avluyu ve çevredeki ormanı kaplıyor, biz yürürken ayak bileklerimizin ve ayaklarımızın etrafında sis dönüyor. Bahçelerden soğuk bir esinti esiyor ve biz yürürken bir ürperti bastırıyorum.

Varys pelerinini çıkarıp dikkatlice omuzlarıma yerleştiriyor. Kaşlarını kaldırıyor. "Böyle daha mı iyi?"

Gösterdiği ekstra özen için minnettar bir şekilde ona hafifçe gülümsüyorum. "Evet."

Birbirimize yabancıyız ama korktuğum kadar zalim biri değil.

Varys adamlarıyla konuşmaya giderken, ben de dağınık bahçede dolaşıyorum. Gün ışığında bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Dün gece de çok güzeldi ama bu sabah karanlıkta kaçırdığım her şeyin kıymetini anlayabiliyorum.

Uzun, asılı sarmaşıklardan birine doğru yürüyorum, uzunluğu boyunca uzanan narin kırmızı çiçekleri fark ediyorum. Parmaklarımı tomurcuklardan birinin üzerinde gezdirdiğimde, parmak uçlarımdan bitkiye doğru bir enerji çıtırtısı akıyor.

Damarlarımda yanan bastırılmış büyü'nün bir kısmını dışarı atarken uzun bir nefes veriyorum. Tüm tomurcuklar açılıp parlak, canlı, kıpkırmızı çiçeklere dönüşürken keskin bir nefes alıyorum ve ellerim titremeye başlıyor.

Kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafıma bir göz atıyorum ama etrafta kimseyi göremiyorum. Büyümü bastırmak için nylweed'imi almalı çok uzun zaman oldu ve fark edileceğimden korkuyorum. Çabucak şişeyi elbisemin gizli cebindeki yerinden çıkarıyorum ve nylweed iksirimden birkaç yudum alıyorum, daha sonra yenileyene kadar azar azar içiyorum.

Sihrim yaratabilir ama dikkatli olmazsam yok da edebilir. Bir keresinde güçlerimle neredeyse Raiden'ı öldürüyordum ve ondan sonra onları kontrol altında tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

Nylweed almaktan nefret ediyorum; beni hep yorgun düşürüyor ama yapacak bir şey yok. Güçlerim bastırılmadan etrafımdakiler için tehlikeliyim ve yeni kocama güvenebileceğimden emin olana kadar yeteneklerimin keşfedilip bir silaha dönüştürülmediğinden emin olmalıyım.

Uzuvlarımda titremesini ve kalbimin hızlı atışını durdurmaya çalışarak hızlı adımlarla Varys'e doğru yürüyorum.

Ben yaklaşırken kafasını bana çeviriyor. "Sorun nedir?"

"I-" Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyor. "Yok bir şey," diye cevap veriyorum, ona inandırıcı bir gülümseme vermek için elimden geleni yapıyorum. "İyi, sadece buranın güzelliği beni etkiledi."

Umarım bana inanır.

BÖLÜM 20

DEĞİŞK ENLER

A

Ani bir farkındalık içimde dalgalanıyor ve panik göğsüme saplanıyor. Bunun benden kaynaklanmadığını anlamam bir anımı aldı. Inara'dan geliyor.

Bir sorun var.

İçimi panik kaplıyor ve kaleye dönüp onu aramaya başlıyorum. Bana doğru yürüyor ve yanaklarının her zamanki pembe tonu yerine hafifçe solduğunu fark ediyorum. "Neyin var?"

"I-" Devam etmeden önce bir an duraklıyor. "Bir şeyim yok. İyiyim, sadece buranın güzelliği beni büyüledi."

Khio'rinar sayesinde bir şeyler sakladığını hissedebiliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum.

Adamlarıma bir bakış fırlatıyorum, her biri korkunç kurtlarını yolculuk için hazırlıyor. Onun solgun rengine bakıyorum. "Kendini hasta mı hissediyorsun?"

"Hayır. Gerçekten, ben iyiyim."

Aramızdaki bağ sayesinde, korkularının dağılmaya başladığını hissedebiliyorum. Benden bir şey saklıyor ama ne olduğunu öğrenmesi için ona baskı yapmayacağım. Evli olabiliriz ama yine de birbirimize görece yabancıyız. Bana tamamen güvenmemesi çok doğal. En azından henüz değil.

Onun güvenini kazanmalıyım. Bunu yapmak için, şu anda sakladığı şeyi sormak için onunla yüzleşmeyeceğim. Her ne ise, bana söyleyecek kadar rahat hissedene kadar bekleyebilirim.

"Gitmeye hazır mısın?"

Başını sallıyor ve yanımdan geçip Rhygar'a doğru yürüyor. Bir elini Rhygar'ın omzuna koyarak uzun siyah ve gri kürkünü nazikçe okşuyor, Rhygar da dönüp onu izliyor. "Günaydın Rhygar," diye mırıldanıyor. "İyi uyudun mu?"

Sarı gözleri bana kayıyor ve yanlarına gidip bir elimi onun kürkünün üzerine, onunkinin yanına koyuyorum ve sonra boştaki elimi ona uzatıyorum. "İster misin

cevabını biliyor

musun?" "Sen ne-"

"Seni ona bağlamalıyım."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi uzatıyorum ve o da dikkatle tutuyor. Parmaklarımı birbire dolayarak, zihin bağlantısı aracılığıyla ona ulaşırken boşta elimi Rhygar'ın çenesine koyuyorum. *"O benim eşim. Onu sana bağlamama izin verecek misin?"*

İstediğim şey küçük bir şey değil. Korkunç kurtlar sadece seçtikleri biniciye bağlıdır. Başka birine bağlanmalarına izin vermeleri nadirdir.

Keskin gözleri benimkilerle buluşuyor ve çenesini hafifçe eğerek başını sallıyor.

Rhygar'ın zihni bağlantının ötesine ulaşıyor. Onun ormanda koşarkenki görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor ve Inara'nın da bunu gördüğünü biliyorum, yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor. "Bu inanılmaz," diye mırıldanıyor. "Birbirinizle böyle mi iletişim kuruyorsunuz? Görüntüler aracılığıyla mı?"

"Evet."

Inara'ya bakmadan önce Rhygar'ın zihninde eşiyile ilgili başka bir görüntü yanıp söner.

"Kim o?"

"Eşi," diyorum ona. "Onun adı Lyrna. Bu onun, senin benim için ne ifade ettiğini bildiğini söyleme şekli."

Pembe çiçek yanaklarına yayılıyor ve burun köprüsündeki lekeleri vurguluyor. "Oh."

"Sanırım senden hoşlanıyor."

Rhygar'a baktığında ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Teşekkür . Ben de senden hoşlanıyorum."

Doğruldu, göğsünü kabarttı ve çenesini gururla yukarı kaldırdı, çünkü bağlantı ona onun sözlerini ve anlamlarını hissettirdi.

Gülüyor. "Sen muhteşem, güzel bir korkunç kurtsun." Çenesini daha da yukarı kaldırıyor.

"Bu kadar caka sattığın yeter," diye nazikçe azarlarken alaycı bir sırıtışı bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Gitmeliyiz."

Bir elini onun çenesine koyuyor. "Sana bir elma ikram ederdim ama nedense bunu takdir edeceğini sanmıyorum."

"Al." Eyerden kurumuş bir et parçası çıkarıp ona uzatıyorum. "Bunu ona ver."

Eti avucuna yerleştirmişini, ona sunarken parmaklarını ve başparmağını geride tutmaya dikkat edişini izliyorum. Eti elinden alırken narin parmaklarının adamın keskin dişlerinin yakınında olmadığından emin olmak için çok akıllıca davranıyor.

Yavaşça ona sokuluyor ve o da bana dönüyor. "Onun için bir tane daha alabilir miyim?"

Ona bir parça daha veriyorum ve hevesle alıyor, sonra daha da sokuluyor, ellerini kalın, yumuşak kürküne gömüp onu okşarken göğsünün derinliklerinden alçak bir gümbürtü geliyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım artık onun en sevdiği kişi sensin."

Gülümsüyor. "Güzel. Ondan hoşlandım."

Onunla olan bağlantım sayesinde söyleyebildiğim kadarıyla, hisler karşılıklı gibi görünüyor ve bundan memnunum. İnsan olduğu için ona ısınmasının daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

Ona eyeri veriyorum ve nasıl oturtacağını, kayışları nasıl ayarlayacağını gösteriyorum.

Yerleştikten sonra eyere tırmanıyor ve ben de arkasına yerleşiyorum. Bir gün önceki sert duruşuna kıyasla bana karşı ne kadar kolay gevşediğini fark ettim.

Ayrıca bu elbisenin her iki yanındaki pratik düğmeleri de gözlemliyorum. Mavinin tonu ona çok yakışmış. "İyi bir seçim," diye mırıldanıyorum.

"Neymiş o?" Arkasına yaslanıp başını bana doğru eğiyor ve o kadar güzel ki bir an için nasıl konuşacağımı unutuyorum.

"Elbiseniz," dedim sonunda.

"Bunun ata binmeyi kolaylaştıracığını ve seni mükemmel elbiselerimden birini daha parçalamaktan kurtaracağını düşündüm."

Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama sırtıttığını fark edince duruyorum.

Benimle alay ediyor.

Bana yaslanıyor ve ben de onun narin kokusunu derin derin içime çekerek hafızama kazıyorum. Tüm Kara Elflerin saçları ya siyah ya da beyazdır ama Inara'nın saçları ışığa yakalandığında altın gibi görünür.

Bana güvenmeye başladı. Umarım bunun üzerine bir şeyler inşa etmeye devam edebiliriz.

Ormanda ilerlerken eve dönmek için sabırsızlanıyorum ama aynı ölçüde de korkuyorum. Ailemin bir insanla evlendiğinden haberi yok. Bu onlar için bir şok olacak, hatta onun eski düşmanımızın en küçüğü olduğunu öğrendiklerinde daha da büyük bir şok olacak.

Düşüncelerim Melina'ya dönüyor - çocukluk arkadaşım ve kişisel korumam. İnsanlardan çoğu Kara Elften daha çok nefret eder. Ne de olsa annesini onlar öldürmüştü. Inara'ya bağlı olduğumu bilmek onu heyecanlandırmayacaktır.

Konsey'de babasının desteğine her zaman güvenebildim. Hala güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim.

BÖLÜM 21

INARA

Anylweed etkisini gösterdiğinde uyanık kalmak zorlaşıyor. Birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum, gözlerimi açık tutmak için çabalıyorum, sonra vazgeçip Varys'e yaslanıyorum. Belki de bu bağ

Aramızda bir şey olduğunu söylüyor ama ben ondan ilk baştaki gibi korkmuyorum.

Ona sırrımı açıklayacak kadar güvenmiyor olabilirim ama beni incitmeyeceğini biliyorum.

"Yakında Caelrynd köyüne ulaşacağız," diye fısıldıyor. "Devam etmeden önce biraz duracağız."

"Ondan sonra başkente ne kadar var?" "Yarım günlük yoldan daha az."

"Pekâlâ." Başımı salladım. "Bacaklarımı esnetmek iyi gelecek."

Köyün eteklerine ulaştığımızda eyerde doğruluyorum, yaklaşırken daha iyi görebilmek için boynumu büküyorum.

Yol boyunca devam ediyoruz, sık orman yerini inişli çıkışlı tepelere ve tarlalara bırakıyor. Tarım arazileri göz alabildiğine uzanıyor ve tam ortasındaki küçük köy yolumuza çıkıyor.

Şehrin ortasından bir nehir geçiyor. Pırıl pırıl mavi su, şehrin içinden geçerken birkaç küçük kaya şelalesinden aşağı akıyor.

Siyah ve gümüş çatıları olan beyaz taştan yapılmış birkaç ev uzakta gururla duruyor ve tüm bölgenin çok bakımlı görüldüğünü fark ediyorum. Ana caddede ilerlerken sokaklarda en ufak bir çöp izine bile rastlamıyorum. İnsanların hepsi şık tunikler ve elbiseler giymiş, bana temel ihtiyaçlardan yoksun olmadıklarını söylüyorlar.

Birkaç köylü geçiyor, beni gördüklerinde durup şok içinde bakıyorlar, parlayan gözleri garip bir inançsızlık ve şaşkınlık karışımıyla dolu.

hayranlık. Yüzlerinde sadece hafif bir öfke sezdiğimde seviniyorum, ama belki de bunun nedeni çoğunun Elflere özgü soğukkanlı maskeler takmasıdır.

Kasaba meydanına ulaştığımızda, bakışlarım merkezdeki büyük bir fiskiye'nin üzerinde geziniyor. Çeşme üç kat aşağıya doğru çağlayıp taşıyor, sonra da dibinde birikip nehre karışıyor.

Tepedeki heykeller kalede gördüğümüz ilk Kara Elf kralı ve kraliçesinin heykelleriyle aynı.

Gümüş beyazı, uzun, dalgalı saçları olan ve yeşil cüppeler giymiş bir kadın bize yaklaşıyor.

Önce Varys attan iniyor, sonra da bana yardım ediyor. Elbisemin tekrar eyere takılıp düşme riskini almak istemediğimden, sorgusuz sualsiz yardımını kabul ediyorum.

Kolunu bana uzatıyor ve kadına doğru yürürken ben de kendi kolumu onununkine doluyorum. Eğilerek selam veriyor. "Kralım," diyor ciddiyetle.

"Leilana, bu benim gelinim." Bana eliyle işaret etti. "Inara, bu Leilana-kasabanın lideri."

Parlayan, kehribar rengi gözleri şokla hafifçe açılıyor ve ardından yüzünü mükemmel, metanetli bir maskeye dönüştürüyor.

"Bu Florin Prensesi Inara ve benim Khio'ri'm. Evliliğimiz krallıklarımız arasında bir barış antlaşmasını mühürledi."

"Bu gerçekten de iyi bir haber," diye cevap veriyor, gözlerinin arkasında umuda benzer bir şey yansıyor. "Kutsamanız için Tapınağı ziyaret edecek misiniz?"

Sorgulayan bir bakışla bana dönüyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum. Bu kutsamanın ne anlama emin değilim, ama kulağa önemli geliyor, bu yüzden öğrenmeye hazırım.

Kasaba meydanının karşısında koyu renkli ahşaptan yapılmış muhteşem bir bina var. Karmaşık bir şekilde oyulmuş desenler yapısal sütunları ve kapı girişini kaplıyor, hepsi de çeşitli doğa ve Elf imgeleri. İçeriye adım attığımızda

Hasat Tanrıçası'nın heykelinin ön tarafa yerleştirilmesi dikkat çekicidir. Burası evlendiğimiz tapınağın Kara Elflerdeki karşılığı.

"Hasat Tanrıçası," diye mırıldanıyorum oymaya yaklaşıırken. "Ve Yaşam ve Bereket Tanrıçası," diyor yumuşak bir ses bir yandan.

Arkamı döndüğümde gümüş rengi cüppeler giymiş, uzun, gümüş beyaz saçları sırtından aşağıya örülmüş bir Kara Elf kadını görüyorum. Keskin, parlayan, lavanta rengi gözleri delici bir bakışla beni inceliyor. Sanki içimi, ruhumun derinliklerini görebiliyor.

"Kralım," diyor sıcak bir şekilde. "Bizi ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Bağışlayın beni," diyor Varys. "Capitol'den uzaklaşmak çok zor." Varys bana işaret ediyor. "Bu-"

Keskin bir nefes alıyor. "Khio'ri'niz," diye fısıldıyor ciddi bir saygıyla. İkimizin önünde eğiliyor.

Varys'e bir bakış fırlatıyorum, daha yeni tanışmışken bunu nasıl bildiğini merak ediyorum ama bir şey söylemiyorum. Bazı Elflerin görme yeteneğine sahip olduğunu duymuştum. Belki de bu Rahibe bir kahindir.

Bana döndü. "Varys'i çocukluğundan beri tanırım. Birini bulması için defalarca dua ettim." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Burada olmana sevindim."

Sözlerine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Beni bu kadar açık bir şekilde karşılayan ilk Kara Elf o. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Kıbarca başını sallayarak çenesini eğiyor. "Gelin," diyor, "Tanrılardan lütuflarını isteyeceğiz."

Onu sunağın arkasında, zeminde küçük bir yansıma havuzu bulunan bir alana kadar takip ediyoruz. Tahta bir kâse alıp suya daldırıyor ve ben de merakla kâsenin yumuşak mavi bir renkle parlamaya başlamasını izliyorum.

Taş zeminden gelen bir kazıma sesi dikkatimi çekiyor ve arkamızda tapınağın içinde toplanan birkaç köylüyü görüyorum. Onlar

Varys'in muhafızları ve Devyn sağ olsun, bizi izlerken hepsi hatırı sayılır bir mesafede duruyor.

Görünüşe göre kutsandığımızı izlemek için bir seyircimiz olacak.

Tapındaki tek insan olarak kendimi son derece bilinçli hissederek dikkatimi tekrar Rahibe'ye yöneltiyorum.

En azından biz evliyken Varys'in adamları vardı. Burada yalnızım.

Kaseyi önce Varys'e uzatıyor. O da bana dönüyor ve bana da ellerimi kase'nin altına koymamı söylüyor. O kısık ve yumuşak ses tonuyla bir kutsama duası okurken kaseyi aramızda tutuyoruz. İlk üç parmağını suya daldırıyor, sonra alınma dokunup bir sembol çiziyor ve aynısını Varys'e yapıyor.

Kutsamasını bitirdiğinde, Varys'in üzerindeki Elf sembolü yumuşak bir mavi renkte parlamaya başlıyor ve onun gözlerindeki yansımanın benimkiyle aynı olduğunu fark ediyorum.

Sıcaklık tüm bedenime yayılıyor ve içimin derinliklerine doğru genişleyerek beni sıcak ve rahatlatıcı bir battaniyeyle tamamen kaplarken keskin bir nefes alıyorum.

"Ben buradayım," diye fısıldıyor Varys'in sesi zihnimde. "Güvendesin," diyor, endişemi hissetmiş.

Buz mavisini bakışları benimkileri tutuyor ve kaşlarım usulca çatılıyor. "Seni zihnimde duyabiliyorum."

"Kehanet," diye fısıldıyor kalabalığın içinden biri.

"Sanishon," diyor bir başkası usulca.

"Khio'rinar'ın sanishon'u," diye mırıldanıyor başka bir ses. "Bu bir kehanet."

Rahibe ellerini kaldırıyor. Keskin bakışları benimkilerle buluşuyor ve Varys'e dönüyor, kalabalığa hitap etmek için dönmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Hepimiz bu güne tanıklık edelim," sesi ciddi bir netlikle cınlıyor. "Tanrılar Sanishon Inara arasındaki bu bağı kutsadı."

Florin Prensesi ve Ithyllian Kralı Varys."

Tüm kalabalık önümüzde eğilirken nefesim kesiliyor. Varys'e dönüp Leilani'ye bakarken yüz ifadesinin sert olduğunu görüyorum ama nedenini anlamıyorum.

Kalabalığın içinden bizi takip ederken çenesini yukarı kaldırıyor ve buyurgan bir bakışla ona bakıyor.

Varys, kutsama sözleri fısıldayan insan kalabalığının arasından beni geçiriyor.

Bir kadın koluma dokunuyor, gözleri yaşlarla doluyor ve benimkilerle kısa bir süre buluşuyor. "Sanishon," diye fısıldıyor.

Dışarı çıkıp Rhygar'a geri dönerken Devyn'in yüzünde bir endişe maskesi var ve Varys'inkinin de öyle olduğu dikkatimden kaçmıyor.

Tapınaktan uzaklaşır uzaklaşmaz Leilani'ye döndü. "Bunu neden yaptın?" diye adeta tıslıyor ve öfkesi beni şaşırtıyor. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum.

" var?" Fısıldıyorum.

Leilani Varys'e onaylamayan bir bakış atar. "Ona söylememişsin."

"Bu bir batıl inanç," diye cevap verir Varys karanlık bir şekilde.

"Başka bir şey değil."

Rahibe kaşlarını çatar. "Seni ne kadar uzun zamandır tanıdığımı unutuyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Buraya gelmeden önce zaten şüpheleniyordun, değil mi?"

Cevap vermek yerine çenesini sıkıyor. "Ve bu kehanetin gerçekleşmesini engellemek için her şeyi yapabilecek pek çok kişi olduğunu unutuyorsunuz."

"Neden sen?" Acilen fısıldıyorum. "Söyle bana. Şimdi."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, arkalarından öfke fişkırıyor ama bunun bana yönelik olmadığını biliyorum. "Burada değil."

Kolunu belime doluyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni de eyerine çekiyor. Muhafızlarının her biri ata binmeden önce beni yeni gözlerle görüyormuş gibi bana bakıyor.

Az önce ne olduğunu anlamıyorum, ama her ne olduysa yeni kocamın sinirlerini gerdi. Endişeli bir düğüm içimi kemiriyor.

köyün içinden geçiyoruz.

Varys'in hızlı fark ediyorum, sanki arkamızda bırakmak için sabırsızlanıyor gibi.

Kolu belime dolanmışken, arkamda vücudunun gergin duruşunu hissedebiliyorum ama şehir surlarının dışına çıkana kadar bir şey sormaya cesaret edemiyorum.

Dış kapıların ötesine geçip neredeyse ormanın ötesindeki sık ormana vardığımızda, ona doğru dönüyorum. Yüzündeki vurdumduymaz ifadeye rağmen gözlerindeki endişeyi okumak kolay. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum. "Lütfen, bana orada neler olduğunu anlat."

Konuşmadan, adamlarının durması için kolunu kaldırır.

Herkes duruyor ve Devyn yanımıza geliyor. "Adamlara burada dinlenmelerini söyle," diyor Varys. "Ben eşimle yalnız konuşacağım."

Devyn başını sallar, sonra da emri iletmek için geri döner.

BÖLÜM 22

DEĞİŞKENLER

I Bizi ormana ve adamlardan uzağa götür. Söyleyeceklerim sadece Inara'nın kulağına küpe olsun. bağ sayesinde, içinde oluşan endişeyi hissedebiliyorum. Korkuyor ve ben de her şeyden çok endişesini giderebilirdim, ama artık yapamayacağımı biliyorum.

Yeterince uzaklaştığımızda duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Seni zihnimde duydum, Varys. Anlamıyorum. İnsanlar neden böyle tepki veriyordu?"

"Âlimlerimiz nesiller boyunca Kadim Lythyrian Tomarları üzerinde çalışmışlardır."

"Nedir onlar?"

"Lythyrialılar, Elfler ve insanlar var olmadan çok önce, kadim bir Kahin ırkıydı," diye başlıyorum, ona anlatmam gereken her şey için kendimi toparlayarak. Bu dünyadan çağlar önce göçüp gittiler ama bilgilerinin çoğunu uygarlıklarının kadim kalıntılarında keşfedilen bir dizi Tomes'te bıraktılar."

"Anlamıyorum." Küçük kaşları usulca çatıldı. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Büyük Birleştiriciler hakkında bir kehanet var. Onlar çeşitli ırkları birleştirecek olan Yabancılar - Sanishon -."

Anlayış doğar. "Bu yüzden Leilani benden Florin'in sanishon prensesi olarak bahsetmeye özen gösterdi. Bu kehanet yüzünden beni bir Yabancı olarak işaretliyordu."

"Evet," diye cevap veriyorum ciddiyetle. "Ve birçokları bunu benimseyecek olsa da, benimsemeyecek olanlar da var. Bunu kendi güçlerine bir tehdit olarak görecekler. Birçoğu insanlardan nefret ediyor. Seni eşim olarak almam fikrine zaten karşı çıkacaklarını biliyordum ama eğer insanlar senin sanishon olduğuna inanırlarsa

Eski kehanetlerde bahsedildiği gibi, bu sizi zaten olduğunuzdan daha fazla hedef haline getirecektir."

Endişe göğsümü daraltıyor ve bunun sadece bana ait olmadığını fark ediyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o başlıyor.

"Bu her siyasi evlilik için söylenebilir. Her zaman destekleyenler ve karşı çıkanlar olacaktır. İki insan krallığı arasında, eski bir düşmanla anlaşma yapmak zor olabilir. Lukas'la evlenmenin bile zorlukları olacaktır."

Nedense, benden önce onunla nişanlandığını hatırlamak göğsümün derinliklerinde alçak bir hırıltıya neden oluyor, ama nedenini anlamıyorum.

Sanki aşıkınız gibi değil.

"Şanslısınız ki ben siyasetle iç içe büyüdüm." Kararlılık yüz hatlarına kazınmış. "Burası hakkında bilmediklerimi bana sen öğretebilirsin."

Birkaç kez göz kırpyorum, kehaneti kabul edişindeki duruş karşısında afallıyorum/ hazırlıksız yakalanıyorum.

Nasıl oluyor da insan gelinim beni hep şaşırtıyor?

Onun gücüne hayranım. Krallığıma ve halkıma yabancı biri ama... aramızdaki bağ sayesinde hissettiğim endişeyi o kadar iyi saklıyor ki, onunla aramızdaki bu bağ olmasaydı bunu asla bilemezdim. "Evet, yapacağım." Ona olan hayranlığım daha da artarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bu kehanet hakkında" -gözleri gözlerimi arıyor- "neye inanıyorsun?" vermeden önce cevabımı dikkatle değerlendiriyorum. "Emin değilim. Kader Bağı'na sahip olanlar birbirlerinin duygularını hissedebilirler. Kehanetin bir diğer parçası da birbirimizin sözlerini zihnimizde duyabilmemiz. Sen insansın. Şimdiye kadar hiçbir Kara Elf bir insanı eş olarak almamıştı. Khio'rinar'ın ortaya çıkma şekli bizim farklılıklar."

"Peki ya büyük büyükbabanın Fae karısı? Khio'rinar onlarda mıydı? Demek istediğim... halkınızın Fae'lerle bir ittifakı var çünkü

Evlilikleri. Onun kehanetteki Büyük Birleştirici olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla aralarında Kader Bağı yoktu, bu yüzden o olamazdı."

"Çocukları olmadığını söylemiştiniz," diyor. "Ama onlar evliydi.

Peki nasıl-"

"Metresinden çocuk sahibi oldu."

Kıpırdamıyor. "Oh," dedi sonunda. "Kara Elflerin metres tuttuğunu bilmiyordum." Bakışlarını indiriyor. "Bunun sadece insanlar arasında yapılan bir şey olduğunu sanıyordum."

Kardeşi Raiden'ın, babasının bir başkasıyla yaşadığı ilişkinin ürünü olduğunu hatırlayınca ne düşündüğünü merak ediyorum. Kardeşini sevdiğini biliyorum ama onun doğumunun krallıklarında büyük bir skandala yol açtığının da farkındayım.

"Fae ve Elfler birlikte çocuk sahibi olamazlar," diyorum ona. "Büyük büyük büyükbabam... krallığını güvence altına almak için bir varise ihtiyacı olduğu için bir metres tuttu."

"Ah," diyor. "Sanırım bu bir zorunluluktan doğdu." Elleriyle elbisesini düzeltiyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Bond'un içinden üzüntü ve hayal kırıklığına benzer bir şey hissedebiliyorum ama nedenini anlamıyorum. Ben daha sormadan konuyu değiştiriyor. "Sence gün batımından önce Cyridil'e varabilecek miyiz?"

"Eğer şimdi gidersek, evet."

"O zaman gidelim." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama gözlerine değmiyor. "Yeni evimi görmeyi merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Kolumu uzatıyorum ve bu sefer yavaşça tutuyor. Neredeyse isteksiz. "İyi misin?"

Başını sertçe sallayarak çenesini eğiyor. "Sanırım sadece gerginim ve... hala buradaki yerimi anlamaya çalışıyorum."

"Sana yardım edeceğim, Inara."

Cevap vermek için ağızını açıyor ama Devyn araya giriyor. "Kralım. Gitmeliyiz, yoksa karanlık çökmeden dağa ulaşamayız."

Inara koluna giriyor ve gruba geri dönüyoruz. Devyn'in endişesini anlıyorum. Önümüzde karanlık yerine gün ışığında tercih edeceğim tehlikeli bir yol var.

Yolculuğumuza devam ederken, yolculuğun büyük bölümünde sessiz kalıyor. İcini dolduran huzursuzluğu hissedebiliyorum ama sorduğumda endişemi benden saklamaya çalışarak geçiriyor.

Onu ne kadar iyi okuyabildiğimi fark etmemiş olmalı. Bu da beni ya okuyamadığını ya da çok zayıf olduğu için Bond aracılığıyla duygularımdan hiçbir şey algılayamadığını düşündürüyor.

Khio'rinar'ın ilk çiftleşmeden sonra güçlendiğini duymuştum ama bundan ona bahsetmedim. Bana arkadaşlığını teklif etti. Aşk yemini etmesine rağmen, bu duygunun birçok biçimi olduğunu anlıyorum ve düğünümüzde hangisine söz verdiğinden emin değilim.

Onun benim için ne olduğunu anladığımda, aramızda bir aşk olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi onu tanıdım, onu çekici bulduğumu inkar edemem... hatta büyüleyici.

Zaten ona karşı korumacı hissediyordum, ama eski nişanlısı Lukas'tan bahsettiğinde ne kadar şiddetli bir sahiplenme hissettiğime şaşırdım.

Onu sevmiş olmalıydı. Ne de olsa nişanlıydılar ve onu çocukluklarından beri tanıyordu. Eğer şüphelendiğim gibi onu sevdiyse, Bond'da onun kalp kırıklığına dair hiçbir şey hissedemiyorum.

Kız kardeşimin bir başkası tarafından reddedilişine tanık oldum. Üzüntüsü ve yıkımı o kadar yoğun ki bunları bizden saklayamadı.

Düşüncelerim, yıkık kalenin bahçelerinde Inara'da hissettiğim ani panik dalgasına geri dönüyor. O zaman bir şeyler saklıyordu. Inara benden kalp acısı gibi yoğun bir duyguyu saklayabiliyorsa, başka neyi ve neden saklıyor olabileceğini merak ediyorum.

BÖLÜM 23

INARA

ACyridil'e doğru yol alırken hem endişeli hem de temkinliyim. Eğer Ithylian da Florin gibiyse, haber çabuk yayılır ve nasıl karşılanacağımı merak ediyorum. Dağın içinde yaşama düşüncesi bana

ama sanırım buna alışacağım. Her zaman güneşi sevmişken böylesine karanlık bir yerde yaşamak tuhaf olacak.

Varys'in atasının metresi hakkındaki sözleri zihnimde tekrar canlanıyor. Eğer Kara Elfler ve Fae'ler birlikte çocuk sahibi olamıyorsa, insanlar ve Kara Elfler de olamaz. Eğer bu doğruysa, Varys'in aile kurmak için bir metres edinmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Onun kültürünün benimkinden farklı olduğunu anlasam da, annemi ve babamın ilişkisinin onu ne kadar incittiğini düşünmeden edemiyorum. Edmynd bir keresinde bana anne ve babamızın birbirlerine çok aşık olduğu bir zamanı hatırladığını söylemişti.

Grayce ve ben ortaya çıktığımızda, bu daha çok ortaklığa benzer bir şeye dönüşmüştü - bir tür gergin arkadaşlığa. Babamın onu hala çok sevdiğini görmek kolaydı, ama annemin sevgisi saklıydı... neredeyse soğuktu ve Grayce bir gün bana Raiden'in nasıl ortaya çıktığını açıklayana kadar nedenini hiç bilmiyordum.

Omuzlarımı dikleştirerek derin ve sakin bir nefes alıyorum, karanlık düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum.

Annem böyle bir evlilikten sağ çıkabildiyse, ben de çıkabilirim.

Ayrıca, Varys ve ben sadece arkadaşız.

Bunları düşünürken bile içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Sadece birkaç gün oldu ama ben şimdiden yeni kocamla bir gelecek hayal etmeye başlamıştım. Varys insan olmayabilir ama inkar edilemeyecek kadar çekici. Sevecen ve düşünceli olduğu gerçeği... Kalbimi kaybetme yolunu çoktan yarılamıştım.

Sanırım artık beklentilerimi yumuşatmam en iyisi olacak.

Umarım o başka birini bulduğunda ben de bir kenara atılıp unutulmam. Kendim için hayal ettiğim hayat böyle bir şey değildi: ıssız bir kulede unutulmuş bir kraliçe olmak. Bundan daha kötü bir kader hayal edemiyorum.

Bir açıklığa ulaştığımızda, bir uçurumun kenarında olduğumuzu fark ettiğimde midem bulanıyor. Önümüzde dik, engebeli bir vadi uzanıyor ve Varys uzakları işaret ediyor.

"Cyridil şu dağlarda."

Başkent Ithyllian hakkında hikâyeler duymuştum, ancak gerçekten ziyaret eden kimseyi tanımıyorum.

"Gün ortasına kadar oraya ulaşmış oluruz."

Dağdan aşağıya doğru uzun bir yürüyüşe başladık. Dar bir aşağıya inerken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç sakin nefes alıyorum. Küçük kayalar Rhygar'ın pençelerinin altında çıtırdıyor, patikadan sıçırıyor ve yan tarafa düştükten sonra takırdıyor, çok aşağıda yere yuvarlanıyor. Keskin bir köşeyi döndüğümüzde kürkünü sıkıca kavırıyor ve aşağı bakmamaya çalışıyorum.

Varys'in güçlü kolu belimi sarıyor ve beni sıkıca kendisine yaslıyor. Öne doğru eğiliyor ve nefesi kulağımda ılık. "Düşmene izin vermeyeceğim, Inara. Yeminim olsun."

Konuşamıyorum, sadece başımı sallayabiliyorum.

BÖLÜM 24

DEĞİŞKEN LER

M Inara'nın havayı dolduran korkusunun keskin kokusuyla burun deliklerim alevleniyor. Rhygar'ın kürkünü sıkıca kavrayışına bakıyorum ve bu benim koruyucu içgüdülerimi harekete geçiriyor. Daha fazla bir şey istemiyorum

Bu yüzden kolumu sıkıca beline doladım ve kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. "Düşmene izin vermeyeceğim, Inara. Yeminim olsun."

"Sanırım bu yolu sık sık kullanıyorsun," diyor, sesindeki korkuyu gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Evet. Başkente giden en hızlı yol bu."

"Uzun yolu tercih etmezdim, biliyorsun." Omzunun üzerinden bakıyor. "Belki bir dahaki sefere iyi bir koca olursun ve önce karına ne düşündüğünü sorarsın, tamam mı?"

Haklı olduğunu fark ederek kaskatı . Bu özel patikanın onu korkutabileceğini düşünmemiştim bile.

"Sadece takılıyorum Varys." Gözlerine tam olarak değmeyen gergin bir gülümseme daha yayıyor. "Bazen gergin olduğumda konuşurum. Ya da... bana öyle söylendi."

Ben cevap veremedim devam etti. "Ailem ben küçükken beni bundan vazgeçirmeye çalıştı, biliyorsun."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Müstakbel kocamın geveze bir eş istemeyeceğinden endişe ediyorlardı."

Eğer konuşmasaydı, aramızdaki bağda titreşen korkunun ötesinde ne düşündüğünü bilemezdim. Benimle rahatça konuştuğu için mutluyum. "Benim yanımda sessiz kalmana gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Konuşmamın seni rahatsız etmesinden endişeleniyordum." Ben hala. "Neden böyle düşündün ki?"

"Bir kere çok etkileyici değilsin," diyor. "Bir diğeri, seni *yaptığın* tüm hafif ifadeleri anlayacak kadar uzun süredir tanımıyorum.

yapmak. En azından henüz değil." Duraksıyor. "Ancak sanırım tüm bunlar üzerinde çalışmak için zamanımız var."

"Gerçekten."

"Peki... Cyridil'de bizimki gibi başka karma evlilikler var mı?"

"Hayır. Büyük büyük büyükbabamın zamanından beri ilkiz." "Yani tüm şehirde Kara Elf olmayan tek kişi ben mi olacağım?" "Hayır. Tüm krallıktaki tek kişi."

"Daha da iyi," diyor, ses tonunda biraz gergin bir alaycılıkla. "Endişelenmene gerek yok," diye onu temin ediyorum. "Sen benim Khio'ri'msin. Bağ benim türüm arasında kutsaldır. Farklı olmanıza rağmen bunun için size saygı duyulacaktır."

Dağın ve şehrin girişine yaklaştığımızda, bir atlı bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. Melina'yı tanıdığım anda dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

BÖLÜM 25

INARA

A Dağın eteklerine yaklaştığımızda bir atlı dörtnala bize doğru geliyor ve sadece birkaç adım ötede patinaj yaparak duruyor. Korkunç kurdun sarı gözleri benimkilere kilitleniyor, kulakları iri cüssesine doğru düzleşiyor.

ve vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor.

Rhygar kendininkiyle cevap veriyor ve beni akrabalarından birine karşı savunduğunu fark edince dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Binici kaskını çıkarır ve uzun, gümüş beyazı bir örgü ortaya çıkar. Yüz hatları inanılmaz derecede güzel ve narin, sivri kulaklarına kadar. Elf kadınlarının güzel olduğunu duymuştum ama ilk kez bu kadar yakından görüyorum ve görünüşe göre söylentiler doğru.

Teni Varys'inkinden sadece bir ton daha açık ve halklarına özgü olduğunu anlamaya başladığım metanetli maskenin arkasından beni incelerken gözleri hoş bir altın tonunda parlıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bir mahkumu geri mi getirdin? Onu öldürmeliydin. İnsanlar değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyor, biliyorsun."

"O benim tutsağım değil." Varys boğazından alçak sesle homurdanır. "O benim Khio'ri'm."

Yanaklarının gri-mavi rengi soluyor. "Bir insan mı?" İnançsızlıkla başını sallıyor. "Bu olamaz."

"Gerçek bu," diyor Varys kararlı bir şekilde.

Gözlerini dikeyyor ve gözlerinin ardındaki acı ve hüznü fark ediyorum.

"Inara, bu Melina. Melina, Inara."

Çenesini hafifçe sıkarak çenesini hafifçe eğiyor, gözleri inkar edilemez bir şekilde yaralı bir bakışla Varys'e dönüyor.

Bana dönüyor, yüz hatlarında tiksinti beliriyor ve isteksiz bir selam veriyor. "Leydim."

Adamlarının geri kalanıyla aynı yeşil zırhı giymiş olan bu kadının muhafızlarından biri olduğunu anlıyorum ama sevgilisi de olabilir mi diye merak ediyorum. Gözlerinin ardında, ilişkilerinin muhafız ve kraldan daha fazlası olduğunu söyleyen bir özlem var.

Mantıksız kıskançlık göğsüme saplanıyor, ama onu geri itmek için kendimi zorluyorum. Böyle hissetmek için hiçbir nedenim yok. Sanki yeni kocama aşıkım gibi. Evliliğimiz sadece politikaya dayanıyor, duygulara değil.

Yine de bir parçam babamın aksine onun sadık kalacağını umuyordu. Ama belki de Kara Elfler insanlarla aynı kötü alışkanlıklara karşı bağışıklı değillerdir.

"Kardeşiniz bu kadar erken döndüğünüze sevinecektir," diye devam ediyor. "Caelrynd'den söylentiler duymuştuk ama doğruluklarından emin değildik."

Söylentiler derken, evliliğimizle ilgili olanları, hatta Laelana ve takipçilerinin inandığı kehaneti kastettiğini varsayıyorum.

"Beni kardeşime götür," diyor Varys. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Eğiliyor ve biz de onu dağın eteklerine doğru takip ediyoruz. İki büyük taş kapı girişi kapatıyor. O kadar iyi gizlenmişler ki tek başıma bulmakta zorlanabilirim.

Sanırım amaçları bu. Burası, eski başkenti yok eden Büyük Savaş'tan sonra kalıcı olarak buraya taşınmadan önce, savaş zamanlarında Kara Elflerin kalesiydi.

Kapılara vardığımızda Varys elini kaldırıyor. Avucundan dönen bir büyü ışıltısı yayılıyor ve kapıları iterek açıyor. Kapılar ağır bir inilti ve çakıl taşlarının gıcırtısıyla geri kayıyor.

Onların ötesinde büyük bir tünel esniyor. Dışarıdakinden daha loş olmasına rağmen, buranın bu kadar aydınlık olması beni şaşırtıyor. Duvarlara gömülü binlerce parlayan değerli taş, bu geniş koridorda net bir şekilde görebilmem için yeterli aydınlatmayı sağlıyor.

Derin bir oh çektim. Hayatımın geri kalanını karanlıkta, sıkışık tünellerde tamamen kaybolmuş ve derinlere gömülmüş olarak geçirmekten korkuyordum.

Dağ ışıktan o kadar uzak ki delirebilirim. En azından nereye gittiğimizi görebiliyorum. Yine de ne sıklıkla doğal ışık göreceğimi merak ediyorum. Karanlıkta yaşama fikrinden ne kadar hoşlanacağımdan emin değılim.

Devam ettikçe tünel biraz daralıyor ama fazla değıl. Bir dağın içinde olmamıza rağmen, bu patika daha çok çeşitli parlayan bitkilerle kaplı bir yol gibi. Işıldayan yeşil yosunlar ve ağaç büyüklüğünde mavi ve yeşil mantarlar, devasa gülleri andıran canlı, parlayan, beyaz çiçeklerle süslenmiş birkaç bitkiyle birlikte alan boyunca yabani olarak büyüyor.

Beklediğimden çok daha güzel.

Tünel, koyu granit taşa oyulmuş binaların bir şehir oluşturduğı devasa bir mağaraya açılıyor. Sıra sıra evler ve binalar Arnavut kaldırımli taş sokaklarda sıralanıyor. Çeşitli dükkanlardan ve evlerden sokağı yumuşak bir ışık süzölüyor, ancak dikkatimi çeken, bu şaşırtıcı şehrin üzerinde yükselen uzaktaki kale.

Diğer tüm yapılardan daha yüksek olan bu yapı tüm şehre tepeden bakıyor. Sarp uçurum duvarına oyulmuş obsidyen taşı, gömölü değıerli taşlardan gelen yumuşak ışıkta parılıyor.

Birkaç heybetli kulesi ve inşa terasları ile estetik olduğı kadar savunma amaçlı da inşa edilmiş gibi görünmektedir.

Yukarıdaki kaya yüzeyinden bir şelale, doğrudan sarayın tepesindeki büyük bir çıkıntıya düşer. Bu şelale yapının ön kısmından aşağıya doğru bir dizi şelaleye dönüşerek tabandaki bir havuza akar ve aşağıdaki şehrin içinden geçen bir nehre karışır.

Biz oraya doğru ilerlerken Kara Elfler bir ileri bir geri yürüyor: bazıları korkunç kurtların üzerinde, bazıları da yaya olarak. Kadınların çoğunun pantolon ve çizme ile tunik elbiseler giydiğini görünce seviniyorum, normalde Florin'de bulunan uzun elbiselerden çok daha tercih edilebilir bir moda.

Tüm Elfler kenara çekilir, biz geçerken krallarının önünde eğilirler, gözleri bana kilitlenmiştir ve ifadeleri bir dizi duyguyu aığı çıkarır

düpedüz nefret ve iğrenme.

Varys'in kolu hafifçe belime dolanıyor, sanki beni bakışlarının ağırlığından korumaya çalışıyormuş gibi. Fısıldarken nefesi kulağımı ısıtıyor. "Birçoğu bir insanı hiç yakından görmedi ve daha da fazlası sevdikleri birini halkınıza karşı savaşta kaybetti."

Küçük bir çocuğu olan bir kadının gözlerinde parlayan öfkeyle bana baktığını fark ediyorum. "Sanırım insanlardan nefret edenleri tanıyorum," diye mırıldanıyorum. "Bizi bir arada görmekten memnun görünmüyorlar."

"Senin ne olduğunu öğrendiklerinde öğrenecekler." "Peki bu tam olarak nedir?"

"Bir umut sembolü," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Kehanetin doğru olup olmadığından bağımsız olarak, evliliğimiz khio'rinar ile kutsandı ve iki krallığımız arasında başka türlü zor kazanılacak bir barışı sağlamlaştırdı."

Sesindeki özgüven güven verici, ama endişemi yatıştıramıyorum. Bu insanların çoğu beni kraliçeleri olarak kabul etmektense öldürmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyor.

Kale kapılarına ulaştığımızda, açık olmalarına şaşırdım. Her iki tarafta da sadece birer muhafız girişi koruyor.

Görünüşe göre Varys ve ailesi halkına güveniyor ve şehirden geçerken gördüğüm nefret dolu bakışlar olmasa bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm.

Kapılardan geçip bahçelere adım attığımızda, her şeyin ne kadar vahşi görüldüğüne hayret ediyorum, sanki özenle bakımlı kale arazileri yerine parlayan bir ormanda duruyormuşuz gibi. Kaleyle aynı obsidyen taşından oyulmuş dolambaçlı yollarda ağaçlar kadar büyük, parlayan, mavi ve yeşil mantarlar sıralanıyor ve sık sık çeşitli parlayan, mavi su havuzlarıyla noktalanıyor.

Bahçeler o kadar büyük ki, eğer dikkatli olunmazsa burada kaybolmak çok kolay olurdu. Memleketteki kale bahçelerini hep sevmişimdir.

Burayı daha sonra keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda ana girişe ulaştığımızda Varys atından iniyor, sonra da inmeme yardım ediyor. Benim için Elf kıyafetleri dikecek birini bulması için onunla kesinlikle konuşacağım, böylece artık elbiseler konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

İki muhafız daha iki yanda duruyor ve biz geçerken saygıyla eğiliyorlar. Gözleri hafifçe açılıyor, bu da benim görünüşümün onları şaşırttığının tek göstergesi.

Varys bana kolunu uzatıyor ve girişe doğru yürürken ben de kendi kolumu uzatıyorum. Devasa, koyu metal kapılar oldukça ürkütücü görünüyor ama burayı daimi başkentleri yapmadan önce tüm bu şehrin Kara Elflerin sadece savaş zamanlarında ikamet ettiği bir yer olduğunu hatırlıyorum.

Son Büyük Savaş'ın onlar için ne kadar yıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum; yeniden inşa etmekten tamamen vazgeçip burada, dağın güvenliği altında kalmaya karar vermişler.

Ana giriş odası geniş ve seyrek bir şekilde dekore edilmiş. İçeri girerken ayak seslerimiz yüksek sesle Girişin tam karşısında geniş bir merdiven var ve sahanlığın tepesinde Varys ile erkek ve kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kişilerin portresi yer alıyor. Aynı buz mavisi gözlere sahipler ama kız kardeşinin uzun, dalgalı, gümüş beyazı saçları var.

Varys beni merdivenlerden yukarı, ikinci kata yönlendiriyor. Buranın güvenli bir sığınak olarak inşa edildiğini bildiğimden, çoğunlukla faydacı bir alan bekliyordum ve bu kattaki zarif iç mekan beni şaşırttı.

Müstahkem bir kale yerine gerçek bir ev gibi hissettirecek kadar yumuşak dokunuşlara sahip. Kalın kilimler taş zemini kaplıyor ve davetkar görünen pelüş gri minderlerle dağılmış birkaç kanepe ve sandalye var.

Duvarlar bir yanda doğa manzaraları ve güzel oymalarla kaplı duvar halıları, diğer yanda sıra sıra kitap rafları. Okumayı hep sevmişimdir ama acaba bunlardan herhangi biri Florinesh'te var mı? Biliyorum, şimdi

Aramızdaki bağ sayesinde Elfçe'yi sorunsuzca konuşup anlayabiliyorum ama bu durum okumayı da kapsıyor mu bilmiyorum.

Uzak duvardaki büyük şömine sıcak bir parıltı yayıyor ama ocakta Varys'in terk edilmiş kale kalıntılarında kaldığımızda kullandığı parlayan kristallerin aynısının olduğunu fark ediyorum. Sanırım dağdan kaçmakta zorlanabilecek bir duman yayacak gerçek alevler kullanmamak mantıklı.

Melina bizi birkaç kapının sıralandığı uzun bir koridora yönlendiriyor. "aile kanadı," diye açıklıyor Varys.

Soldaki ikinci kapıya ulaştığımızda Melina eliyle işaret ediyor. "Bu odalar misafirler için her zaman hazırdır. Prensesin burayı rahat bulabileceğini düşündüm ve-"

"Gerek yok." Varys ona döner. "Benim odamda kalacak."

Melina'nın ağzı hafifçe aralanıyor, sonra tekrar kapanıyor. Bakışları benimkine kayıyor ve açıkça vurdumduymaz yüzüne rağmen, gözlerinde öfkeyle karışık bir inançsızlık yanıyor.

Aralarındaki *ilişki muhafız ve kraldan daha öte bir şey olmalı...* Varys başka bir şey söylemeden beni koridorda ilerletiyor.

Duvarları şiddetli savaşları tasvir eden birkaç kaya oyması ve duvar halısı süslüyor. Sonunda, elini sallayarak açtığı bir dizi çift kapı var.

İçeri adım attığımızda, mekânın ne kadar büyük olduğuna şaşıyorum. Tavanı kaplayan parlayan mavi sarkıtlar odayı hem aydınlık hem de samimi kılıyor. Sol duvar boyunca kalın gri ve siyah kürklerle kaplı büyük bir yatak duruyor. Dört direk dağın geri kalanıyla aynı taştan yapılmış ve doğrudan duvara oyulduğunu fark ediyorum.

Diğer taraftaki masa ve sandalyenin kitap ve kâğıtlarla dolu olması, Varys'in bu alanı bir yatak odasından daha fazlası olarak kullandığını gösteriyor. En iyi şekilde şömine olarak tanımlanabilecek bir şeyin önünde bir kanepa oturuyor, ancak ocakta odun yerine, istiflenmiş, parlayan taşlardan birkaçı hem ışık hem de sıcaklık yayıyor.

Beni içeri götüren başka bir kapıya yönlendiriyor. "Burası arınma odası."

İçeride küçük bir şelale tavandan aşağıya ve aşağıdaki havuza dökülmektedir. Yüzeyden hafif bir buhar yükseliyor, bu da suyun ısıtıldığını gösteriyor. Havuzun yanında havlu ve sabun bulunan taş bir bankı işaret ediyor. Diğer tarafta bir lavabo ve başka bir küçük kapının ardında tuvalet alanı var.

Yatak odasına geri döndüğümüzde, pencerelerin yokluğundan yakınıyorum. Burası ne kadar güzel olsa da doğal ışığı özleyeceğim.

Varys bana döndü. "Dinlenmelisin. Gidip birkaç işle ilgilenmeliyim. Birazdan biri sana yiyecek getirecek. İhtiyacınız olan bir şey varsa, istemeniz yeterli, temin edilecektir."

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Koridorun kapısını açtığı anda, benim için Elf kıyafetleri bulmasını istemek için seslenmeye başlıyorum ama Melina'nın çoktan kapıda olduğunu fark ettiğimde duruyorum, yüzünde gözle görülür bir kaş çatma var.

Bakışları bana kayıyor ve dikkatini tekrar Varys'e çevirirken ifadesi kararıyor.

Omuzları gerilir ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken derin bir iç çeker.

BÖLÜM 26

DEĞİŞKEN LER

M

Ben kapıyı açtığımda Elina çoktan kapıda bekliyordu. Zor oluyor ama koridorda Inara'nın bizi duyamayacağı kadar uzaklaşana kadar dilimi tutmaya zorluyorum kendimi.

Melina'yla yüzleşmek için dönüyorum. "Ne oldu?" Ses tonumdaki kızgınlığı gizlemeye çalışıyorum.

"Bir insan mı, Varys?" diye tersledi. "Ciddi olamazsın." "O benim Khio'ri'm, Melina."

"Konsey'in umurunda olmayacak," diye yanıtlıyor. "Onu kendine eş olarak aldığın için sana hain diyecekler."

"Bırakın denesinler," diye sıkılmış dişlerimin arasından söylendim. "İnsanlar zayıftır. Acınacak haldeler ve-"

"Arkadaş olabiliriz Melina, ama bu sana gelinimi küçümseme hakkını vermez."

Başını geriye atıyor. "Ona çoktan bağlandın mı?"

"Onun halkından ayrılmadan önce bir insan töreniyle evlenmiştik. Şimdi Cyridil'e döndüğümüze göre, bir Elf bağlanma töreni yapacağız. Onun benim, benim de onun olduğum konusunda hiçbir şüphe kalmayacak."

Melina şok içinde bana bakıyor. "Bunu gerçekten yapmak mı istiyorsun?"

"O benim Khio'ri'm." Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Şimdi bilmem gerekiyor: Onu koruyacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

Çenesini sıkıyor. Bir süre sonra isteksizce başını sallıyor. "Her şeyden önce sana sadık olduğumu biliyorsun Varys. Bu sadakat bağ arkadaşın için de geçerli." Duraksıyor. "Onun bir casus ya da suikastçı olmadığından emin misin?"

Belki de beni insan gelinime karşı bu kadar şiddetle koruyucu yapan bağdır, ama Melina'nın hırıltısını bastırmakta güçlük çekiyorum.

dürüstlüğünün sorgulanması. "Khio'rinar aracılığıyla onun bunlardan herhangi biri olduğunu gösteren hiçbir şey hissetmedim."

Ağzı açık kalıyor. "Onu şimdiden hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Kardeşlerimi görmek için sabırsızlanıyorum, soruyorum. "Aryl nerede?" "Muhtemelen taht odasındadır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim yokluğumda nasıl idare etti?"

Gözlerini deviriyor. "Her şeye göz kulak olması için onu bıraktığında hep yaptığı gibi. Senin sağ salim dönmen için birkaç kez mırıldandı ve dua etti, böylece bir an bile daha fazla hükmetmek zorunda kalmayacaktı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Aryl her zaman oldukça dramatik olmuştur.

Taht odasına girer girmez Aryl'in mavi gözleri parlıyor. Bir elini omuz hizasındaki siyah saçlarında gezdiriyor ve bana doğru ilerliyor. "Varys!" diye sesleniyor. "Tanrılara şükür döndün."

Dudaklarımı büzüyorum. "Sadece birkaç günlüğüne göz kulak olman gerekiyordu."

Yanıma geldi ve elini omzuma vurdu. "Birkaç gün çok uzun." Başını iki yana sallıyor. "Seni kıskanmıyorum kardeşim. Konsey birkaç kez tahlıl için Fae'lerle yapılan anlaşmadan şikayet etti."

"Elbette şikayet ettiler," diyorum ona. "Değişimi kabul etmekte her zaman isteksizdirler."

"Kuzey sınırı boyunca Wraithler olduğuna dair raporlar var," diye ekliyor Aryl. "Fae'ler sınırdaki bazı muhafızlarının da onlar tarafından saldırıya uğradığı haberini gönderdi. Doğrulamak için gözcüler gönderdim."

"Onları geri çağırabilirsin." Ona acımasız bir bakış attım. "Perde'yi geçerken Wraith'lerle karşılaştık."

Aryl'in yüzü soluyor. "Çin Seddi'ni geçip sınırlarımıza kadar nasıl gelebildiler?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum acımasızca.

"Bu doğru mu, Varys?" Kız kardeşimin sesi kapı aralığından duyuluyor. Nyrala'nın çizmelerinin çıkardığı kesik ses, düz zeminden geçerken yüksek sesle yankılanıyor.

bir amaçla taş zemine vuruyor. Yüz ifadesi gök gürültüsü gibi, mavi gözleri kısılmış. "Eş olarak bir insan mı aldın?"

"Ne?" Aryl'in gözleri büyüdü ve başı geriye gitti. "Bunların söylenti olduğunu sanıyordum."

"Onlar gerçek."

Aryl'in çenesi düşer. "Nerede o?"

"Odamda."

"*Kim* o?" Nyrala soruyor. "Ve bunu neden yaptın? Neden ailemize bu şekilde utanç getirdin?"

"O Florin Prensesi Inara. O benim Khio'ri'm." Aryl'in nefesi kesildi. "Senin Khio'ri'n mi?"

"Bu doğru olamaz," diye karşı çıkıyor Nyrala. "Hiç kimse Khio'ri'sini bizim ırkımızın dışında bulamadı."

Ellerimi yumruk yapıp yanımda birleştiriyorum, onca insan arasından onun benden şüphe etmesine sinirleniyorum. "Büyük büyük büyükbabamızdan beri demek istiyorsun," diye çıkışıyorum. "Gerçek bu. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda khio'rinar'ın çekimini hissettim. Florin'den ayrılmadan önce bir insan töreniyle bağlanmıştık.

"Yarın bir Elf töreni yapacağız. Töreni gerçekleştirmesi için bir Rahibe göndereceğim ve Yüksek Konsey ile soyluları davet edeceğim. Ama önce ikinizle de konuşmak istedim." Kız kardeşimin bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Inara'nın burada ailesi yok. Bağlanma töreni için hazırlanmasına yardım edecek birine ihtiyacı olacak."

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Varys," diye yanıtlıyor Nyrala, sözlerine endişe karışmış bir halde. "Ama istediğinin bu olduğuna emin misin?"

Bakışlarının Melina'ya yönelmesi dikkatimden kaçmıyor. Kız kardeşim birçok kez beni onunla bağ kurma fikrine doğru itmeye çalıştı. Inara'yla birlikte olmasaydım bile Melina'yla asla birlikte olamazdım. O ve Devyn birlikte büyüdüğümüzden beri bizim için hep kardeş gibi oldular.

Ancak babaları Konsey'de iktidar koltuğunda oturuyor. Bağlandığımı öğrenmekten memnun olmayacaktır, özellikle de bu onun işine gelmediği için.

Yıllardır umduğunu bildiğim kızım.

"Evet, öyleyim," diyorum kararlılıkla. "Khio'rinar bizzat Tanrıların bir lütfudur. Bunu neden reddedeyim ki?"

Yine de, bu mantığın arkasına saklansam bile, bunun çok ötesine geçiyor. İnsan gelinime ilgi duymayı beklemiyordum ama duyuyorum. Ve onu tanıdığım kısa süre içinde, onu şimdiden benim olarak görüyorum ve ona karşı çok korumacı ve sahiplenici davranıyorum. Bu duygular khio'rinar'ın bir ürünü olsa bile, önemli değil, çünkü onları hala hissediyorum.

Nyrala bana bakıyor. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Onu son yemeğe getireceğim."

Bana tereddütlü bir bakış attı. "Çocukları da getireyim mi?"

"Bence başka bir yerde duymadan önce yeni teyzeleriyle tanıştırmak akıllıca olacaktır."

Nyrala başını sallar.

Bakışları kısa bir süreliğine Melina'ya yöneliyor. "Varys ile konuşmalıyım. Özel olarak."

Melina özür diler ve odadan çıkar.

Aryl kapıya doğru yönelir ama Nyrala kolundan tutarak onu durdurur. "Buna sen de dahilsin."

"Varys' dedin. Ben de-"

"Sen bu ailenin bir parçasısın Aryl ve arkadaşlarının yanına dönmeyi ne kadar çok istediğinden emin olsam da, önce ailene karşı bir görevin var."

Kaşlarını çattı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sadece düşündüm-"

İkisinin arasına bakarken sessizlik için ellerimi kaldırıyorum. "Lütfen, bugün tartışmasak olur mu? Desteyinize ihtiyacım var. İkinizin de."

Her biri ciddi bir şekilde başını sallıyor.

Nyrala bana döndü. "Tam olarak ne planlıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"O senin gerçek eşin mi olacak? Yoksa sadece ismen kraliçe mi olacak?"

Ne sorduğunu anlıyorum. Büyükbabamız gibi olup olmayacağımı ve varisler üretmek için bir metres tutup tutmayacağımı bilmek istiyor.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattığımda, Dul Fae kraliçesinin anısı zihnimi dolduruyor. Ben çok küçükken ölmüştü ama bana ve kardeşlerime gösterdiği nezaketi ve büyük büyük büyükbabama her baktığında gözlerinde sık sık gördüğüm hüznü asla unutmayacağım.

Yaptığı şey için nedenlerini anlıyorum, ama bu onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor. Inara'yı gelinim olarak aldığım anda, ona bunu asla yapmayacağıma karar vermiştim.

Kız kardeşimin bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Eğer beni kendi eşi olarak kabul ederse, ben onun gerçek eşi olacağım ve o da benim olacak."

"Siz gelmeden önce söylentiler duyduk," diye başlıyor kız kardeşim. "İnsanlar Büyük Birleştirciler'in kehanetinden bahsediyor."

Çenemi sıkıyorum. "Caelrynd Rahibesi birlikteliğimizi kutsarken bunu teşvik etti."

"Bunun doğru olup olmadığını yarın öğreneceğiz," diyor Aryl. "Bağlanma töreni bunu gösterecek-"

"Yeter," diye sözünü kestim. "O kehanette bahsedilen Büyük Birleştircilerden biri olamaz. Onda büyü yok."

Kız kardeşim kaşlarını çatı. "Emin misin?"

Çenemi sıkıyorum. "Elbette, kehanette bahsedilen türden bir güce sahip olsaydı, kardeşi düşmanlarına karşı en büyük silahından asla vazgeçmezdi."

"Haklısın," diye onaylıyor Inara. "Hiçbir kral bundan vazgeçmez. Özellikle de bir düşmana."

"Kardeşi onun senin için ne ifade ettiğini biliyor mu?" Aryl soruyor. "Onun senin Kaderindeki Kişi olduğunu?"

Başımı sallıyorum. "Ablası Inara'nın yerine kendini bana teklif etmeye çalıştı. Inara zaten Valren Kralı Lukas ile nişanlı olduğu için bana yalvardı ama ben reddettim; nedenini onlara söylemedim."

Onlara olayları anlattığımda gözleri açılıyor.

"Onu Kurt Değiştiren Kral Lukas'tan mı aldın?" Nyrala kuşkuyla soruyor. "Onu geri almak için bize savaş açacak."

"İtiraz etmeden gitmesine izin verdi. Benimle evlenmeyi seçmesini kabul etti." "Bu gerçekten bir seçim miydi?" Nyrala kuşkuyla soruyor. "Ağabeyine sahiptin

ve sen onu öldürmekle tehdit ettin. Eğer seninle evlenmeyi kabul etmeseydi, bizimle onların krallığı arasında, kardeşlerinin ve müstakbel kocasının savaşmak zorunda kalacağı bir savaş tehdidi vardı." Başını iki yana sallar. "Görmüyor musun Varys? Sevdığı adam için kendini feda etti. Ailesini ve nişanlısını korumak için seninle evlendi."

Başım geriye gitti. Bunu hiç düşünmemiştim. Evlenmek üzere nişanlandıklarını biliyorum, ama aralarında aşk olsaydı, kendini feda etmesine izin vermek yerine onun için savaşırdı.

Aryl sanki düşüncelerimi okumuş gibi araya giriyor. "Lukas bir Kurt Şekil Değiştiren. Son derece bölgeci ve sahiplenicidirler. Eğer onu gerçekten sevdiyse, neden savaşmadan gitmesine izin verdi?"

"Belki de bir planları vardı." Nyrala gözlerini kısar. "Sana suikast düzenleyecek kadar yaklaşmak için bir plan."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu hissederdim."

Nyrala birkaç kez göz kırpmıyor. "Onu şimdiden khio'rinar aracılığıyla hissedebiliyor musun?"

"Silik ama orada." Duraklıyorum. "Ve Caelrynd'de kutsandığımızda, zihninde konuştuğumu duyabiliyordu."

Aryl'in çenesi düşer. "Rahibenin onun Büyük Birleştirciler'den biri olduğuna inanmasına şaşmamalı."

"Bu anlatıyı teşvik etmemize gerek yok," diye kesin bir dille ifade ediyorum. "Khio'ri'm olarak o zaten düşmanlarım için bir hedef."

Ellerini sıkıyor. "Bunu nasıl yapabildin Varys? O bir insan; ne kadar zayıf olduklarını bilirsin. Artık tahtı sizden almak isteyenlere karşı savunmasızsınız. Ve eğer hiç varisin yoksa-"

"Yeter!" Hayal kırıklığı içimi yakarken elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi davranıyorsun. Kader Bağının görmezden gelinemeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Nyrala sessizliğe gömüldü. Haklı olduğumu biliyor. Onunla bağ arkadaşı Yvan arasında olan buydu.

Aryl başını kapıya doğru eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Melina konusunda ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni her zaman arzuladığımı biliyorsun. Babası Konsey'de seni destekliyor, çünkü bir gün onun senin bağ arkadaşın olacağını umuyordu."

"Ne Melina'ya ne de babasına bunu beklemeleri için bir sebep verdim. O her zaman benim arkadaşım oldu. Daha fazlası değil."

"Belki de senin için," diyor Nyrala. "Sana nasıl baktığını gördüm, Varys. Sana her zaman nasıl baktığını. Birçok talibini geri çevirdi, senin onu seçmeni bekledi."

Derin bir iç çekerek başımı sallıyorum. "Ona buna inanması için hiçbir sebep vermedim-"

"Bunu biliyorum." Nyrala elini omzuma koydu. "İtiraf etmeliyim ki, ona basit bir arkadaşlığın ötesinde değer vermeni umuyordum. Eminim tüm Konsey böyle hissediyordu." Bana acıyan bir bakış attı. "İyi bir eşleşme olabilirdi. Kesinlikle, kabul etmeleri çok daha kolay olurdu."

İkisinin arasına bakıyorum. "Konsey'in ve halkın bu evliliğe karşı çıkacağını biliyorum. Bu yüzden onu mümkün olan en kısa sürede halkımızın yöntemleriyle kendime bağlamalıyım. Yapılanları ne kadar çabuk kabul ederlerse, o kadar çabuk ilerleyebiliriz." Duraksıyorum. "Ve aramızdaki bağı güçlendirecek, böylece onu şimdi hissettiğimden daha fazla hissedebileceğim. Tehlikede olup olmadığını anlayabileceğim ve-"

Nyrala üzüntüyle, "Şu anda senin en büyük zayıflığın o," diyor.

Kız kardeşim bilirdi. Khio'ri'sinin ölümünden zar zor kurtuldu. Çoğu Elf, Kaderleri Olan öldüğünde yok olur, ama o çocukları uğruna hayatta kalmak için mücadele etti.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ciddiyetle. "İşte bu yüzden onu her zaman yakınımda tutmalıyım. Sadece krallığımızın dışındaki düşmanlar değil, içeride saklananlar da tehdit oluşturuyor."

Nyrala gözyaşlarını geri kırıyor, çenesini yukarı kaldırırken duygularını bastırıyor. "Kader Bağı görmezden gelinemez. Olan oldu." Aryl'e bir bakış atıyor. "Seni her zaman destekleyeceğiz. Bunu biliyorsun."

Sözleri karşısında omuzlarım gevşiyor. "Evet. Teşekkür ederim."

"En azından zeki mi?" Aryl soruyor. "İnsanların Orklar gibi çok yavaş olabileceğini duymuştum."

Raiden'ı kurtarmak için kardeşiyle birlikte seyahat etmek üzere nasıl muhafız kılığına girdiğini düşününce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Zeki, akıllı ve çok cesur biri."

"Güzel." Sırıttıyor. "Seninle evlenmek için cesur olması gerekecek.... Her sabah ilk fincan çayından önce senin huysuz tavırlarınla uğraşmak zorunda kalacak."

Dalga geçmesi karşısında gözlerimi kısıyorum ve elini omzuma vuruyor. "Sana sadece şaka yaptığımı biliyorsun kardeşim."

"Lütfen onunla tanıştığında kendini tutmaya çalış, Aryl," diye nazikçe azarlıyorum. "En azından acımasızca sataşmaya başlamadan önce senin yanında rahat etmesine izin ver."

"Acımasız mı?" diye sorar, şaşırmış gibi yaparak. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Nyrala bile ona sert bir bakış atıyor. "Varys haklı. Muhtemelen korkmuştur. Ne de olsa halklarımız yüzlerce yıldır düşman. Bu gece en iyi şekilde davranmanı öneririm."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki. Benden neden şüphe ediyorsun ki?"

Bunu sorarken bile dudaklarının hafifçe yukarı doğru eğildiğini fark ediyorum. Umarım Inara ailemi sever. Burada kabul gördüğünü hissetmesini istiyorum.

BÖLÜM 27

INARA

I Zihnim son birkaç günün olaylarını tekrarlarlarken kanepeye oturuyorum. Kara Elf kralıyla evlendiğime hâlâ inanamıyorum. Neyse ki hakkında o kadar çok hikâye duyduğum canavara benzemiyor.

Aksine, beni rahat ettirmeye çalışıyor gibi görünüyor. Yine de Melina'yı merak ediyorum. İçimi çekerek, bu hassas konuyu ona açmanın bir yolunu bulmam ve Melina'nın bir metresi olup olmadığını sormam gerektiğini kabul ediyorum.

Bir evliliğe başlamak için ideal bir yol değil, ancak bu da ideal bir durum değil, kendimi içinde bulmayı hiç beklemediğim bir durum.

Bir de ailem ve Lukas meselesi var. Onlara haber göndermem gerekiyor, çünkü benim için endişelendiklerinden eminim.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kim olabileceğini merak ederek tereddüt ediyorum. Belki de Varys'in söz verdiği gibi yemek getiren biridir.

"Girin," diye , koltuktan kalkıp gelen her ona bakıyorum.

Uzun, siyah saçları gümüş rengine boyanmış bir Elf kadını içeri girer. Eğilerek selam verir ve sonra doğrulur. "Kral Varys size eşlik etmemi istedi leydim."

Kollarında katlanmış bir kumaş var. Nötr ifadesine rağmen gözleri şefkatli görünüyor. Sadece gözlerinin etrafındaki ince çizgiler ve saçlarındaki gümüş rengi ilerlemiş yaşına işaret ediyor. "Ben Talyn ve sizinle ben ilgileneceğim. Sana yeni giysiler getirdim."

Bana uzattığı materyali alıyorum. Açıldıkça, dikkatle inceliyorum. Yeşil bir elbise tuniği ve açık gri bir pantolon ile uyumlu bir bot takımı. Şehre girdiğimizde Elf kadınlarının çoğunun pantolon giydiğini fark ettim ve bunun burada da kabul edilebilir olduğunu gördüğüme sevindim.

Saray da öyle. Arada sırada elbise giymeyi seviyorum ama her zaman pantolonun rahatlığını tercih etmişimdir.

"Önce yıkanmak ister misiniz?" diye soruyor, ses tonunda bir nezaket var. "Kral sizi yemeğe götürmek için birazdan burada olacak."

"Oh," diye cevap verdim kararsızca. Akşam yemeğini odama göndereceğini sanmıştım. "Pekâlâ."

Temizleme odasına giriyorum ve Talyn beni takip ediyor. Elbisemi çıkarmama yardım etmeye başlıyor ama ben onu durduruyorum. "Bunu yapabilirim."

Kibar bir selamla çenesini eğiyor. "Bana ihtiyacınız olursa yatak odasında beklerim leydim."

Yıkık elbisemin yere düşmesine izin veriyorum ve suya giriyorum. Başımı suyun altına daldırdığımda suyun sıcaklığı ruhum için bir merhem gibi iliklerime kadar işliyor. Sabundan biraz kullandığımda, kesinlikle cennet gibi oluyor. Cildimi yumuşak ve pürüzsüz hissettiriyor ve bir parça yasemin taşıyan hoş kokusunu algılıyorum.

Yıkanmam bittiğinde banktan bir havlu alıp kurulandıktan sonra yeni kıyafetlerimi giyiyorum. Biraz büyükler ama sanırım tipik bir Elf kadınından daha küçük olduğum için bu beklenen bir şey. Bana daha iyi uyan giysiler diktirmek için yakında bir terziye ihtiyacım olacak, ama şimdilik bu işimi görecek.

Kumaş tenime ipek gibi yumuşak geliyor, tıpkı dün gece Varys'in tuniği gibi. Sanırım Elf kıyafetleri için söylenecek bir şey var. Aynada kendimi inceliyor, tunik elbisenin üzerimde ne kadar güzel durduğuna hayran kalıyorum. Saçlarımı ve gözlerimi mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Talyn saçımı örmeme yardım ediyor, başımın iki yanında iki küçük örgü yapıyor, sonra onları geriye doğru bağlayıp saçımın geri kalanını açık bırakıyor. Bunu şu anda kardeşimin krallığında moda olan karmaşık ve çoğu zaman acı verecek kadar sıkı örgülere tercih ederim.

Kapı açıldı ve Varys içeri girdi. Bana doğru yürüyor. "Akşam yemeğinde bana katılabilir misin diye merak ediyordum," diyor, ifadesi nötr.

Daha önce beni burada nasıl yalnız bıraktığını düşününce, bunu sormasına şaşırdım. Gittiğinde, bunun bir nedeninin de benden bir an önce uzaklaşmak olduğunu düşünmüştüm. Benimle akşam yemeği yemek istemesine sevindiğimi inkâr edemem. Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var. "Bu..." Durdum, doğru kelimeyi aradım ve "kabul edilebilir "de karar kıldım.

Çenesini eğiyor ve bana bir kol uzatıyor.

Talyn temizlik odasına doğru ilerliyor ve yırtık pırtık elbisemi topluyor. "Bununla ne yapayım leydim?"

Belki tuhaf, çünkü bu evlilik hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor, ama yırtık kumaştan kurtulamıyorum. O elbiseyle evlenmişim. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum, ilk giydiğimde ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. "Temizleyip bana geri verebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette leydim."

Varys kaşlarını çatar. "Harap olmuş. Onu saklamak istediğine emin misin?"

"O benim gelinliğimdi," diyorum hüznle. "Anneme aitti."

Sert ifadesi yumuşuyor ve kibarca başını sallıyor. Gözlerinin arkasında suçluluk duygusunun titreştiğine inanıyorum ama emin olamayacağım kadar çabuk kayboluyor.

Beni koridora çıkarıyor ve merdivenlerden aşağıya, şatonun ana katına, büyük bir yemek odasına indiriyor.

Geniş odanın ortasında en az yirmi kişinin uzun, dikdörtgen bir masa yer alıyor. Eski soylulara ait olduğunu tahmin ettiğim duvar halıları ve oymalar mekânı süslerken, odanın en ucunda ısıtıcı kristallerin bulunduğu devasa bir şömine yer alıyor.

Varys beni ocağın yanındaki masada bir yere götürüyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. Kardeşim Kral Edmynd'in yaptığı gibi masanın başına oturmayınca şaşıyorum.

Kapılar açılıyor ve en fazla yedi ve beş yaşlarında görünen iki Elf çocuk - bir oğlan ve bir kız - ona doğru koşuyor. Koyu renk saçları ve mavi gözleri onunkilere benziyor, bu da aileden olduklarını düşündürüyor ama aralarındaki ilişkiden emin değilim.

Tam kim olduklarını merak ederken, başka bir Elf kadın beliriyor, ardından da bir adam. Onları resimden hemen tanıyorum ve Varys'in kardeşleri olduklarını anlıyorum.

İki çocuğun önünde tek dizinin üzerine çöküyor ve çocuklar da coşkuyla ona sarılıyor. "Varys Amca, eve döndün!"

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve onu ilk kez bu kadar içten gülümserken gördüğümü fark ediyorum. "Evet. Beni özledin mi?"

İkisi de başını sallıyor. Dikkatini bana çeviriyor, yüzünde hala parlak bir gülümseme var ve bunu yaparken ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Tanışmanı istediğim biri var."

Bana doğru dönüyorlar, sanki beni yeni fark etmişler gibi gözleri kocaman. "Kyvel, Loryn. Bu benim gelinim ve Inara Teyzen."

İkisi de kıpırdamadan duruyor, sanki üzerlerine atlamaya hazır bir canavarmışım gibi bana bakıyorlar.

En dostça gülümsememi sunuyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel," diyorum ama ikisi de şok içinde donup kalıyor.

Varys'in kız kardeşi arkalarından yaklaşırken, "Çocuklar, terbiyenizi takının," diye nazikçe azarlıyor.

"Evet, anne." İkisi de küçük bir selamlama hareketi yapıyor, yerlerine oturmadan önce gözleri hâlâ ihtiyatla bana kilitlenmiş durumda.

"Bu benim kız kardeşim Nyrala," diyor Varys, onu işaret ederek. "Ve kardeşim, Aryl."

Kibarca selamlamak için çenemi eğiyorum ve ikimiz de masaya oturuyoruz.

Varys solumda, kız kardeşi sağımda, Aryl ve iki çocuk da oturuyor. Kyvel eğilip amcasının kulağına fısıldıyor. "Sanırım o bir insan, Aryl Amca."

"Skandal, biliyorum." diye cevap verirken dudakları seğiriyor ve gözleri zorlukla dizginlenen bir eğlenceyle dans ediyor.

Varys alçak sesle homurdanıyor.

"Sadece takılıyorum," diyor Aryl çabucak. Bana bakıyor ve yüzünde rahat bir gülümseme beliriyor. "Ailemize hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

Tekrar çocuklara bakıyorum. "Babaları da bize katılacak mı?"

Kız kardeşinin yüz ifadesi düşerken bunun yanlış bir soru olduğunu hemen anlıyorum. "Hayır, üç kış önce kardeşinin kuvvetlerine karşı bir çatışmada kendi babamızın yanında öldü."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılamak için kendimi zorlarken zorlukla yutkunuyorum. "Kaybınız için üzgünüm."

"Evet, şey..." çocuklarına bakarken gözyaşlarını tutamıyor. "Umalım ki evliliğiniz, anlamsız savaşa daha fazla kurban verilmeden halklarımız arasında barışla sonuçlansın."

O haklı. Çok fazla insan öldürüldü. Lukas'la evliliğimin her iki krallığı da Kara Elflerle daha fazla savaşa karşı güçlendirmesi gerekiyordu ama belki de barışı sağlamanın en iyi yolu budur.

Hizmetkârlar gelip önümüze yemek ve şarap koyuyor. Daha önce görmediğim bir şey değil ve bunun tipik Elf yemeği mi yoksa benim için bilerek insan yemekleri mi yaptıklarını merak ediyorum.

Aryl boğazını temizliyor ve gözleri benimkilerle buluşurken şarap kadehini kaldırıyor. "Yeni kız kardeşime."

Varys ve kız kardeşi de kadehlerini kaldırır ve iki çocuk da meyve sularıyla aynı şeyi yapar.

Kyvel sormadan önce aramızdaki boşluğa yine garip bir sessizlik yerleşiyor. "Sen gerçekten insan mısın, Inara Teyze?"

Masum sorusuna gülümsedim. "Evet, öyleyim."

Bakışları ellerime düşüyor. "Pençelerine ne oldu?"

Yumuşakça gülüyorum. "İnsanların pençeleri yoktur." Ağzı şok içinde açılıyor ve üstteki iki köpek dişinin sivri uçları ortaya çıkıyor. "Ya da dişleri," diye ekliyorum.

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Pençelerin ya da dişlerin yok mu? Kendini nasıl savunuyorsun?"

Annesi "Yeter," diye nazikçe uyarır ve çocuk sessizleşir.

"Amcamla evlendiğine göre bu kraliçe olacağın anlamına mı geliyor?" Loryn soruyor.

Varys'e bir bakış fırlatıyorum ve o da başını sallıyor. "Evet, öyle olacak," diye cevap veriyor. "Ve yarın Elf bağlanma törenimize tanıklık edeceksin."

Küçük yüzü ışıldıyor ve o kadar sevimli ki kalbim eriyor.

Görünüşe göre çocuklar yetişkin Kara Elflerde gördüğümünden çok daha etkileyici ve acaba bildikleri metanet büyüdükçe öğrenilen bir şey mi?

Aryl öne doğru eğilir. "Artık kardeşime bağlı olduğun için sana bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum."

Hâlâ ne diyeceğini merakla bekliyorum.

Kaşlarını çatıyor ve ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Varys'in her sabah iyi ve sert bir fincan çaya ihtiyacı var. O olmadan, huysuz tavırlarıyla onu bir Kara Elf yerine bir trol sanırsınız."

Dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi fark ettiğimde yumuşak bir kahkaha patlatıyorum, bana kendi kardeşim Raiden'ı hatırlatıyor.

"Aryl." Varys gözlerini kısar ve alçak sesle hırlayarak uyarır.

"Sorun değil," diyorum ona. "Alay edilmeye alışkınım." Elimini sallayarak geçiştiriyorum. "İki erkek kardeşle büyüdüm, biliyorsun."

", doğru ya" diyor Aryl eğilerek. "Onlar hakkında çok şey duydum. Özellikle de duvarı koruyan Raiden'ı. Ona 'Ork katili' diyorlar. "

Varys boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor, kardeşine bakarken gözleri büyüyor. Raiden'ın annesi babamın metresi olduğu için çoğu kişi ondan bahsetmez bile.

BÖLÜM 28

DEĞİŞKENLER

I Aryl'e kuşkulu bir bakış attı. Babasının metresinin oğlundan bahsetmek son derece uygunsuz. Bundan daha iyisini bilmeli.

Bana özür dileyen bir bakış attı.

"Ona takılan bu lakabı duymuştum," diyor Inara, görünüşe göre etkilenmemiş. "Raiden bana ok ve yayı ilk öğreten kişidir."

Nyrala kaşlarını çatıyor. "İnsanların kadınlarını dövüşmek için eğitmediğini duymuştum." "Haklısın, ama kardeşim ben dövüşmeye başladıktan sonra beni gizlice eğitmeye başladı.

yalvardım. Ailem bunu öğrendiğinde, evlenene kadar devam etmeme izin verdiler."

"Neden o zamana kadar?" diye soruyor.

Inara bakışlarını indirir. "Çünkü asil bir kadının böyle şeyler yapması uygunsuz olarak kabul edilir."

Zırhını sorduğumda söylediği sözleri hatırlıyorum. Çalışmalarına devam etmek isteyip istemediğini merak ediyorum ve bunu ona daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum.

Nyrala, "Tüm Kara Elfler -erkekler ve kadınlar- kendilerini savunabilmek için genç yaştan itibaren savaşmayı öğrenirler," diye ekliyor.

"Akıllıca bir karar," diye cevaplıyor Inara ayık bir şekilde.

İçimi suçluluk duygusu kaplıyor. Muhtemelen Wraith saldırısını ve önce beni kurtarmasaydı onu nasıl yüzüstü bırakacağımı düşünüyordur.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Nyrala çocukları yatırmak için izin istiyor. İkisi de koşup beni sımsıcak kucaklıyorlar. Inara da diz çöküp onlara iyi geceler dilediğinde şaşırdım, yüzünde sanki onları gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi hoş bir gülümseme vardı.

Aryl kadehini çeviriyor ve şarabının son damlasını da yudumluyor. "İkiniz sağ olun, artık kraliyet ailesinde geriye kalan tek uygun bekâr benim." Başını sallar ve dramatik bir şekilde iç çeker. "Denemeden önce

Beni soylu ailelerden biriyle takas edersen, en azından birkaç yıl daha özgür kalmaktan memnun olacağımı unutma sevgili kardeşim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki sana sahip olacak biri varmış gibi." Inara öksürüyor ve içkisini tükürüyor.

Aryl sahte bir kızgınlıkla dudaklarını büzüyor. "Harika. Artık bana gülecek bir kişi yerine iki kişi var." Sert bir parmakla Inara'yı işaret ediyor ama gözlerindeki alaycı parıltı hâlâ duruyor. "Bunu unutmayacağım, sevgili kardeşim."

Tekrar gülüyor ve sesin ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Hafif ve havadar, çan sesine benziyor.

Emekli olmak isteyip istemediğini sormak için dönüyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Yanakları şaraptan dolayı pembenin hoş bir tonuyla kızarmış ve gözleri hala kahkahalarının yankılarıyla parlıyor. Onu seyretmek gerçekten büyüleyici.

Gitmek isteyip istemediğini sormak yerine, "Yatmaya hazır mısınız?" diyorum. İfadesi düşer ve yüzündeki renk kaybolur.

Kulağa geldiği gibi demek istememiş olsam da, benimle yatma düşüncesine verdiği tepkinin acısı gururuma bir darbe oldu. Yaralı olduğumu biliyorum ama yüzündeki ifadeden Kara Elf yerine bir trol olduğumu düşünebilirsiniz.

Dün gece onu yatağa atmaya çalışacağımı düşündüğünde reddettiği göz önüne alındığında, sanırım şaşırmamalıyım.

Onu odalarımıza geri gerginliği khio'rinar boyunca hissediliyor. Muhtemelen evliliğimizi tamamlamak istediğimi düşünüyor. Zihnim, durumun böyle olmadığına dair onu rahatlatmak için söyleyecek bir şeyler arıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Neden ona her baktığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor?

Acaba bu bağın bir etkisi mi? Kız kardeşime sormak istiyorum ama o zaten çocuklarıyla birlikte ve onları yatağa yatırdıktan sonra uyandırma riskini göze alamam.

Odamıza vardığımızda hemen bana döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Seninle yatmak istemiyorum." Kelimeler gergin bir telaşla dudaklarımdan dökülürken içten içe irkiliyorum.

Başını geriye atıyor ve öfke ile inançsızlık arasında bir bakış yüz hatlarından geçtikten sonra hızla toparlanıyor. "Güzel." Çenesini kaldırıyor ve bana buyurgan bir bakış atıyor. "Hislerimiz karşılıklı. Ben de seninle yatmak istemiyorum."

Onu kırdığımı fark edince, garip sözlerim için kendime lanet ettim. Bunu bir iğrenme ya da onu reddetme olarak algılamak istememiştim. "Affet beni, bunu ima etmek istememiştim-"

"Her şey yolunda." Ağır ağır iç geçiriyor. "Muhtemelen olmadığımı biliyorum"- doğru kelimeleri arıyormuş gibi kısa bir süre durdu ve sonunda -"Gelecekteki eşinizi hayal ettiğinizde beklediğiniz şey. Kara Elf kadınları... şaşırtıcı derecede muhteşemdir. Görünüşleri bile ruhani, insanlar ise... kıyaslandığında oldukça sadeyiz."

Birkaç kez göz kırptım.

Sade olduğuna mı inanıyor?

Onu incelerken kaşlarımı çatıyorum. İnara hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Bunu nasıl düşünebilir?

Alt dudağını usulca ısırıyor ve ben tamamen büyülenmiş durumdayım.

"Bana kızgın mısın?" diye sorarak beni tekrar getiriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden kızgın olduğumu düşünüyorsun?"

"Gördün mü?" diye alnımı işaret ediyor. "Yüzünü ve kaşlarını öyle yaptığında... Sinirli misin, kafan mı karışık, kızgın mısın, yoksa eğleniyor musun anlayamıyorum."

"Kızgın değilim." Duraksadım, düşündüm. "Sanırım... biraz kafam karıştı."

Başını yana eğiyor. "Ne hakkında?"

"Hiç de öyle olmadığınız halde kendinizi nasıl sade biri olarak gördüğünüzü anlamıyorum."

Ağız açılıyor ve pembe bir çiçek yanaklarına ve burnunun köprüsüne yayılıyor, cildini süsleyen birkaç küçük lekeyi vurguluyor. Yine kendimi vücudunun geri kalanında da var olup olmadıklarını merak ederken buluyorum. Her birini saymak için duyduğum mantıksız arzu zihnimi dolduruyor. Kendimi durduramadan uzanıp yanağına hafifçe dokunuyorum. "Nedir bu lekeler?"

Cildi daha koyu kırmızı bir renk alıyor. "Oh, um... onlara çil deniyor. Bana annemden miras kaldılar."

"Çiller," bu işaretler için kullanılan kelimeyi hafızama kazıyarak tekrarlıyorum. "Çok güzeller." Başını geriye atıyor ve ben de başımı yana eğerek ona bakıyorum. "Bu seni şaşırtıyor."

Başını sallıyor. "Çocukken onlar yüzünden benimle dalga geçerlerdi. Bazı insanlar onları çirkin buluyor... derideki kusurlar."

Yara izlerimi ve insanoğlunun onları bir onur nişanı gibi gördüğünü söylediğini düşünüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl oluyor da insanlar çilleri küçümseyor da yara izlerini küçümsemiyor?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Yara izlerimi kabul edişini ve bunun benim için ne anlama geldiğini düşünerek, onun deyimiyle "kusurları" konusunda da aynı güvenceyi vermek için harekete geçiyorum. "Çillerin beni rahatsız etmiyor, Inara. Onları hiçbir şekilde çirkin bulmuyorum."

Bana gergin bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim." Yüz ifadesi değişiyor ve boğazını temizliyor. "Konuşmamız gereken bir şey var."

Ne hakkında konuşmak istediğini merak ederek sabırla devam etmesini bekliyorum.

"Melina," diye başladı. "Ben..." duraksıyor, boğazını bir kez daha temizliyor. "İkinizin arasında bir şey mi var? Çünkü eğer varsa, bu konuda

ama en azından ne durumda olduğunu bilmek isterim."

Açıkça sorduğu soru karşısında o kadar şaşıyorum ki cevap vermem bir anımı alıyor. Bir Kara Elf bu kadar mahrem bir şeyi asla bu kadar doğrudan sormazdı. Düşündüğü gibi olmadığını açıklamak için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Çünkü, bildiğiniz gibi, babamın metresleri vardı... Yani, kardeşim Raiden bu şekilde ortaya çıktı... Ve sadece bana sadık kalacak biriyle evlenmeyi umarken, bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorum ve bu bağın sizi şaşırttığını anlıyorum. Hâlâ tam olarak anladığımdan bile emin değilim... Özellikle de senin hissediyor olabileceğini düşündüğüm ama emin olmadığım şeylere dair garip izlenimler edinmeye devam ederken."

Kulaklarım diken diken oldu.

İzlenimler mi? O da benim gibi bağı hissediyor mu?

Sormaya çalışıyorum ama saçmalamaya devam ediyor.

"Şu kadarını söyleyeyim, umarım hiç değilse iyi arkadaş olabiliriz."

Daha fazlasını mı istiyor?

Bu hiç düşünmediğim bir şeydi ama hoş bir sürpriz oldu. "Ben insanım ve sen de Kara Elf'sin.

Çocuklar. Yani... Büyük büyük büyükbabanın bir Fae karısı olduğunu söylediğini biliyorum, ama onun bir metresinden çocuğu oldu, çünkü ikisinin çocuğu . Bilmeni isterim ki Melina ile birlikte olursan ve bundan bir şey çıkarsa... bir çocuk gibi... Bilmeni isterim ki onu asla dışlamam ya da kaba davranmam."

İfadesi karşısında şoke olarak bir adım geri çekildim. Sadece benden çocuk sahibi olmayı düşünmesine değil, aynı zamanda bir metresinden çocuk sahibi olmayı kabul etmesine de şaşırdım.

Benim halkım ömür boyu çiftleşir, ama görünüşe göre o bunu bilmiyor.

Devam ediyor. "Annem Raiden'a hayatı boyunca çok soğuk davrandı ve ben kardeşimi seviyorum. Bunu yaşamasından nefret ediyordum ve bunu asla bir çocuğa yaşatmazdım. I-"

Elini kendi elime alıp onu aniden susturuyorum. "Melina bir arkadaş. Başka bir şey değil. Yeminim."

"Oh," diye cevap veriyor, belli ki söylediklerim karşısında afallamıştı, sonra rahatlama olarak yorumlayabileceğim bir iç geçirdi. "Şükürler olsun. İtiraf etmeliyim ki sen bir kenara atılırken ben de bir kenara atılmayı beklemiyordum-" Aniden duruyor, yanakları . "Saçmalamaya meyilli olduğumu biliyorum ama -"

"Her şey yolunda, Inara"

Gözlerini benimkilere dikti. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Başımı sallıyorum. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "İkimize de yetecek kadar konuşuyorsun, o yüzden iyi gidiyor sanırım."

Tekrar gülüyor ve ben kendimi tamamen büyülenmiş buluyorum.

"Benim halkım -Kara Elfler- ömür boyu çiftleşiriz, Inara." Yüz ifadesi düştü. "Ama bilmeni isterim ki kendimi sana asla zorla kabul ettirmem."

Tuniğinin içine uzanıyor ve bir hançer çıkarıyor. Dönüp kanepenin yanındaki masanın üzerine koymadan önce bakışları bir an benimkini tutuyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "O zaman sanırım buna ihtiyacım olmayacak."

Bana sunduğu güven karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyorum. Bunu üzerinde sakladığını bile bilmiyordum. Bunu saklayabilir ve dün gece ben uyurken kullanabilirdi, hatta bunu bile yapabilirdi ama yapmadı.

Çenemi hafifçe eğiyorum. "Güveninizle beni onurlandırdınız."

Khio'rinar'ın içinden, sözlerimde hafif bir tereddüt seziyorum ama nedenini anlamıyorum. Yine de, sadece birkaç gün önce düşmanı olan birine güvenmek büyük bir güç ve cesaret gerektiriyor olmalı.

İki elini de avuçlarımdan içine alıyorum. "Aramızda sadece gerçeğin olmasını arzuluyorum, Inara."

Başını sallıyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Bu iyi bir başlangıç ve ela gözleri benimkileri incelerken, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde umutlu hissediyorum.

Temizlenme odasına girip yıkandıktan sonra yumuşak örgü pantolonumu giyiyorum. Dışarı çıktığımda, gözlerini hızla kaçırmadan önce bakışlarının formum üzerinde nasıl takdirle gezindiğini fark etmeden edemiyorum. Belki de yaralarımın gerçekten rahatsız olmuyordur.

Geçen gece beni kırmamaya çalıştığını düşünmüştüm ama belki de yanlışmışumdır. Gerçekten onu üzmüyorlar. Tıpkı çillerinin beni hiçbir şekilde itmediği gibi.

Arınma odasına gidiyor ve dün gece olduğu gibi üstümdeki tuniği giyerek geri döndüğünde çenem düşüyor. Eliyle kendini işaret etti. "Umarım sakıncası yoktur. Uyumak için üzerime giyecek başka bir şey göremedim."

Talyn'in eşime pijama vermeyerek beceriksizce bakmasını lanetlemek isterdim ama sonra onun yaşlı olduğunu fark ettim ve eminim böyle bir şey aklından geçmemiştir.

Eşler üzerinde koku işaretlemenin önemini biliyor. Tüm Kara Elfler bilir. Inara'dan sonra yıkanmış olsam bile, başka hiçbir şey olmadığında ona tuniğimi teklif edeceğimi bilerek bunu yaptı.

Şiddetli bir sahiplenme duygusu içimi dolduruyor ve benimkiyle karışık kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektiğimde burun deliklerim alevleniyor. "Umurumda değil," diye alçak bir uyarılma hırıltısını zar zor bastırabiliyorum.

Hiç de değil.

BÖLÜM 29

INARA

Varys yataktan bir kürk battaniye ve yastık alıp yere seriyor. Yatağını düzenlerken, hareket ettiğinde kaslarının derisinin altında nasıl dalgalandığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Güçlü ve zayıf, tam ve mutlak bir mükemmellik.

Beni bakarken yakaladığında, yanaklarım alev alev yanıyor. Kara Elf kocamdan gerçekten etkilendiğime inanamıyorum.

Belki de aramızda söylediği bu bağı bir etkisidir.

Halkıma göre teknik olarak evli olduğumuzu biliyorum, ancak henüz onun yöntemleriyle evlenmedik ve kocama duyduğum çekime rağmen evliliğimizi tamamlamaya hazır değilim.

O uzanıyor ve ben de aynısını yapıyorum, tavana ve yukarıdaki parlayan mavi sarkıtlara bakıyorum. Zihnim büyümü bastırmak için kalan az miktardaki nylweed'e kayıyor.

Bitmeden ya daha fazlasını bulmalıyım ya da Varys'e gerçeği söylemeliyim ki o da bulmama yardım etsin. Daha fazla bekleyemem. Şimdiden, damarlarımdan akan gücün serbest kalmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum.

Karanlık anılar zihnimi dolduruyor. Güçlerimi en son kullandığımda neredeyse Raiden'ı öldürüyordum. Korkunçtu. Yüce Büyücü Ylari olmasaydı, kardeşim ölmüş olacaktı. Gözlerimi kapatarak, bana öğrettiği gibi kendi kendime sessizce saymaya başlıyorum, içimde çalkalanan duyguları sakinleştirmeye ve büyümü kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Varys öğrendiğinde neler olabileceğinden korkuyorum.

Yan dönerek yatağın kenarından bakıyorum. Sırtı bana dönük olduğu için uyanık mı yoksa uyuyor mu anlayamıyorum.

Onun iyi olduğuna ve iyiliğinin sadece bir gösteriştense ibaret olmadığına inanmak istiyorum. Hayatım boyunca keşfedilme korkusuyla yaşadım ve dikkatli olmazsam annem gibi ölebilirim.

Zihnim Wraith saldırısını tekrar hatırlıyor. O zaman güçlerim olsaydı, belki de bu kadar çaresiz olmazdım. Varys onun hayatını kurtardığımı söylüyor ama gerçek şu ki, o benimkini de kurtardı. O olmasaydı, ben de ölebilirdim.

Ama büyüm iki ucu keskin bir kılıçtır. Başbüyücü Ylari onun şimdiye kadar gördüklerinden daha güçlü olduğunu iddia etti. Vahşi ve evcilleşmemiş olduğunu söyledi. Bu yüzden bana ve kız kardeşime onu bastırmayı ve gizlemeyi öğretti.

Hayır. Savunma için kullanamam, çünkü kontrolümden kolayca çıkabilir ve bu riske atamayacağım bir şey. Yeni kocama aşık olmayabilirim ama kesinlikle onu öldürmek de istemiyorum.

Derin bir nefes alarak karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yarın Elf bağlanma törenimiz olacak. Gözlerimi kapatarak kendimi uykuya bırakıyorum.

BÖLÜM 30

INARA

W

Uyandığımda iki kat battaniye ve kürkün altında tamamen sarılmış durumdayım. Yan dönüp yatağın üzerinden bakıyorum ama Varys orada değil. Fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Fazladan battaniye ve kürk onundu. Gitmeden önce onları üzerime koymuş olmalı.

Görünüşe göre Kara Elf kocam düşünceli bir adam. Beklediğimden çok daha fazla.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayarak ayağa kalkıyorum. Tam temizlik odasına gitmek üzereyken kapının hafifçe çalınması beni ürkütüyor. Muhtemelen Talyn'in giysileriyle geldiğini düşünerek, "Girin!" diye sesleniyorum.

Kapı açılıyor ve Varys'in kız kardeşi Nyrala içeri giriyor. Formumu incelerken gözleri açılıyor ve yüz ifadesinden nasıl bir durumda olduğumu ancak hayal edebiliyorum.

"Oh," dedim ona. "Seni beklemiyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Varys sana bugün törenin için hazırlanmana yardım edeceğimi söylemedi mi?"

"Hayır."

"Tipik Varys." Dudaklarını büzüyor ve sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Unutacağını biliyordum. Tören için o kadar endişeliydi ki, aklından çıkmış olmalı."

Umursamadığı için değil de meşgul olduğu için böyle davrandığını bilmek beni rahatlatıyor ama Elf düğünümüz hakkında neden bu kadar endişeli olduğunu merak ediyorum. "Neden tören için endişeleniyor?"

Bana tereddütlü bir bakış attı. "Bazı soyluların katılmayacağına dair duyumlar aldık. Bir de saray kapılarının önünde sıraya girmiş olan insanlar meselesi var."

"Gelmeyen soylular... insan olduğum için, değil mi?"

Başını sallayarak şüphelerimi doğruladı.

"Kapıların dışındaki insanlar... Onların da protesto edeceğinden mi endişeleniyor?"

"Eminim aralarında protestocular da vardır ama çoğunluk bu nedenle burada değil."

"O zaman neden?"

"Kehanet yüzünden buradalar." Bakışlarımı indiriyorum. "Varys bunun bir efsane olduğunu söylüyor."

"Kardeşimin neye inandığı önemli değil," diyor ağırbaşlı bir şekilde. "İnsanlar senin Büyük Birleştiricilerden biri olduğuna, son birkaç yüz yıldır birbiri ardına savaşlar görmüş bir krallık için barış çağını başlatmak üzere burada olduğuna dair umut besliyor."

"Peki sen neye inanıyorsun?" Cevabını merak ederek soruyorum.

"Ben ailenin gücüne inanırım." Buz mavisî gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Tahtta gözü olan ve kardeşimin yönetimden uzaklaştırılmasını isteyen pek çok kişi var. Varys hiçbir şekilde zayıf görünmeyi göze alamaz."

"Birleşik bir cephenin önemini anlıyorum," diyorum ona, çocukluğumun siyasi meselelerini ve Edmynd'in iktidara geçişini hatırlayarak. "Kardeşimin krallığında da durum aynı. Kraliyet sarayında büyüdüm ve ben-"

"Aynı şey değil," diye kesti. "Sen insansın ama yine de Tanrılar seni onun Khio'ri'si yaptı." Başını usulca sallıyor. "Böyle bir bağın önemini anlıyor musun? Bundan bir şey hissediyor musun?"

Önce sözümü kestiği için kızdım ve kırıldım ama gözlerindeki yaşları fark edince duraksadım, yanıtımı dikkatle seçtim çünkü kardeşi için endişelendiğini biliyordum. "Bir şeyler hissediyorum. Ama... Varys için olduğu gibi benim için de aynı olduğunu sanmıyorum. Belki de insan olduğum için bunu onun gibi hissetmiyorumdur."

Kaşları derin bir şekilde çatılıyor. "Varys babamızın savaş meydanında ölümünü izledi. Hükümdarlık örtüsü onun omuzlarına

hiçbirimizin beklemediği bir şeydi ve o bu ağırlığı onurlu bir şekilde taşıdı. Ve şimdi... bunu taşıyor." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Aranızdaki bu bağ onun gerçek mutluluk şansını elinden alacak."

İfadesi karşısında şok olmuş bir şekilde cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor.

"Ona karşı nazik olacağından şüphem yok, çünkü bunu etkileşim tarzında zaten gördüm. Ama siz insansınız ve ona bir aile ya da tahtını güvence altına alacak bir varis veremezsiniz." Duraksıyor. "Söz konusu olan sadece mutluluğu değil, aynı zamanda güvenliği. Varisi olmayan bir kral zayıf olarak görülecektir ve bir gün o öldüğünde, iktidarın doğrudan soyundan gelmeyen birine geçmesi... en iyi ihtimalle sorunlu olacaktır. Büyükbabamız bunu biliyordu. Bu yüzden gerçek eşi olarak bir metres aldı."

"Ben... Varys bana bundan bahsetti," diyorum ona. "O bir Fae'ydi ve-"

"Ona varis sağlayıp sağlayamayacağı bilinmezken, onu gerçek eşi yapma riskini göze alamazdı."

Derin bir nefes alır. "Bu yüzden sizden Varys'e mutluluk için bir şans vermenizi istiyorum. Bir aile... normal bir hayat."

"Neden bana soruyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Onu bir şey yapmaya zorlamak benim kararım değil."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Çünkü o onurlu bir adam. Bunun kendisi için ne anlama geleceğini bilse bile seni gerçek eşi olarak kabul ederdi."

"Ne diyorsun sen? Benden ne istiyorsun?"

Elimi tuttu. "Onu uzak tutman için sana yalvarıyorum. Başka biriyle aşkı bulmasına izin vermek için."

Ne sorduğunu ve neden sorduğunu anlıyorum. Benim kardeşimi sevdiğim gibi o da kardeşini seviyor. "Kardeşini sevdiğini ve onun için her şeyi yapabileceğini görmek çok kolay," diyorum ona. "Tıpkı benim bu evliliği en başta kabul ederek kendim için yaptığım gibi." Çenemi kaldırıyorum. "Varys ve ben-" Arkadaşız demeye başlıyorum ama yanlış geliyor. Aramızda arkadaşlıktan daha fazlası var,

Henüz ikimiz de harekete geçmedik. Boğazımı temizliyorum ve cevabımı çok dikkatli bir şekilde oluşturuyorum. "Kardeşini mutlu etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Bu konuda sana söz veriyorum."

Ciddi bir şekilde başını sallamadan önce bakışları bir an benimkileri tutuyor. "Teşekkür ederim."

Banyodan döndükten sonra arkamda duruyor, uzun saçlarımı tarıyor ve tören saçlarımı başımın üstünde bir dizi spiral örgü halinde düzenliyor. Kapı yumuşak bir sesle çalınıyor ve Talyn elbisemi getiriyor. Üzerindeki tanıdık mücevher desenini fark edince şaşıyorum. Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Bunu gelinliğimden mi kurtardın?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kral benden saklayabildiğim kadarını saklamamı ve yeni elbisene dahil etmemi istedi. Bunun sizin için önemli olduğunu söyledi."

Düşünceli tavrı karşısında gözlerim yaşıyor. "Bu benim gelinliğimden önce annemin gelinliğiydi." Gelinliği ondan alırken sesim titriyor. "Teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğerek selam veriyor.

Bana gümüş renginde iki küçük ipek parçası uzattığında, "Bu nedir?" diye sordum.

Nyrala cevap veren kişi. "Elbisenin altına giydiğiniz kıyafettir."

"İç çamaşırları mı?" Skandal eşyaları inceleyerek soruyorum. Sütyen bir dantel deseninden biraz daha fazlası, diğeri ise leğen kemiğimi ve arka tarafımı örtmek için üçgen bir malzeme parçasını çerçeveleyen birkaç kayıştan biraz daha fazlası.

Başını sallıyor.

Üzerimi değiştirmek için bölmenin arkasına geçiyorum ve iç çamaşırlarımı giyerken yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Umarım Varys bunları görmek zorunda kalmaz. Ben istemedikçe bana dokunmayacağını söylemişti.

Yine de... İpekli Elf elbisesinin altında neredeyse tamamen çıplak hissediyorum. Malzeme tenime karşı yumuşak ama beni sararken hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve altımdaki bedenimi vurguluyor.

Nyrala törenin sözlerinin ve ritüellerinin üzerinden geçerek beni törene hazırlıyor. Caelrynd'deki kutsama törenine benziyor, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmeseydim muhtemelen olacağım kadar gergin değilim.

Ama bana törenden sonra neler olduğunu anlattığında, başım geriye gitti. "Ne?" diye sordum. Onu doğru duyduğumdan emin olmadan soruyorum.

"Şafağa kadar birbirinize bağlı kalacaksınız," diye son kısmı tekrarlıyor. "Ne demek *bağlı* kalacaksınız?"

BÖLÜM 31

DEĞİŞKENLER

I Başlanma trenime sadece bir saat kaldı ve ben hiç bu kadar gergin olmamıştım. İnsan düğünümüzde bile bu kadar endişeli değildim, ama belki de bunun nedeni

tüm bunların bir tuzak olabileceğini düşündü.

Neyse ki öyle değildi.

şimdi kendi krallığımdayım ve ellerimdeki uzun ipeksi yeşil kurdeleye bakarken kendimi tamamen farklı bir endişe içinde buluyorum.

"Ya ayın gerçekten işe yararsa?" Aryl beni düşüncelerimden kopararak şöyle diyor. "Ya-"

"Olmayacak," diye araya giriyorum. "Inara'nın büyüsü yok ve kehanete göre Büyük Birleştiriciler büyük bir güce sahip olacak."

"Wraithler neden onun peşine düştü?" diye soruyor, saldırımızdan beri aklımı kurcalayan soruyu. "Sen ve adamların bynz yüzünden onların hedefi olmalıydınız. Onun değil. O sadece bir insan."

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Bakışları ipek kurdeleye kayıyor. "Onu gerçek bir eş olarak kabul edecek misin?" "Eğer o da beni kabul ederse," diye dürüstçe cevap veriyorum.

İ ekiyor. "Nyrala yapman gerektiğini düşünüyor-"

"Onun ne düşündüğünü biliyorum." İçimi fke dolduruyor. "Ama bunu Inara'ya yapmayacağım. O benim Khio'ri'm ve öyle olmasaydı bile bunu bir başkasına yapamazdım."

Başını sallıyor. "İtiraf edeyim... Bunun iyi bir karar olduğunu hiç düşünmedim. Kesinlikle benim seçeceğim bir karar değil."

"Teşekkür ." Elim i omzuna vuruyorum. "Ne için?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "şu anda ailemizdeki tek mantıklı ses olduğun için."

İfadesi sakinleşmeden önce usulca gülüyor. "Nyrala sadece senin mutlu olmanı istiyor, biliyorsun. Ve... o sadece seni korumaya çalışıyor."

"Biliyorum."

"Lord Dralyn Melina'yı eşin olarak kabul etmediğin için üzülecek." Duraksıyor. "Taht için bir oyun bile oynayabilir."

Derin bir iç çektim. "Bunu düşündüm."

"Peki ya Melina? Babası yerine size sadık kalacağına güveniyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Ondan şüphe etmem için bana hiçbir zaman sebep vermedi. Şimdi de şüphe etmeye başlamayacağım."

Aryl kurdeleyi işaret ediyor. "Peki ya yeni gelinin? Sen ona bağlıyken bu gece seni öldürmeye çalışmayacağından emin misin?"

Anında alındım, onu savunmak için ağzımı açtım ama dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi fark edince durdum. "Dua et de öyle olmasın." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa taç sana düşer."

Omzumun üzerinden Devyn'e bakıyor ve sert bir parmakla işaret ediyor. "Bütün gece gözlerini Kral'dan ayırmayacağına güveniyorum Devyn. Onun hayatı senin ellerinde, dostum."

Devyn kemerli. "Kardeşini koruyacağım ama bağlanma geceleri sırasında orada bulunmayı reddediyorum."

Yüzüm alev alev yanıyor. Inara'nın evliliğimizi tamamlamadan önce birbirimizi daha iyi tanımamızı istediğini söylediğini biliyorum, ama şimdi nasıl hissettiğinden emin değilim.

Benim yanımda rahat ve onu incitmeyeceğim konusunda bana güvendiğini biliyorum. Bunun ötesinde, nerede durduğumuzdan emin değilim. Bildiğim tek şey, onun da benim gibi benden etkilendiğini hissedebildiğim ve onu çok kısa bir süredir tanımama rağmen, kalbimi insan gelinime kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu fark ettiğim.

BÖLÜM 32

INARA

O Hazır olduğumda Nyrala beni uzun bir koridordan sarmal bir merdivene yönlendiriyor. Burası sessiz. Sadece terliklerimin taş basamaklarda çıkardığı ses havayı dolduruyor. Kalbim Göğsümde o kadar sert çarpıyor ki, yeni baldızımın keskin Elf kulaklarıyla bunu duyup duyamayacağını merak ediyorum.

Tepedeki bir kapıyı iterek açıyor ve serin gece havasına çıkıyoruz. Dolunay, bir yıldız denizinin ortasında tepemizde ıslıl ıslıl parlıyor. Altın ve beyaz ışıklar ağaçların ve onların yumuşakça parlayan, mor, kalp şeklindeki yapraklarının arasında ileri geri uçuşuyor.

Derin bir nefes alıyorum, keskin esintinin ve etrafımızdaki toprak ve orman kokusunun tadını çıkarıyorum, dağın altındaki şehre nüfuz eden toprak ve taş rutubetinden çok farklı.

Nyrala'ya dönüyorum. "Yüzeye giden böyle bir geçit olduğunu bilmiyordum."

"Burası kraliyet ailesinin özel geçidi. Büyü ile dışarıdan gizlenmiştir."

Sürekli yeraltında kalmak zorunda olmayacağım düşüncesi içimi mutlulukla dolduruyor. Açık gökyüzünü neredeyse hiç göremeyeceğim düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Artık düzenli olarak yeryüzüne çıkabileceğimi bildiğim için sanki üzerimden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Parlayan altın ışık küreleri ormanda bir patika boyunca sıralanıyor. İleride, uzakta, birkaç çift parlayan göz karanlıkta yanıp sönüyor ama patikanın sonunda duran Varys'i fark ettiğimde dikkatimi çeken buz mavisi olanlar oluyor.

Arkasında, yıkık kalede bulunan heykelin aynısı yer almaktadır
-İlk Kara Elf kralı ve kraliçesi.

Nyrala arkamdan geliyor ve kısa süre sonra ona Varys'in kardeşi Aryl de katılıyor. Arkama bakıp ikisine de sıcak bir gülümseme gönderiyorum, burada yalnız olduğum için ailemin yerine durduklarını fark ediyorum. Bu nazik bir jest, takdir ettiğimi bilmelerini istiyorum.

Bakışlarımı kocama kilitlemeye zorluyorum, sinirlerimi yatıştırmak için nefes alıp veriyorum ve ona doğru yavaş, ölçülü adımlar atıyorum. Şu anda o, bana açık bir hayranlıkla bakan yabancılar kalabalığının ortasında benim dayanağım.

Yanına vardığımda kalbim küt küt atıyor. Yüzümü ona döndüğümde ağzı yukarı kalkıyor ve ben de hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Aramızdaki bağlantı sayesinde, damarlarımda dolaşan aynı gerginliği hissediyorum, ama bir şekilde bunun sadece benim değil, onun da gerginliği olduğunu anlıyorum.

Uzun, akıcı gümüş cüppeler giymiş bir Rahibe önümüzde duruyor, lavanta rengi gözleri insan olduğum için görmeyi beklemediğim bir sıcaklıkla dolu.

Varys sağ avucunu bana doğru uzatıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Dengeleyici bir nefes alarak çenemi kaldırıyorum ve sol avucumu onunkine yerleştiriyorum. Sinirlerime rağmen, güven ve cesaret yansıtmaya kararlıyım. Ne de olsa, beni düşmanları olarak gören pek çok kişinin bulunduğu bir kraliyet sarayında hayatta kalmak istiyorsam, her ikisine de sahip olmam gerekecek.

Varys'in parlayan buz mavisi gözleri, tam olarak çözemediğim bir bakışla beni inceliyor. Sözcükleri yumuşak ve nazik, vurdumduymaz ifadesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Stoacı maskesinin ardında, gururla duruşum ve bakışlarını eşit bir şekilde tutuşum bir onaylanma hissi duyuyorum.

Rahibe uzun, yeşil bir kurdele çıkarıyor. Parlayan gözleri bana dönüyor. "Seni bağlarken bu sözleri tekrarla."

Varys kurdeleyi birleşik ellerimizin etrafına sarıp sıkı bir düğümle birbirine bağlarken, Varys ve ben kelimeleri birlikte söylüyoruz.

Varys'in bakışları benimkileri tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek bağlanma sözcüklerini söylüyor. "Kanımdan kan. Kemiğimin kemiği. Ruhlarımız bir olsun diye sana hayatımı ve kalbimi veriyorum."

Ciddi yeminimi tekrarlariken yavaşça elini sıkıyorum. "Kanımın kanı. Kemiğimin kemiği. Ruhlarımız bir olsun diye sana hayatımı ve kalbimi veriyorum."

Soluk, yeşil bir ışık dikkatimi çekiyor ve başım birleşmiş ellerimize gidiyor. Işık bağlı ellerimizin etrafında dönerken Varys'in gözleri açılıyor.

Kalabalıktan birkaç nefes sesi duyulur ve Rahibe daha da parlak bir şekilde parlamaya başladığında şaşkınlıkla bakar.

Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor ve göğsümün derinliklerinde bir sıcaklık oluşuyor. "Neler oluyor?" Zar zor başarıyorum.

Varys'in bakışları benimkileri tutuyor. "Ruh bağı," diye fısıldıyor. *"Her şey yolunda Khio'ri'm,"* diye fısıldıyor sesi zihnimde. Doğrudan zihnime konuştuğunu duyunca keskin bir nefes alıyorum, sıcaklık kalbimi sıkıca sarıyor ve ellerimizi bağlayan yeşil kurdelenin parıltısı kayboluyor.

Rahibe tüm kalabalığın görmesi için gümüş bir halka taç uzatıyor. Sarmal metal bana sarmaşıkları hatırlatıyor ve ortasında Varys'in tacına benzeyen kalp şeklinde bir yaprak var, ama desenin içine güzel bir ayaş yerleştirilmiş. Dikkatlice başıma yerleştiriyor ve birleşen ellerimizi yavaşça indirirken Varys'in buz mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor. Parmaklarımla hala onunkiyle sarmaş dolaş, dönüp kalabalığa bakıyoruz.

"Kral Varys ve Kraliçe Inara'nın hükümdarlığı barış ve refah içinde olsun," diyor ciddiyetle. "Kadim Tomarlarda önceden bildirildiği gibi."

Onun sözleri üzerine keskin bir nefes alış veriş dikkatimi bir kenarda duran Melina'ya çekiyor. Seyircilerden birkaçı eğilmeden önce yoğun bir hayranlığa benzer bir bakışla bana bakıyor.

Varys beni kalabalığın arasından geçirip ormana, insanlardan ve yeni evim olan dağdan uzağa götürüyor.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, yumuşak bir şekilde parlayan birkaç küre yolumuzu aydınlatıyor. Yukarıdaki gölgelik, kalın ağaç örtüsünün altında yıldızlar gibi görünen altın ve gümüş ışıklarla aydınlatılıyor. Gece Perileri serin rüzgârda dönerek ileri geri uçuşuyor.

Ormanın zeminini beyaz ve kırmızı yapraklardan oluşan bir örtü kaplıyor. Daha yakından incelediğimde, rastgele dağılmadıklarını, bir halı oluşturacak şekilde birlikte dokunduklarını fark ediyorum. Bu kadar kırılgan bir şeyin nasıl bu şekilde birbirine bağlanabildiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum ama sonra bunun Kara Elflerin işi olduğunu ve her türlü büyüye sahip olduklarını hatırlıyorum.

Bir ağacın etrafından dolanırken Varys durdu ve ormanın içinde, patikadan uzaklaşmaya başladık. "Nereye gidiyoruz?"

Sesler, yürüdüğümüz yönün tam tersi istikamette, telli çalgıların hoş sesiyle birlikte esintiye karışıyor.

Varys bana döndü. "Resepsiyon misafirlerimiz için, için değil." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor. "Bizden başka şeyler yapmamız bekleniyor."

İzlerimde durdum. "Peki şimdi nereye gidiyoruz?" Ses tonumdaki ihtiyatı gizleyemeyerek soruyorum.

"Senin için bir hediyem var." Parlayan gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Yeni bağlanan çiftlerin bağlandıkları gece birbirlerine bir şey vermeleri adettendir."

Utancın yanaklarımı ısıtıyor. "Bilmiyordum. Sana hiçbir şey almadım."

"Her şey yolunda." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Hâlâ bizim yöntemlerimizi öğreniyorsun."

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyorum. "Bu ne kadar süre açık kalacak?"

İfadesi değişmiyor ama cevap vermeden önce yanakları ve kulaklarının sivri daha koyu bir tonda kızarıyor. "Sadece zifaktan sonra çıkarılması gerekiyor."

Aniden duruyorum, kolunu sarsıyor ve o da duruyor. "Varys, ben-"

"Sen istemedikçe sana dokunmayacağıma yemin ettim," diye hatırlatıyor bana nazikçe. "Ve buna bağlıyım."

Ellerimizi bağlayan kurdelenin düğümüne uzanıyor. Çözmeye çalışırken konsantrasyonla kaşları çatılıyor.

Ona yardım etmeye başladım ama beni durdurdu. "Bunu çözecek kişi ben olmalıyım."

Hemen elimi bırakıyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor. "Bir gelenek var. Eşler arasındaki bağın güçlü ve kopmamış kalmasını sağlamak için erkeğin kurdeleyi çıkarması ve düğümü sağlam bırakması gerekiyor."

Düğümü ellerimizi çıkarabileceğimiz kadar dikkatlice gevşettiğini gözlemliyorum ama çözümüyor. Çok dikkatli bir şekilde yuvarlıyor, bir kare kumaşın içine sokuyor ve tuniğinin cebine yerleştiriyor.

Elini uzatıyor, ben de bir kez daha tutuyorum ve ormanda bana rehberlik etmesine izin veriyorum. Başka bir açıklığa ulaştığımızda, uzakta ahşap bir bina görüyorum ve o da orayı işaret ediyor. "Yer üstü ahırları bu tarafta."

Neden ahırlara gittiğimizi sormaya başlıyorum ama ileride Devyn'i görünce duruyorum. İki korkunç kurdu girişten dışarı çıkarıyor. Rhygar-Varys'in bineğini hemen tanıyınca gülümsüyorum.

"Tebrikler Kralım ve Kraliçem," diyor Devyn, alçak sesle eğilerek. Varys'e döner. "Eyerlendiler ve ikiniz için hazırlar."

Bir elimi Rhygar'ın kalın, siyah ve gri kürkünün üzerine koyuyorum. "Seni tekrar gördüğüme sevindim," diyorum ona. Gözlerimi kapatarak, bunu ifade etmek için ona bir görüntü göndermeye çalışıyorum.

Sırtına binmem karşılığında bana bir tane gönderiyor ve ben de gülümsüyorum. "Evet," diyorum ona. "Ata binmeyi çok isterim."

Varys, Rhygar'ın kürkünü nazikçe okşar. "Ona iyi hizmet et dostum." Bana döndü. "O artık senin."

Başım geriye gitti. "Ama korkunç kurtların binicileriyle eşleştirildiğini söylediğini sanıyordum... onları seçtiklerini ve-"

"Sordum ve o da seni seçmeyi kabul etti, Inara."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Varys, bu kadarı çok fazla. I-"

"Sen benim eşimsin, Inara." Buz mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok." Duraklıyor. "Nasıl olduğunu söylediğinde"

Biniciliği çok sevdiğin için bunun uygun bir hediye olacağını düşündüm."

Sadece hediyesinden değil, düşünceli sözlerinden de etkilenerек sessizliğe büründüm.

Kaşları hafifçe çatılıyor. "Bu... seni memnun ediyor mu, dostum?"

Yüz ifadesindeki belirsizlikten nefret ediyorum, çünkü bu bana verebileceği en mükemmel hediye. Ne yaptığımın farkına bile varmadan ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Ona sarılmak istiyorum ama gözleri benimkilerin derinliklerine bakarken alnını hafifçe benimkilere yaslıyor. Işıltılı bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlası, kocacığım."

Kollarını belime doladığında karşılığında ağzında bir gülümseme beliriyor. "Mutlu olmana sevindim."

Işıltılı bakışları benimkileri kavrarken, gözlerinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu fark ediyorum. İnsanların öpüşüp öpüşmediğini merak ederek dudaklarına bakıyorum. İnsan düğünümüzde öpüştüğümüzde, iffetli ve garipti.

Yine de birbirimize tamamen yabancıydık. Onu sadece birkaç gündür tanıdığımı düşünmek garip. Belki de aramızdaki bağ bana onu çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiriyor.

Erkeksi toprak ve tarçın kokusu etrafımı sarıyor. Nefesinin sıcaklığı tenimde gezinirken kalbim küt küt atıyor. Onu öpmek için eğildim.

Ama kız kardeşinin sözleri zihnimde tekrarlanıyor. Eğer Varys beni gerçek eşi olarak kabul ederse, asla bir ailesi ya da varisleri olmayabilir. Bu geleceği ondan alan olmak istemiyorum.

Kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Peki ya sen? Rhygar elimde olduğuna göre şimdi ne yapacaksın?"

Diğer kurda dönüyor. Kalın, gri ve beyaz kürklü, yansıtıcı, yeşil gözleri bir an benimkilerle buluşuyor, sonra selamlamak için başını kısa bir süreliğine eğiyor. "Bu Shynar. Babamın atıydı ve şimdi binicisi olarak beni seçti." Etrafımızdaki tarlaları işaret ediyor. "mi?"

"Hâlâ karanlık. Daha iyi görebilmeleri için gün ışıyana kadar beklememiz gerekmez mi?"

"Onları at olarak düşünüyorsun" -Varys gülümsüyor- "ama korkunç kurtlar en iyi karanlıkta görürler."

O haklı. Bunu hiç düşünmemiştim. Karanlıkta at sürme düşüncesine gülümsedim. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

İlk başta, ahırların yakınında ve yakındaki tarlada yürüyoruz, böylece Rhygar'a tek başıma binme konusunda bir fikir ediniyorum. Onunla kurduğum bağ sayesinde bana koşmayı ne kadar çok istediğini gösteriyor. İçimdeki heyecan o kadar büyük ki, kalbim beklentiyle çarpmaya başladı bile. Bir elimi kürkünün üzerine koyuyorum. "Pekâlâ," diye fısıldıyorum. "Sana güveniyorum."

Varys'e dönüyorum. "Seninle ormana kadar yarışıp geri döneceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

Rhygar tereddüt etmeden koşmaya başlıyor, Shynar ve Varys de yanımızda. Heyecan kalbimi doldurup ciğerlerimi genişletirken, rüzgâr saçlarımın arasından hızla geçiyor. Tarlada hiçbir atın yapamayacağı kadar hızlı koşarken neşeli bir çığlık atıyorum.

Kulaklarımın dibinde ıslık çalan keskin gece havasıyla kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Dizginleri sıkıca tutuyorum, altımızdaki zemin bulanıklaşırken ve gümüş ay ışığı dünyayı ruhani bir parıltıyla yıkarken eyerde öne doğru eğiliyorum.

Varys ve Shynar yanımıza geliyor ve Varys kalbimi eriten yakışıklı bir gülüş atıyor.

Shynar ne kadar hızlıysa, Rhygar o kadar hızlı ve hızla uzaklaşarak büyüğü ormana doğru ilerliyoruz.

İlk ağaca ulaşır ulaşmaz, Rhygar onun etrafından dolanıyor ve ahırlara doğru son sürat koşuyor. Varys ve Shynar neredeyse bizimle eşit durumdadılar ama tam değiller ve ahırlara onlardan önce ulaştığımızda bir sevinç çıığı daha atıyorum.

Varys atından inip yanıma geliyor. Rhygar'ın boynunu okşadı. "İyi yarıştı." Attan inmeme yardım etmek için uzandı, ben de inmeme yardım etmesine izin verdim.

Güçlü elleri belime dolanıyor ve beni oturduğum yerden nazikçe çekiyor. Yüzüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar beni eyerden nazikçe indirirken kollarımı boynuna doluyorum.

Duraklayıp beni kendine yakın tuttuğunda ayaklarım tam olarak yere basmıyor. Işıltılı gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor ve ben eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırıyorum.

Dudakları yumuşak ve çok sıcak. İlk başta ne yapacağından emin değilmiş gibi hareketsiz kalıyor ama bir süre sonra şefkatli bir öpücükle ağzını benimkine geçiriyor.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum, içeri girmesini istiyorum. Ağzını açtığında, dilim onunkini buluyor.

Ağzımı keşfederken sıcak tarçın tadı geliyor. Beni kendine çekerek parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, öpüşmemiz daha acil ve daha derin hale gelirken başımı geriye doğru eğerek ağzımı onunkine yaklaştırıyor.

Yandan gelen bir ses ikimizi de ürkütüyor ve çekiliyoruz. Varys bir hareket bulanıklığı içinde beni bilinmeyen bir saldırgandan korumak için arkasına çekti ve göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Kim var burada? "Ortaya çık," diye emrediyor.

Kara Elf bir adam gölgelerin arasından çıkıyor. Parlayan yeşil gözleri Varys'e dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor. Eğilerek selam verdi. "Kralım."

Varys'in omuzları hafifçe gevşer. "Burada ne işin var Dralyn? Bir sorun mu var?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ben sadece yeni bağınız için sizi şahsen tebrik etmek için aradım."

Varys hiçbir şey söylemiyor. Konuşmadan önce adamı bir süre süzerken omuzlarının gergin duruşunu fark ediyorum. "Inara, bu Yüksek Konsey'den Lord Dralyn ve Melina'nın babası."

Bana karşı daha da eğildi. "Kraliçem."

Bana kibar bir gülümseme sunsa da, bana unvanımla hitap ederken ve beni tebrik edip Ithyllian'a hoş geldin derken sözleri zorlama geliyor.

BÖLÜM 33

DEĞİŞ KENLE

R ord Dralyn Inara'nın önünde eğiliyor ama tatlı sözlerin ardına gizlemeye çalıştığı küçümsemeyi görmek çok kolay.

L Khio'rinar'ın içinden, tahvil arkadaşımın tedirginliğini okuyabiliyorum.

Ama bunu çok iyi gizliyor, onunla konuşurken gururla çenesini yukarı kaldırıyor.

Adam gittiğinde bana dönüyor ve adamın gittiği yönü işaret ederek "Dost mu düşman mı?" diye fısıldıyor.

"İkisi de," diye cevap veriyorum acımasızca.

"Kralım. Kraliçem," diyor Devyn dikkatimizi çekerek. "Bu bölgenin etrafına dağa kadar uzanan bir bariyer büyüdü ördüm."

Bunu bize mümkün olduğunca fazla mahremiyet sağlamak için yaptığını biliyorum. Bunun gerekli olmadığını çok az biliyor. Inara ve ben bu gece bağımızı tamamlamayacağız ama yine de düşünceliliği için ona teşekkür ediyorum.

Kolunu benimkine doluyor ve kraliyet çadırının kurulduğunu bildiğim alana doğru geri dönmeye başlıyoruz.

Neredeyse varmıştık ki aniden durdu, kolumu hafifçe çekti ve ben de durdum.

"Bir sorun mu var?" Şaşkınlıkla sordum.

Bana tereddütlü bir bakış atıyor. "Ben sadece-" diye duraksıyor, devam etmeden önce doğru kelimeleri arıyor. "Çok güzel bir gece." Gökyüzünü işaret ediyor. "Ay dolunay ve yıldızlar parlak. Dağın altına dönmeden önce bir süre daha burada kalabilir miyiz diye merak ediyordum."

Kalbim sıkışıyor, çünkü her zaman yüzeyde, açıkta yaşamışken böyle bir yerde yaşamının onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorum.

"Tabii ki." Duraksadım. "Ama bu gece dağa dönmeyeceğiz."

"Neden olmasın?"

"Bizi bekleyen bir çadır var."

"Bir... çadır mı?"

"Evet. Yeni bağlanan çiftin ilk gecelerini ormanda geçirmeleri ve Tanrıça'nın kutsamasını kazanmaları gelenekseldir."

Bereket Tanrıçası olduğundan bahsetmiyorum, çünkü yanaklarındaki pembe çiçeklerden bunu zaten bildiğini biliyorum. Ne de olsa bu, birçok insanın da bildiğini duyduğum bir gelenek.

Beni ormandaki küçük bir açıklığa götürüyor ve kolumu bırakıyor. Çimlerin üzerine oturup arkasına yaslanmasını izliyorum. Bana gülümserken uzun, ipeksi saçları başının etrafında altın bir hale gibi dalgalanıyor.

Başımı eğip ona bakıyorum, ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarım onun dolgun, mükemmel dudaklarına düşüyor, insan törenimizdeki öpüşmemizi hatırlıyorum. "Uzan," diyor usulca.

Yanına uzandığımda, son birkaç haftadır neredeyse aralıksız yağan yağmurlar nedeniyle altımdaki kalın çim örtüsü yumuşak ve süngerimsi.

"Ben küçükken birlikte yıldızları seyrederdik," diyor usulca, gece gökyüzüne bakarak. "Gökyüzündeki desenleri arar ve gördüklerimiz hakkında hikayeler uydururduk." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Tam şurada." Kuzey gökyüzündeki bir yıldız kümesini işaret ediyor. "Bu desen benim favorimdi."

"Nerede?"

Bana yaklaşıyor, o kadar yakın ki saçlarının yumuşak çiçek kokusunu alabiliyorum ve vücudundan benimkine yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Tam şurada." Başını hafifçe bana doğru çevirerek işaret ediyor.

Etraftaki ormanın kokusu topraksı ve nemli, nefesinin yumuşak nane kokusu serin gece esintisiyle yüzümde dalgalanıyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Görüyor musun?" diye soruyor.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum, birkaç kez göz kırpmıyorum, desende gördüğüm şeyin onunla aynı olup olmadığından emin değilim. "Bir insan şekli, kulakların sivri uçlarını oluşturan yıldızlara bakılırsa bir elf."

"Evet," diye yanıtlıyor kalbimi bir anlığına durduran bir gülümsemeyle. Sinirle yutkunuyorum.

Halkım nadiren insanlar gibi tam olarak gülümser. İlk başta, bu kadar dışa dönük olmalarının garip olduğunu düşünmüştüm. Konuştuklarında ya da birbirleriyle etkileşime girdiklerinde her duygu yüz hatlarına açıkça yansıyor.

Ancak Inara ile geçirdiğim zaman arttıkça, her gülümsediğinde kendimi tamamen büyülenmiş buluyorum. İnsanların asla olamayacağını düşündüğüm bir şekilde büyüleyici.

"Bunu ailenle hiç yaptın mı?" diye soruyor usulca.

"Evet." Güzel ama acı dolu anılara karşı gözlerimi kapatıyorum. "Elasyrin harabelerinin yakınındaki yazlık evi ziyaret ettiğimizde bunu sık sık yapardık."

Dudaklarındaki gülümseme kayboluyor ve elimi tutup nazıkçe sıkıyor. "Üzgünüm, Varys. Aileni kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Aileme bu kadar uzun süre sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum, oysa Inara'nın annesi o daha çocukken öldürüldü ve babası da bundan sadece birkaç yıl sonra öldü.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum. "Ruhum sizinkiyle birlikte kederleniyor."

Bana dönüyor ve gözlerini kırpmaya çalıştığı gözyaşlarını fark ediyorum. "Ne kadar güzel bir söz. Keder söz konusu olduğunda 'Özür dilerim' yanıtından hep nefret etmişimdir," diyor usulca. "Böylesine büyük bir kayıp için kulağa çok... yetersiz geliyor."

Başımı salladım.

Aramızdaki boşluğa sessizlik yerleşiyor ve ben bunun ne rahatsız edici ne de garip olduğunu fark ediyorum.

Bana döndü. "Bu gece için sana teşekkür etmedim." Çarpıcı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Tarlalarda yarışmak... harikaydı. Bu bana

evimi."

"Buna sevindim." Yüzümde hafif bir gülümseme belirliyor ve alaycı bir ifadeyle kaşlarımı çatıyorum: "Ama bir dahaki sefere kazanmana izin vermeyeceğim."

Çenesi düştü. "Hiçbir şey yapmama *izin vermedin*." Gülüyor. "Rhygar ve ben senden ve Shynar'dan çok daha hızlıydık ve bunu sen de biliyorsun," diye alay ediyor.

Dudaklarımda genişleyen gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Tabii ki sen kazandın. Sen çok daha küçük bir binicisin. Rhygar sırtında çok az şey taşıdığına rüzgâr gibi koşabilir."

Daha yüksek sesle gülüyor ve şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. "Sadece seni yendiğim için kıskanıyorsun."

"Duymadın mı? Kara Elfler bir erkeğin bir yarışta, oyunda ya da yarışmada eşini yenmesini kötü bir davranış olarak görür." Çenemi kaldırıyorum. "Ona her zaman eşinin kazanmasına izin vermesi öğretilir."

Ağzı açık kaldı. "Bir dakika. Ne? Sen ciddi misin?"

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve yüksek sesle gülerek omzuma tekrar vuruyor. "Bir an için beni neredeyse kandırıyordun. Ciddi olduğunu sandım."

Onun güzel kahkahasının sesi içimi ısıtıyor. Bu sesi seviyorum ve onu sık sık güldürmek için elimden geleni yapmaya kararlıyım.

İşıltılı, ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun, biliyorsun." Beni nazıkçe dürtüyor. "Bunu daha çok yapmalısın."

"Bize duygularımızı saklamamız öğretildi." Açıklıyorum. "Kara Elfler insanlar gibi nadiren gülümserler."

"O zaman seninkini bana ayır." Sırıttıyor. "Yalnız kaldığımızda tamamen gülümseyebilir ve normalde sakladığın tüm duyguları ifade edebilirsin."

Sözleri bana dokunuyor. Hem de derinden. En son ne zaman birinin beni onun önerdiği gibi tamamen savunmasız görmesine izin verdiğimi hatırlamıyorum. Kendi kardeşlerim bile benim bu yönümü görmedi. Kral olduğumdan beri ailem için güçlü olmak zorundaydım.

Hâlâ benimkinde olan elini sıkıyorum. "Aramızda dürüstlük ve açıklık olmasını arzu ediyorum ve senin de aynı şeyi hissetmene sevindim."

BÖLÜM 34

INARA

A Gece ilerledikçe hava daha da soğuyor. Kara Elf kocama yaklaşıyorum ve o da bir kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. "İçeri girmeliyiz," diye mırıldanıyor. "Hava çok soğuk senin için burada."

Başımı usulca sallıyorum. Açık gökyüzünün tadını biraz daha çıkarmak istiyorum. "Henüz değil."

Düşüncelerim kehanete geri dönüyor. Başımı kaldırıp Varys'e bakıyorum. "Eğer kehanet doğruysa... bu bizim için kötü bir şey mi?"

Cevap vermeden önce dudakları sıkı ve ince bir çizgi oluşturuyor. "Tehlikeli olabilir." "Neden?"

"Barış çağını müjdelemek için, Büyük Birlikçiler kanlı bir fedakarlık yapmaya çağıldı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ne tür bir fedakarlık?"

Başını usulca sallar. "Bilmiyorum. Lythyrililerin tüm yazılarında olduğu gibi, muğlaklıklar ve pek çok farklı şekilde yorumlanabilirler. Basitçe bunun bir kan kurbanı olacağı söyleniyor."

Başımın üstünü nazıkçe okşuyor ve kalbim bu şefkatli hareket karşısında çarpıyor.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı. "Büyük Birimciler'in büyüye ve büyük güçlere sahip olduğu söylenir. Siz insansınız; bu sizin için geçerli değil."

Hâlâ içimde suçluluk duygusu korkuyla savaşıyor. Varys sırrımı bilmiyor ve şimdi bunu ondan sakladığıma göre, ona bunca zaman yalan söylediğimi nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

Çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. "Burada yalnız değilsin, Inara. Ben seninim ve seni güvende tutacağım."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve kalbimi bu adama, Kara Elf kocama ne kadar kolay kaptırabileceğimi bir kez daha hatırlıyorum. Ama yapamayacağımı biliyorum. O gerçekten benim olmam için yaratılmadı... eğer bir aile ve varisler istiyorsa değil.

"Gözlerin." Beni dikkatle inceliyor. "Şimdi ay ışığının altında yeşiller, ama bazen altın sarısı kahverengi görünüyorlar."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve yere bakıyorum. "İnsanların gözleri sizinkilere kıyasla donuk. Ve benimkiler tuhaf. Onlar-"

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Çok sevimliler. Tıpkı senin gibi, insan eşim."

Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. O kadar yakın ki, nefesinin ılık nane kokusu tenimde fısıldıyor. Dolgun, mükemmel dudaklarına bakıyorum, paylaştığımız öpücüğü düşünüyorum (tam olarak nerede olduklarını hatırlayamıyorum).

Gözleri gözlerimi ararken yanağımı okşuyor ve beklediğini fark ediyorum... seçim yapmama izin veriyor.

O benim ilkim. Başka kimseyi öpmedim. Eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere değdirirken kalbimin her atışının arasında bir sonsuzluk uzanıyor.

Dudakları yumuşak ve çok sıcak. Kollarını sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor. O kadar yakın ki kalbinin göğsünün altında benimkine karşı attığını hissedebiliyorum.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum, içeri girmesini istiyorum. Ağzını açtığında, dilim onunkini buluyor.

Ağzımı keşfederken sıcak tarçın tadı geliyor. Beni kendine çekerek parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, öpüşmemizi derinleştirirken başımı geriye doğru eğip ağzımı onunkine yaklaştırıyor ve ciğerlerimden nefesimi alıyor.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir homurtu yükseliyor. Hızlı bir hareketle beni altına aldı. İçimdeki ateş tutuşuyor ve parmaklarımı kulaklarına ulaşana kadar saçlarında gezdiriyorum, parmaklarımı sivri uçlarının üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve geri çekiliyor.

"Ne oldu?" Yanlış bir şey yaptığımdan endişelenerek soruyorum. "Kulaklarım," diyor. "Onlar... hassas."

Kaşlarımı çattım. "Seni incittim mi?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Aslında tam tersi." "Oh."

Yanaklarım utanç içinde ısınıyor. "Fark etmemiştim-" "Sorun değil," diyor nefes nefese.

Soğuk rüzgâr titriyorum. Varys bakışlarını gökyüzüne kaldırıyor. "Yakında yağmur yağacak. Çadırımıza gitmeliyiz."

Ayağa kalkıyor, beni de yanına çekiyor. Hâlâ biraz telaşlıyım, başımı sallıyorum.

Varys kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni çadırımıza götürmesine izin veriyorum.

İçeri girdiğimizde kalbim küt küt atıyor. Bu kadar cömertçe döşenmiş olması beni şaşırtıyor. Bir köşede, üzerinde beyaz kürk battaniyeler olan bir yatak duruyor. Başka bir köşede iki sandalyeli bir masa ve içinde yıkanılacak kadar büyük bir su dolu küvetin yanında bir oda bölmesi var. Yüzeyden yükselen hafif bir buhar fark ediyorum ve yeni kocamın ve halkının sihre sahip olduğunu hatırlamadan önce bunun buraya nasıl geldiğini merak ediyorum.

Bana dönüyor ve küveti işaret ediyor. "İstersen yıkanabilirsin."

Başımı sallıyorum ve soyunmak için bölmenin arkasına geçiyorum. Dikkatlice küvete giriyorum ve ılık suyun altına batıyorum. Zihnim bundan sonra olacaklar için bir dizi bahane bulma çabasıyla dönüyor. Varys'in bana dokunmayacağını söylediğini biliyorum ama gerginim. İlk kez aynı yatağı paylaşacağız.

Ondan etkilendiğimi ve şimdiden aşık olmaya başladığımı inkâr edemem. Ama bir yanımda kalbimi korumam gerektiğini biliyor. İnsan olduğum için beni istemediğine karar verebilir. Büyük büyük dedesi gibi bir Kara Elf metresi seçmeye karar verebilir.

Eğer kendimi ona verseydim ve o da bunu yapsaydı, kalbimin iyileşmeyeceğinden eminim. Annemi düşünüyorum, çektiği acıyı hatırlıyorum. O atlattı biliyorum ama ben böyle bir kalp acısı yaşamak istemiyorum. Elimden gelse bile.

Daha sonra pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce durmuş olmamız iyi oldu.

Banyoyu bitirdiğimde küvetten çıkıyorum ve elbisemin olduğu yerde bir uyku önlüğünün asılı olduğunu görüyorum.

Bölmeden çıkarıp içine giriyorum. Kumaş tenime karşı yumuşak ve şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha hafif, ipekten daha ince. Onun olduğu için erkeksi kokusunu taşıyor; sıcak tarçın ve toprak.

Bölmenin arkasından çıktığımda Varys yatağın yanında duruyordu. Gözleri benimkilere yerleşmeden önce bakışları üzerimde geziniyor.

Kalbim çılgınca atıyor ve o yaklaştıkça ağzım kuruyor. Gümüş ay ışığı onun zayıf, kaslı formunu ışık ve gölgelerle oyuyor.

Sinirlerime rağmen, onun önümde tezahür eden erkeksi bir mükemmellik olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yaklaştığında, gözlerim yine onu kaplayan birçok yara izine takılıyor. Bu yara izleri birçok savaşa katılmış ve kendisinden daha zayıf birini öldürebilecek birçok şeyden sağ kurtulmuş bir adamdan bahsediyor.

Hareket ettiğinde gri-mavi teninin altındaki kaslarının oynamasını incelerken yanaklarım kızarıyor.

BÖLÜM 35

DEĞİŞKEN LER

W

Inara bölmenin arkasından çıktığında, derinlerden karanlık ve ilkel bir şey ortaya çıkıyor. Sadece tuniğimi giydim, şiddetli bir sahiplenme duygusu içimi doldurdu. Kader'i duydum

Bond güçlüdür, ama böyle bir şey hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Onun narin kokusunu derin derin içime çekip hafızama kazırken burun deliklerim . Uzun, altın sarısı saçları ipeksi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor.

İpeksi uyku elbisesi sadece uyluğunun ortasına kadar sarkıyor ve omuzlarından iki küçük kayışla tutturulmuş. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor ve bakışlarım onun üzerinde gezinirken düşük bir uyarılma hırıltısını bastırmak için mücadele ediyorum.

Bağımızı ilk fark ettiğimden beri çok zaman geçmedi ama şimdiden insan eşime aşık oldum. Onu incelerken içimi arzu dolduruyor.

Ela gözleri bana temkinli bir şekilde bakıyor, bakışlarımın ağırlığı altında rahatsız olduğunu belli ediyor ama kendimi geri dönmeye zorlayamıyorum. Sadece benim türümün ya da Fae'lerin olabileceğini düşündüğüm bir şekilde büyüleyici. Onu ilk gördüğümde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi benim olduğuna göre, gözlerimi ondan alamıyorum.

Nemli saçlarından bir tutamı sol kulağının yuvarlak kabuğunun arkasına sıkıştırıyor ve khio'rinar'ın içinden onun da benim kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Ama bunun altında başka bir şey seziyorum.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak ona odaklanıyorum ve onun da benim ondan etkilendiğim kadar benden etkilendiğini fark ettiğimde şaşıyorum.

Ama bundan daha fazlası var... Bana karşı duygularında bir sıcaklık var, bu da aramızda büyüyen hislerde yalnız olmadığımı gösteriyor. Görünüşe göre ben ona aşık olduğum gibi o da bana aşık oluyor.

BÖLÜM 36

INARA

Varys yanıma uzanıyor ve kürk battaniyelerin altına yerleşiyor. Onlara rağmen hâlâ üşüyorum ve içimden küçük bir ürperti geçiyor.

Hemen bana döndü. "Üşümüştün. Buraya gel." "I-"
İnkar etmek için ağzımı açtım ama durdum.

Gergin ve telaşlı bir şekilde yavaşça ona doğru ilerliyorum.

Güçlü kolunu belime doluyor ve beni yolun sonuna kadar çekip göğsüne bastırdığında küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum.

Vücudunun sıcaklığı benimkine yayılırken utancımı unutuyorum. "Çok sıcaksın."

Ayaklarımı baldırlarının arasına sıkıştırıyor ve tüm vücudunu titretiyor. "Ve sen tamamen donmuş durumdasın, insan eşim," diye nazikçe takılıyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakacak kadar geri çekiliyor. "Sırf yanımda olmaktan utandığın için soğukta bile yatağın kendi tarafında kalır mıydın gerçekten?"

"Yaklaşacaktım," diye homurdanıyorum sahte bir hayal kırıklığıyla. "Ama ben hareket edemedi sen önerdin." Daha da sokuluyorum, çünkü o haklı - tüm vücudum buz kütlesi gibi hissediyor. Yine titriyor ve ben de göğsüne karşı usulca gülüyorum.

"Rahatsızlığımı eğlenceli mi buluyorsun?" diye soruyor, dudaklarını hafifçe bükerek.

Şaka yapmaya karar verdim. "İyi bir kocanın karısı için her zaman kendi rahatını feda ettiğini herkes bilir."

Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım bu bir insan deyişi olabilir."

Daha da çok gülüyorum.

Ben uzaklaşmaya başlamadan önce biraz ileri geri şakalaşıyoruz. Göğsüne daha da sokuluyorum, kollarının beni sarmasının keyfini çıkarıyorum. Yavaşça uykuya dalarken, kalbime hüznün çöküyor.

Kız kardeşinin deyimiyle "gerçek eşi" olarak bir başkasını almaya karar verdiğinde aramızdaki bu yakınlığı özleyeceğim. En azından bir süreliğine buna sahip olacağım.

37. BÖLÜM

DEĞİŞKENLER

Inara uykuya dalarken ben uyanık yatıyorum. Derin bir nefes çekerek onun narin kokusunun ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Koruyucu içgüdülerim parlıyor ve kollarımı onun küçük bedenine doluyorum. Belki de

Bir Kara Elf kadınından daha küçük olduğu için bu içgüdü bu kadar güçlü.

Bu gece uyuyabileceğimden şüpheliyim çünkü tüm kaslarım gergin, onu izlemek için tetikte kalmak istiyorum. Kendimi rahatlamaya zorlayarak derin bir iç çekiyorum. Burada tehlikede değiliz. Devyn ve diğer birkaç muhafızımın yakınlarda devriye gezdiğini biliyorum.

Arada sırada, çadırımızın içinden esen rüzgârda kokularını yakalıyorum.

Inara yine titrerken kendime lanet ediyorum. Bu dışarıda uyuma geleneğinden vazgeçmeliydim, özellikle de yılın bu zamanında. İnsanlar sıcaklık değişimlerine benim türümden daha duyarlıdır ve Rahibe bu ritüeli sürdürmemiz konusunda ısrar ettiğinde bunu göz önünde bulundurmalıyım.

Bir yanım kabul etti çünkü Tanrıça'nın lütfuna mazhar olmak istiyordum. Bir gün bizi bir aile ile kutsayabileceği umuduyla onu memnun etmek istiyorum. Inara'yla bu konuda konuşmadım ama ilişkimiz henüz çok yeni. Yine de... insan eşime bakarken, ne kadar ileri gittiğimi fark ediyorum.

Bir insana aşık olmak şöyle dursun, ona bağlanmayı bile beklemiyordum ama olan oldu ve ben olanı değiştiremem. Değiştirmek de istemezdim. Inara zeki, nazik ve güzel; bir Kara Elf eşinde aradığım tüm niteliklere sahip. İnsan olması beni sadece halkıma kıyasla ne kadar kırılgan göründükleri için endişelendiriyor.

Yarın onun için hazırladığım sürprizi düşündükçe dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Hoşuna gidecek bir şey olacağına inanıyorum. Rhygar'la mutlu olduğu ve onu seçmeyi kabul ettiği için memnunum. Gelinime bakma konusunda ona tamamen güveniyorum.

Yarıştıklarında bile, ormanın kenarındaki ağacın etrafından dönerken ne kadar dikkatli olduğunu fark ettim. Ona dikkat ediyordu ve düşme riskini azaltmak için hareketlerini yumuşak tutmaya özen gösteriyordu. At binme konusunda deneyimli olduğunu biliyorum ama korkunç kurtlar tamamen farklı bir şey.

Bir Kara Elf binicisinin korkunç bir kurtla rahat etmesi ve korkunç kurdun da seçilmiş bir biniciye alışması genellikle birkaç gün sürer. Ama görünen o ki Rhygar'la aralarında derin bir güven oluşmuş bile ve ben buna minnettarım.

Battaniyeyi biraz yukarı çekip onun etrafına doluyorum ve göğsüme daha da sokulduğunda memnun oluyorum. Kollarımı onun etrafında sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 38

INARA

W

Sabah uyandığımda hâlâ Varys'in kollarına sarılmıştım. Başımı kaldırdığımda gözlerinin hâlâ uykuda kapalı olduğunu görüyorum. Onu incelerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Onun normalde mükemmel

saçları dağınık. Yüzü uykuda tamamen gevşemiş, yüz hatlarının sert çizgileri yumuşamış ve ebeveynleri ölmeden ve tahta geçmeye zorlanmadan önce böyle göründüğünü hayal ediyorum.

Kendi kardeşim Edmynd'in babamın ölümünden sonra ne kadar yaşlandığını hatırlıyorum. Hükümdarlık ağır bir görevdir ve kesinlikle korkaklara göre değildir.

Bakışlarım kulaklarına kayıyor ve zarif sivri uçlarına dokunmak için yine mantıksız bir istek duyuyorum, ama ne kadar hassas oldukları hakkında söylediklerini hatırlayınca kendimi durduruyorum.

"Neden kulaklarıma bakıyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi uykudan pürüzlü ve gözleri hâlâ kapalı.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Her zaman nasıl biliyorsun?"

Göz kapakları aralanıyor ve eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Bu bir sır." Başını yana doğru eğiyor. "Kulaklarıma olan hayranlığın nedir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ben sadece... onlardan hoşlanıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Özellikle benimki mi, yoksa... herhangi bir Kara Elf'inki mi?" "Sadece seninki, Kara Elf kocam."

Yanakları gri-mavinin daha koyu bir tonuna dönüşür. "Güzel," diye yanıtıyor. "Ithylan kraliçesinin karşısına çıkan her Kara Elf'in kulaklarına bakması iyi olmaz." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "İnsanlar konuşmaya başlayabilir, biliyorsun."

Yeni kocamın alaycı doğasını takdir ederek gülüyorum.

Her birimiz sırayla bölmenin arkasında giyiniyor, sonra çadırdan çıkıyoruz.

Yumuşak yeşil çimlerin üzerine çıkıyoruz. Güzel mor ağaçların kalp şeklindeki yaprakları serin esintide hafifçe hışırdıyor. Kalın gölgelikten içeri süzülen güneş ışığına doğru adım atıyorum ve başımı güneşe doğru kaldırıyorum. Gözlerimi kapatıp kollarımı iki yana açarak tenimdeki sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Gözlerimi açtığımda Varys'in beni merakla incelediğini görüyorum.

"Yeraltında kaldıktan sonra, hayatım boyunca güneşi hafife almışım gibi hissediyorum," diye açıklıyorum. "Elimden geldiğince kıymetini bilmeye karar verdim."

Elimi tuttu. "Evimiz dağda olduğu için üzgünüm. I-"

"Özür dilemene gerek yok Varys. Buna alışacağım. Bu çok büyük bir zorluk değil kocacığım."

"Artık dağdan nasıl çıkacağınızı bildiğinize göre, yüzeyi dilediğiniz sıklıkta ziyaret edebilirsiniz" diye öneride bulunuyor.

Sözleri kalbimi sıcaklıkla dolduruyor, çünkü onları kastettiğini biliyorum. Bu ikimizin de beklediği gibi bir evlilik olmayabilir ama en azından o çaba gösteriyor. Bu da iki yabancıнын umut edebileceği kadar iyi bir başlangıç.

"Ama bunu yapmadan önce yanınızda olduğumdan emin olmalısınız Kraliçem," diye ekliyor Devyn gölgelerden çıkarak.

Aniden ortaya çıkması beni ürkütüyor ama hemen toparlanıyorum. "Yapacağım, Devyn." Sırıtarak devam ediyorum, "Umarım güneşin tadını çıkarırsın, çünkü onu çok göreceksin."

Eğiliyor. "İyi ki var, Kraliçem."

Varys beni yüzeydeki ahırlara doğru yönlendiriyor ve uzaktaki binayı fark ediyorum. "Bugün yine ata binmeye mi gidiyoruz?" Soruyorum, içimde şimdiden bir heyecan oluşuyor.

"Belki sonra, ama önce, hoşuna gideceğini umduğum başka bir sürprizim var." "Neymiş o?"

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Yoksa şaşırmayı mı tercih edersiniz?"

Gülüyorum. "Şaşırdım."

Ahırlara yaklaştıkça, etrafındaki tarlalarda dün gece karanlıkta gözden kaçırdığım daha fazla ayrıntı fark ediyorum. Birkaç Kara Elf savaşçısı birbirleriyle dövüşüyor, kılıçları uzaktan şakırdıyor. Uzak tarafta okçuluk için kurulmuş bir düzine hedef var.

Beklenti beni dolduruyor. Okçuluğu seviyorum ve bir yay ve sadak edinmek için yanıp tutuşuyorum.

Muhafızları bir an duraksıyor ve biz geçerken merakla bana bakıyorlar. Yine de eğilmediklerini fark ediyorum, bu da Varys'in buraya kardeşlerimin memlekette yaptığı gibi halkı arasında eğitim almak için sık sık geldiğini gösteriyor.

Bir an sonra başka bir Elf yaklaştığında bu doğrulanır. "Bugün dövüşmek ister misiniz Kralım?"

"Başka zaman." Bana döndü. "Bu Tamlyn. Cephanelikten sorumlu."

Tamlyn bana doğru eğildi. "Kraliçem."

Varys ona bakar. "Bugün kraliçe ve ben okçuluk çalışacağız. Ona bir yay ve sadak getirebilir misin?"

Lavanta rengi gözlerini bana çeviriyor, şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. "İnsanların kadınlarını kendilerini savunma konusunda eğitmediklerini sanıyordum."

"Inara bir Kara Elf kraliçesi, Tamlyn," diyor Varys, ifadesi sert. "Halkımızdan biri olarak eğitilecek."

Tamlyn'in yüzündeki tüm renk uçup gider. "Bağışlayın beni." Tekrar eğildi. "Gücendirmek istememiştim. Silahlarınızı hemen getireceğim."

Varys beni okçuluk alanına götürürken o uzaktaki bir binaya doğru kaçıyor.

Tamlyn bir sadak dolusu ok ve her biri farklı boyutta üç yayla geri dönüyor. "Hangisini tercih edeceğinden emin değildim," diyor ve onları bana uzatıyor.

Her birini elime alıyorum, hissini ve ağırlığını test etmek için ipi geri çekiyorum. En küçük olanını seçip diğer ikisini geri veriyorum.

İpe bir ok yerleştirip derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum, her kalp atışı arasındaki boşluğu sayıyorum. Hedefime odaklandığımda dünya yok oluyor.

Okçulukta en çok sevdiğim şey bu. Her bir nefesin yavaşça alınıp verilmesi ve kalbimin sabit atışı dışında her şey arka planda kalıyor.

Nefes veriyorum ve okumun uçmasına izin veriyorum, hedefin tam ortasına isabet etmesini memnuniyetle .

Bir tane daha çekiyorum ve hemen yanındaki hedefe aynı etkiyle nişan alıyorum, Varys'e dönmeden önce sonraki dördünü hızlıca vuruyorum.

Tüm Kara Elf savaşçılarının arkamızda toplandığını ve ağızları açık bir şekilde bizi izlediklerini fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Normalde bu kadar ilgi karşısında kendimden emin olurdum ama onun yerine Varys'e bakıp gözlerinde saygı ve hayranlığın parladığını gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Yayı işaret ediyorum. "İyi bir tasarım."

"Sen bir savaşçısın," diye mırıldanıyor Devyn yan taraftan.

"Gerçekten de," diye cevaplıyor Varys, ağzının kenarları yukarı kıvrılmış bir halde.

BÖLÜM 39

INARA

I Bağlanma törenimizin üzerinden bir hafta geçti. O geceden beri öpüşmedik ama bunun yeminine sadık kaldığı için olduğunu biliyorum. Ben isteyene kadar bana dokunmayacağına yemin etmişti.

Sormayı çok istiyorum ama sormamam gerektiğini biliyorum. Özellikle de kız kardeşiyle yaptığım konuşmayı düşündüğümde.

Her gece aynı yatağı paylaşıyoruz. Uyurken bana sarılıyor ve ben de onun kolları bana sıkıca sarılmışken uykuya dalmayı seviyorum. Yeni kocam ve ben "arada kalmışlık" olarak adlandırdığım bu garip alanda var oluyoruz. Biz arkadaşız ama ilişkimiz bundan çok daha fazlası.

Kendimi ona vermek çok kolay olurdu... onu sevmek ve onun da beni sevmesine izin vermek.

Aşkla ilgili bir deneyimim olmayabilir ama bana gülümsemesinden bunu anlayabiliyorum. Yeni evimde beni rahat ettirmek için yaptığı düşünceli şeylerden. Beni her karara dahil etmesinden ve ben konuşurken pür dikkat dinlemesinden.

Ama kalbimi bu adama teslim edemem, en azından tamamen. Başka biriyle aile kurmaya karar verirse hayatta kalmayı umuyorsam olmaz.

Birçok kez onunla bu konuyu açmaya çalıştım ama her seferinde başaramadım. Tıpkı ona sırrımı söylemeye kendimi ikna edemediğim gibi.

Ona doğrularımı bile söylememişken, aile hayalinden vazgeçmesini nasıl isteyebilirim? Açıkça yalan söylememiş olsam da.... ihmal ederek yalan söylediğimi bilmiyor. Bu da en az onun kadar kötü. Özellikle de kendi doğruları konusunda bana güvenmişken.

Onunla kol kola ormanda, dağdan eğitim alanlarına doğru yürüyorum.

Varys her gün beni eğitim için yzeyeye götürüyor. Okçuluğu seviyorum ama kılıç öğrenmemde de ısrar ediyor. Bu Raiden'in asla yapmayacağı bir Şey, ne kadar sık sorarsam sorayım. Her zaman bir Şekilde bana zarar vereceğinden endiŐelenirdi.

Ancak kocamı kazara yaralamaktan endişe ettiğimi de itiraf etmeliyim. Kılıçlar keskindir ve istemeden birine zarar vermek çok kolaydır.

Cephaneliğe doğru yürürken, küçük bir nilweed parçası gözüme çarpıyor. Sonunda yakınlarda biraz bulduğum için rahatlama gözyaşlarımı geri . Birkaç gün önce küçük bir bitki bulmuŐtum ama Ithyllian'da çok az varmış gibi görünüyorlar. Biraz koparmak için eğildim ama Varys seslenerek beni durdurdu. "Dikkatli ol."

Başımı ona doğru salladım. "Neden? Bu sadece iriŐ otu, değil mi?"

"Nylweed mi? Sizinkiler ona böyle mi diyor?"

Başımı salladım.

"Burada biz ona Elfbane diyoruz. lmcl bir zehirdir." Kaşlarını atıyor. "Onu burada bulduğuma Şaşırdım. Genelde bekçi bulduklarını öldürür."

"Oh," diye cevap veriyorum.

Ona gerçeği söylemeyi çok istiyorum ama kelimeler bir türlü gelmiyor. Derin bir nefes alarak kendimi elikleŐtiriyorum. Ona söylemek zorundayım. Bu sırrı daha fazla saklayamam. "Varys, ben-"

"Tamlyn!" Varys seslenir.

Tamlyn koşarak gelir ve Varys nylweed'i işaret eder. "Lütfen bahçıvanın bu tarlaları ve çevredeki ormanı iyice temizlemesini sağlayın. Bunlar burada olmamalı."

Çenesini eğiyor. "Elbette, Kralım."

Varys parmaklarını Şıklatır ve nilweed alev alarak bitkiyi yakıp kl eder, ardından yeşil otlar sanki hiç orada olmamış gibi yeniden büyür.

Endişe sistemimi dolduruyor. Bulmanın neden bu kadar zor olduğunu Şimdi anlıyorum.

Ona söylemek zorundayım.

Ama etraftaki savaşçılara bakınca, bunu burada yapmak istemediğimi anlıyorum. Yalnız kalana kadar bekleyeceğim. Sonra ona söyleyeceğim.

Cephanelikte dolaşırken Kara Elflerin işçiliğine hayran kalıyorum. Her bir silah vahşi ve korkunç bir güzelliğe sahip. Yaylar zengin, koyu renkli ahşaptan, kılıçlar ve kalkanlar ise mükemmel bir şekilde parlatılmış gümüş metalden yapılmış.

Yaylardan birine hayranlıkla bakıyordum ki ani bir rüzgâr bana çarptı. Başımı kaldırdığımda Varys'i karşımda görünce önce irkildim. Hafifçe gülüyorum. "Tanrı'ya şükür sadece sen varsın."

"Sadece ben mi?" Kaşlarını çattı.

Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Siz Kara Elfler ve insanlık dışı hızınız."

Yüz ifadesi tekrar ciddileşmeden önce yakışıklı bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Senin için bir şeyim var."

"Ne oldu?"

Bir elini arkasına koyduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Etrafına bakmaya çalışıyorum ama o döndüğu için bakamıyorum. Alaycı sırıtışına gülüyorum. "Tahmin etmek zorunda mıyım? Yoksa bana gösterecek misin?"

"Gözlerinizi kapatın ve ellerinizi uzatın."

Çenemi yukarı kaldırarak göz kapaklarımı sıkıyor, beklenti dolu bir sırıtışı bastırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. şimdiye kadar bana yaptığı her sürpriz harikaydı ve bu yenisinin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Elime büyük bir paket tutuşturuyor. Gözlerimi açıyorum ve şekli karşısında ağzımda geniş bir gülümseme beliriyor. Büyük bir hevesle ambalajı yırtıyorum ve ortaya karmaşık desenlerle oyulmuş zengin, koyu renkli ahşaptan yapılmış güzel bir yay çıkıyor. Ağırlığını ve dengesini test etmek için ipi geri çekiyorum ve bu güzel silahı hayranlıkla inceliyorum.

"Bu seni memnun ediyor mu?" diye soruyor ve gözlerinin ardındaki endişeli bakışı fark ediyorum.

"Mükemmel, Varys." Neredeyse sevinçten havalara uçacaktım. "Bayıldım."

"Sevindim," diye mırıldandı. "Şimdi... derslerimize başlayalım." Bana tahta bir asa uzattı. "Sen rahat edene kadar bununla çalışacağız, sonra kılıçlara geçeceğiz."

Bu makul görünüyor. Henüz keskin bir şey kullanmayacağımız için rahatladım.

Önümde duruyor ve tutuşumu en iyi şekilde nasıl konumlandıracağımı gösteriyor. Çeşitli duruşlarda onun hareketlerini taklit ediyorum.

Muhafızlarından biriyle tartışırken, onun akıcı ve ölümcül bir zarafetle hareket edişini izliyorum. Hareketleri ölümcül olduğu kadar büyüleyici de. Gömleksiz ve her hareketinde derisinin altındaki kaslar esnerken, erkeksi gücüne hayran kalıyorum.

Muhafızı başarılı bir şekilde etkisiz hale getirir, asasını ayak bileğinin arkasından yakalamak için savurur ve onu bir hamlede yere düşürür. Ardından, ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatır ve her ikisi de kral ve muhafız olarak değil, savaşçı dostlar olarak birbirlerinin önünde saygıyla eğilirler.

Varys'in savaşçıların saygısını kazandığı, onu izleme ve ona davranma biçimlerinden açıkça anlaşılmaktadır.

"Sana hava atıyor, biliyorsun," diyor bir ses.

Kafamı çevirdiğimde Aryl'in çimlerde yanıma oturmaya hazırlandığını görüyorum.

Sırıttıyor. "idmana geldiğinde her zaman gösteriş meraklısı olmuştur." Ben de gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Eğildi ve komplocu bir şekilde fısıldadı. "Onu yenebilirim, biliyorsun, ama bağ arkadaşının önünde gururunu incitmek istemiyorum."

Dudaklarının sinsî kıvrımına yüksek sesle gülüyorum.

Varys'in kafası bize doğru savruluyor. "Seni her gün yenebileceğimi biliyorsun," diye meydan okuyor, belli ki kardeşini duymuş.

Aryl başını bana doğru eğiyor. "Görüyor musun? Belli ki hayal görüyor, ama"- omuz silkiyor-"o benim kardeşim ve sanırım en iyisi onunla dalga geçmek."

Varys kardeşine hırlarken ben daha da yüksek sesle gülüyorum. "Buraya gel ve kanıtla o zaman," diye meydan okuyor Varys ona.

Aryl sırtarak ona doğru yürüyor ve Devyn'in uzattığı asayı alıyor.

Tereddüt etmeden başlıyorlar. Hareketleri o kadar hızlı ki zar zor fark edebiliyorum. Saf güç ve doğaüstü zarafetin ölümcül dansında birbirlerinin etrafında dönmelerini huşu içinde izliyorum.

İlk başta, Aryl'in eforla ağır ağır nefes aldığını fark edene kadar eşit şekilde eşleştiklerini düşünüyorum. Yorulmaya başladıkça hareketleri biraz yavaşlıyor. Varys asasını bir yay çizerek Aryl'in dizinin arkasından geçiriyor. Aryl daha yere düşmeden, Varys onun üzerinde, asasını boğazına dayamıştı. "Teslim oluyor musun?"

"Evet," diye bağırır Aryl. "Tanrılar, evet!"

Varys ona elini uzatır ve kardeşini yanına çeker.

Aryl pantolonunun tozunu alıp gözlerini devirerek büyük bir gösteri yapıyor. "Bu kadar acımasız olmana gerek yoktu, biliyorsun. Sadece takılıyordum."

"Evet," diye homurdandı Varys. "Ama dava arkadaşımın önünde beni zayıf göstermeye çalışıyordun."

Bondmate.

Bu kelime içimi ısıtıyor ve kardeşiyle şakalaşmasını izlerken alt dudağımı ısırıyorum.

Bana döndüğünde, yoğun, buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve yanıt olarak yüzümü aydınlatan gülümsemeye engel olamıyorum. Sadece bir haftadan biraz fazla oldu ama yeni kocamın yanında daha sık kızarıyorum. Yanakları ve kulaklarının uçları bir ton koyulaştığında, onun da kızardığını anlayınca gülümsemem derinleşiyor.

"Gel." Bana işaret etti. "Biraz daha pratik yapacağız."

Kendimi iterek ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. Aryl bana asasını uzatıyor, Varys'e bir kez daha gözlerini deviriyor ve kenardan izlemek üzere oradan ayrılıyor.

Herkesin bizi izlediğini fark ettiğimde gerildim, özellikle de bunu daha önce yapmadığım için. Bu okçuluk gibi değil. Bu işte acemiyim, en iyi ihtimalle, uzman değilim.

Varys'in ifadesi yumuşuyor ve o tuhaf sıcaklığın sinirlerimi yatıştıran bir merhem gibi göğsümden sızdığını hissediyorum. Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum. Bağlanma törenimizden bu yana aramızdaki bağ çok daha güçlendi. "Bu sen misin?"

"Evet, Inara. Bu daha mı iyi?" "Çok daha iyi."

Bizi izleyen diğerlerine dönüp bakıyorum. "Belki de bunu özel olarak yapmalıyız."

Başını hafifçe sallar. "Savaşçılarınızdan asla saklanmayın, çünkü savaşın sıcağında güveneyeceğiniz kişiler onlardır. Birbirinizin güçlü ve zayıf yönlerini bilmeniz önemlidir."

Bu mantıklı.

"Pekala"- ona şakacı bir sırıtma yapıyorum-"ama bunun bir süreliğine benim açımdan tamamen zayıflık olacağından eminim."

İçtenlikle gülüyor ve bunu yaptığını ilk kez duyduğumu fark ediyorum. "Gülüşünü seviyorum." Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark etmeden önce dudaklarımdan kaçıyor.

Yanakları ve kulaklarının uçları koyu maviye döner. "O zaman bunu daha sık yapmaya gayret edeceğim."

"Güzel." Sırıttıyorum. Asama baktığımda yüzümdeki ifade değişiyor. "Nereden başlayalım?"

Antrenman maçına çıkmadan önce bana birkaç hareket daha yaptırıyor. Ne kadar hızlı hareket ettiğine şahit oldum ve bana öğretebilmek için kendini tuttuğunu biliyorum ama meydan okumayı severim. "tutma," diyorum.

Ona. "Gerçekten saldırıya uğrasaydım bunun nasıl bir şey olacağını bilmem gerekiyor."

İtiraz etmeye hazır görünüyor ama ben araya giriyorum. "Lütfen Varys. Bir düşman bana kolay davranmaz."

Bir süre sonra kabul ediyor, yüz ifadesi asık. "Nasıl isterseniz."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, esasının bileğimin arkasına değdiğini bile fark etmiyorum. Kendi asam ellerimden kurtuluyor ve dünya altımdan kayıp giderken onun yere doğru yuvarlanışını izliyorum. Duyulabilir bir gümbürtüyle yere sertçe iniyorum ve ciğerlerimdeki hava patlıyor.

Bir anda üzerime çullandı, ben nefes almaya çalışırken parlayan gözleri endişeyle bana bakıyordu. "Inara? İyi misin?"

Hala nefes almak için savaşıyorum, cevap veremiyorum.

Beni kollarına çekip göğsüne yaslıyor ve yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Lütfen, bir şey söyle."

"Bir şey," diye mırıldanıyorum.

Kıpırdamıyor ve şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor ve bana daha da sıkı sarılırken bir kahkaha atıyor. "Tanrılara şükürler olsun. Yemin ederim... senin sataşmaların da en az kardeşiminki kadar kötü."

Aryl uzaktan gülüyor. "Yine mi?"

Kaşlarımı çatarak meydan okuyorum.

"Bugün olmaz. Kalbim ancak bu kadarını kaldırabilir." Duraksıyor. "Yarın tekrar deneyebiliriz."

Beni bir kez daha kucakladığında göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor. Bir eliyle saçlarımı düzeltiyor ve alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Seni incitmekten çok korktum, Khio'ri'm."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum, oysa hiç de öyle değilim. Daha önce ona aşık olduğumu düşündüysem bile, tüm bu an bunu benim için mühürledi.

Çok uzun zaman olmadı ama şimdiden Kara Elf kocama aşık oldum... aşık olmama çabalarımın rağmen.

Kız kardeşinin sözlerini düşündükçe içimi hüzün kaplıyor. Bir aile istediğine karar vermesi ne kadar zaman alacak?

Benimle yapamayacağı bir şey.

Eğer eninde sonunda onu zorunda kalacaksam, bu şekilde kalamayız. Kalbimi korumak zorundayım. Bu gecedan itibaren.

BÖLÜM 40

DEĞİŞK ENLER

W

Temizleme odasından çıktığımda Inara'yı yatağın kenarında oturmuş, yüzünde dalgın bir ifadeyle buluyorum. Bir duygu girdabı bağımı sular altında bırakırken beni durduruyor. "Ne oldu?"

yanlış
mı?"

"Ben... sanırım başka bir odada uyusam daha iyi olacak."

Kalbim durdu. "I-" Başlıyorum ama duruyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Seni bir şekilde kırdım mı?"

Başını sallar. "Hayır, Varys. Hiç de bile. Ben sadece... uzayı sevebileceğini düşündüm."

Bir şey - tam olarak ayırt edemediğim bir duygu - khio'rinar'ın üzerinde parlıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü ben... sana uygun bir eş değilim."

Onu endişelendiren bu mu? İlişkimizde daha ileri gitmeye karar vermesini bekleyerek sabırsızlandığımı mı düşünüyor? Eğer durum buysa, bunun doğru olmadığını anlamasını istiyorum. "Önemli değil." Elini elime alıyorum ve parmak eklemlerinin arkasına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Her gece senin yanında uyumayı seviyorum."

Ela gözleri sanki doğruyu söyleyip söylemediğini ölçüyormuş gibi benimkileri arıyor. Devam ediyorum. "Seninle, sensiz hiç uyumadığım kadar iyi uyuyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten,
Khio'ri'm."

Yere uzanıyor ve ben de onun yanında örtünün altına giriyorum. Kolumu beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Kendini benim formuma göre şekillendirdiğinde, nazikçe saçlarını okşuyorum ve narin kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Inara benim. Aramızdaki bağı tamamlamamış olmamız önemli değil. O benim hayat arkadaşım ve eşim; bunu benim için hiçbir şey değiştiremez.

Sabah olduğuunda, bir toplantıya çağrıldım. Inara'yla birlikte yüzeye gitmek isterdim ama Fae kralı ziyarete geldi ve benimle doğrudan konuşmak istedi.

Ben Melina'yı taht odasına kadar takip ederken Inara Devyn'le birlikte okçuluk pratiğı yapmak üzere yüzeye çıkıyor.

"Ne kadar zaman önce geldi?" Ben soruyorum.

"Yarım saatten az bir süre önce, ama sizinle konuşmayı çok istiyor." Duraksıyor. "Kafasında pek çok sorun olan bir adam gibi görünüyor."

Bu endişe verici bir haber. "Ziyaretinin ne hakkında olduğuna dair herhangi bir işaret verdi mi?"

Başını sallıyor.

Taht odasına vardığımızda Kral Kyven'i tahtın önünde bir ileri bir geri volta atarken buluyorum. Melina'ya döndüm. "Bizi yalnız bırak."

Odadan çıkıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kyven'e yaklaşıyorum. "Sorun nedir, dostum?"

O yeni bir kral. Babası ve ağabeyi bir yıldan kısa bir süre önce öldü ve taht ona kaldı. Beklenenden daha erken bir zamanda böyle bir yükün altına girmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Katlanılması kolay bir şey değil.

Kyven ve ben her zaman yakındık ama bu ortak deneyim bizi daha da yakınlaştırdı.

"Sınırlar boyunca Wraithler görüldü," diyor acımasızca. "Savunmamızı test ediyorlar, geçebilmek için Peçe'yi zayıflatmaya çalışıyorlar."

Endişe kemiriyor. "Kaç kişi?"

"Birden fazla olması yeterli, değil mi?" diye sorar. "Çin Seddi'nden fark edilmeden nasıl kaçıyorlar?"

Inara'yla birlikte Wraith saldırısından beri zihnimde dönüp duran rahatsız edici bir gerçeikle yüzleşirken kaşlarımı çatıyorum. "Yapamazlar. Bu imkânsız."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Menekşe rengi gözleri benimkilere kaydı. "Bunun arkasında biri var."

"Evet, ama kim?"

"İnsanlar," diyor. "Öyle olmalı. Büyüden yoksun oldukları için onlar için daha az hedef olabilecek tek kişiler onlar."

"Ben... bundan o kadar emin değilim," diye ekliyorum, Inara'ya ulaşmak için beni ve kendi adamlarımı görmezden gelerek ondan nasıl beslenmeye çalıştıklarını düşünüyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Doğruluyorum. "Haberin henüz size ulaşıp ulaşmadığından emin değilim ama bir insan gelin aldım - Florin Prensesi."

Kıpırdamadan duruyor ve soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce yüz ifadesinde endişeye benzer bir şey belirliyor. "Hangisi?"

"Prenses Inara."

Duruşu gevşerken merakla gözlemliyorum. "Onunla daha önce tanıştın mı?"

"Inara değil."

Sonra kız kardeşi Grayce ile tanıştı.

Sonunda konuşmadan önce bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an beni inceliyor. "Ben... halklarımız arasında bir ittifak kurmak için Prenses Grayce'den elini istemeyi planlamıştım. Ancak sınırlarımız boyunca artan Wraith saldırıları ve insanlar hakkında artan şüphelerim nedeniyle bunun akıllıca olduğundan emin değilim."

"Kankam ve ben onu Ithylan'a ilk getirdiğimde Wraithler tarafından saldırıya uğradık. Bizim için geldiklerinde sınırdaydık. Ama garip bir şey oldu." Duraksıyorum, ona söylemem gerektiğinden emin değilim ama sonra ona karşı dürüst olamazsam, dostluğumuzun inandığım kadar güçlü olmadığına karar veriyorum. "Beni ve adamlarımı neredeyse görmezden gelerek Inara'ya saldırdılar."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Doğuştan büyülü varlıklar yerine bir insanın peşinden mi gittiler?"

Başımı sallıyorum, bu gerçek karşısında Kyven kadar ben de şaşkınım.

"Ama bu onların doğasına aykırı. Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum ama bu beni endişelendiriyor," diye itiraf ediyorum. "İnsanlar... bizim türümüze kıyasla kırılğanlar ve ona bir şey olması düşüncesine katlanamıyorum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "O zaman bu senin için aşk, değil mi dostum?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Öyle. Ve onlar hakkında ne düşünürseniz düşünün... Wraith saldırılarının arkasında insanların olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsalardı, kesinlikle kendilerinden birini hedef almalarına izin vermezlerdi."

"Bu doğru," diye kabul ediyor. "Ama bunu insanlar yapmazsa başka kim yapar?"

"Orklar ve Kurt Değiştirenler de en az kadar Wraithlerden nefret ediyor. Ve Ejderhalar... asla o yaratıklarla ittifak yapmazlar."

"Ona soracak mısın?"

"O" derken Kral Aldryn'ı kastettiğini anlıyorum, Kuzey'in büyük Ejderha Kralı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Onunla hâlâ konuşmuyor musunuz?"

Sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Kalemi yakmakla tehdit etti. Bunu öylece unutmam mı gerekiyor?"

" demek istemediğini biliyorsun." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sadece üzgündü. Çok sinirli olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama birini evini yakmakla tehdit etmek oldukça ciddi bir şey, katılmıyor musunuz?"

İçimden kahkahayla kaçan yumuşak bir nefesimi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Oh," diyor abartılı bir şekilde. "Bunu komik , değil mi? Şey, ben

Evinizi yakmakla tehdit etseydi eminim üzülürdünüz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Kyven'e sert bir bakış atıyorum. "Bir gün onunla barışmak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

Bir elini kısa, beyaz saçlarında kabaca gezdiriyor. "Evet, biliyorum ama o gün bugün değil." Duraklıyor, gözle görülür bir şekilde düşünüyor. "Wraith saldırıları hakkında konuşmak için onunla bir görüşme talep edecek misin? Bakalım bir şey biliyor mu?"

Zor oluyor ama gözlerimi devirmeden durmayı başarıyorum. "Tamam. Yapacağım.

Tek bir şartla."

"Neymiş o?"

"Eğer Khio'ri'nin kız kardeşiyle evleneceksen, bizi de törene davet edeceğinden emin olabilirsin."

"Elbette." Kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapmayayım ki?"

Boğazımı temizledikten sonra ona kendi insan düğünümü ve Inara için kız kardeşinin bizi görmesinin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başladım.

Ona Inara'nın kardeşlerinin ne kadar koruyucu olduğunu ve hatta Grayce'in Inara'nın yerine kendini bana nasıl sunduğunu anlattığımda çenesi düştü.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ama-"

"Kız kardeşini seviyor," diye vurguluyorum. "Görünüşe göre önce en büyüğünü evliliğe teklif etmek bir tür insan geleneği. Ama Grayce benim Khio'ri'm değil. Inara öyle."

"Sen kutsanmışsın," diyor ve bunu yenilgiye uğramış bir söylemesi beni duraksatıyor. "Inara da seni kolaylıkla reddedebilirdi."

"Biliyorum."

Çenesini sıkıyor. "Korkarım kız kardeşi evlilik teklifimi reddedecek." "İttifak yapmaları onlar için avantajlı olacakken bunu neden yapsın ki? krallığınızla?"

"Çünkü benim kim olduğumu bilmiyor."

Başım geriye gitti. "Ne demek istiyorsun?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Kim olduğum konusunda ona yalan söyledim."

"Ne?"

"Babam ve kardeşim ölmeden önce, babam Prens Inara ile benim aramda bir evlilik görüşmesi yapmayı düşünüyordu."

Sözleri karşısında hafifçe irkildim, sonra kendimi rahatlamaya zorladım. Bu daha onunla tanışmadan önceydi.

Devam ediyor. "En küçükleri oydu, bu yüzden babam insanların kız kardeşinin ağabeyimle evlenmesine izin vermek yerine onu ikinci bir oğula vermelerinin daha olası olduğunu düşündü. Krallıklarımız arasında işler o kadar gergindi ki, babam Grayce'in Kyrian'la evlenmesine izin vereceklerinden şüpheliydi."

Bir şey hakkında endişelendiğinde sık sık yaptığı gibi yine ileri geri volta atmaya başlıyor. Sabırla devam etmesini bekliyorum.

"Ben de halktan biri, bir Fae tüccarı kılığına girerek sınırı gizlice geçtim. Tek istediğim Inara'yı bir an olsun görebilmekti. Babamın fikrini kabul etmeden önce potansiyel insan eşim hakkında toplayabileceğim her türlü bilgiyi toplamak. Onun yerine... Grayce'i gördüm."

"Peki ne oldu?"

"Kader Bağı," diyor ve ağzım bir karış açık kalıyor. "O benim Varys, ama bunu bilmiyor." Kalın kalın yutkunuyor. "Ona yaklaşmanın bir yolunu buldum. Biz-" Kısa kesiyor. "Onu seviyorum ama babamın savaşta öldüğü haberini alınca onu terk etmek zorunda kaldım. Kyrian yaralıydı ve hemen onun yanına dönmem gerekiyordu."

Başını ellerinin arasına alır. "Birlikte kaçmayı planlamıştık ama söz verdiğim gibi onunla buluşmak yerine, bir hoşça kal bile demeden onu terk ettim, Varys. Kılık değiştirenin ben olduğumu öğrenirse benden nefret eder."

"Ne yapacaksın?"

Başını iki yana sallar. "Sadece onsuz yaşayamayacağımı biliyorum. Ondan elini isteyeceğim ve beni tanımaması için dua edeceğim."

"Peki ya yaparsa?"

"Bilmiyorum." Kanatları arkasında tedirgin bir şekilde çırpınıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Keşke söyleyebilseydim," diye teklif ediyorum. "Ama böyle bir durumda *ben* bile ne yapardım bilmiyorum."

Kapıların açılma sesi dikkatimi çekiyor ve Inara'nın bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Yanıma doğru ilerlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Böldüğüm için özür dilerim," diyor ikimizin arasına bakarak. "Ama Fae kralının burada olduğunu öğrenir öğrenmez sizinle tanışmak istedim."

Kyven alçak sesle eğilir. "Sizinle de tanışmak bir onur, Kraliçe Inara."

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyor ve içimdeki hırıltıyı bastırmak için her şeyimi harcıyorum. Kyven, tüm Fae'ler gibi çok yakışıklı ve kıskançlığım mantıksız olsa da elimde değil.

Benim türüm için eşlerimizi sahiplenmek içgüdüsel, bağımız mühürlenmediği ve o benim işaretimi taşımadığı için daha da fazla.

"Sizinle tanışmak da çok güzel," diye yanıtlıyor.

Elini tutup parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurduğunda dudaklarım hırıltıyla kıvrılıyor ve dişlerimi gösteriyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor ve işaretimi aramak için kızın boynuna yöneliyor. Orada olmadığını fark ettiği anda anlıyorum çünkü elini bırakıp hızla geri çekiliyor.

Bunu onu gerçekten bir tehdit olarak gördüğüm için yapmadığımı anlıyor. Bu sadece bir içgüdüdür. Onun halkı da aynı şeyi yaşar.

Ancak Inara aramızdaki hafif gerginliği fark etmemiş gibi görünüyor ve ben de rahatlıyorum.

Kyven ziyaretinin sebebini açıkladıktan sonra ona gülümsüyor. "Eğer Kara Elf eşini Ejderha Kralı Aldryn'la görüşmeye ikna edebilirsen, ben de Kurt Değiştiren Kral Lukas'la görüşmeyi kabul edeceğim, her ne kadar benimle görüşmektense kanatlarımı koparmaya çalışacağından endişe etsem de."

Gülüyor ve onun endişesini yok sayıyor. "Lukas bunu yapmazdı, sizi temin ederim. Onunla birlikte büyüdüm" diyor ve ben de yüzündeki hüznü fark ediyorum.

onun ses tonuyla. "O iyi bir adam." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Onun için sana bir mesaj ileteceğim, benden, o da senin bir dost olduğunu bilecek ve seni kabul edecek."

Kyven'in sivri kulakları . "Ne oldu?" "Ona sevdiğim yıldızların haklı olduğunu söyle."

Kaşlarını çatıyor ama çenesini eğiyor. "Bunu yapacağım. Teşekkür ederim."

Hüznü bağın ötesine sızarken acı göğsüme saplanıyor. Onu hâlâ seviyor olmalı.

"Ailenize de bir mesaj götürmemi ister misiniz?" diye soruyor. "Daha sonra onlarla buluşmak için seyahat edeceğim."

Gülümsemesi parlıyor. "Evet." Elimi tutuyor, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. "Onlara mutlu olduğumu, ait olduğum yeri bulduğumu söyle."

Sözleri bana dokunuyor. Derinden. Ve gülümsedim. "Bunu yapacağım, Kraliçe Inara."

Kız kardeşini istemeye gittiğini söylemediğini fark ediyorum ama yine de sanırım herkesten önce Grayce'e söylemek istiyor. Sessiz kalıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Ancak Inara ile bu konuyu daha sonra konuşacağım. Bunu ondan sonsuza dek saklamak istemiyorum.

Kyven ona tekrar gülümsüyor ve ben de sahiplenici bir kolla beline sarılıp onu yanıma çekerken bir yandan da ona uyarı dolu bir bakış atıyorum.

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini devirmeden duruyor.

Inara bana doğru eğiliyor ve ilkel içgüdülerim şimdilik tatmin oluyor.

İkimizin arasına bakıyor. "Ben yüzeye çıkarken sizi biraz daha ziyaret etmeniz için yalnız bırakacağım." Kyven'e bakar. "Sizinle tanışmak harikaydı, Kral Kyven."

"Bana Kyven diyebilirsin," diyor ve dudaklarım bir hırıltıyla geriye kıvrılıyor. "Sizinle tanışmak da harikaydı Kraliçe Inara."

"Bana Inara diyebilirsin." Yüzünde hoş bir gülümseme beliriyor. "Anladığım kadarıyla siz ikiniz iyi arkadaşsınız ve umarım bir ara tekrar görüşürüz."

"Ben de öyle umuyorum," diyor ve çenesini kibarca eğerek selam veriyor.

O gittikten sonra, bana gözlerini deviriyor. "Gerçekten mi Varys? Sana kız kardeşine aşık olduğumu söylemişken, bağ arkadaşını çalacağımı mı sanıyorsun?"

"Bu bir içgüdü." Gözlerimi kısıyorum. "Elimde olmadığını biliyorsun. Bir bağ arkadaşın olana kadar bekle Kyven. Bağını mühürlemeden önce aynısı sana da olacak."

"Ve... neden mühürlemediniz?"

"Çünkü ona hazır olana kadar bekleyeceğimizi söyledim." Çenemi sıkıyorum. "Benimle bağ kurmayı kabul etmeden önce Kral Lukas ile nişanlanmıştı."

Çenesi düşer. "Onu bir Kurt Şekil Değiştiren'den mi çaldın? Delirdin mi sen?"

"Başka seçeneğim yoktu. O benim Khio'ri'm."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Sana meydan okumadı mı?"

"Hayır. Benimle evlenmenin onun seçimi olduğunu kabul etti."

"Bu onların türüne özgü bir şey değil." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Eşlerine karşı son derece sahiplenicidirler. Kendi insanlarımızdan bile daha fazla." Duraksıyor. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğine göre onu sevmemiş olmalı."

"Ya da... ailesini ve onu o kadar çok seviyordu ki, hayatlarını alabilecek bir savaştan kaçınmak için benimle evlenmeyi seçti."

"O var..." diyor, sesi kesiliyor. "Ama burada seninle mutlu görünüyor."

"Umarım öyledir," diye düşüncelerimin filtrelenmeden kaçmasına izin veriyorum. Yine Lukas'ı hâlâ sevip sevmediğini merak ediyorum. Hiç sormadım, çünkü 'evet' derse buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama aramızdaki bağı tamamlamak istememesinin nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyorum.

Kyven bir elini omzuma koyarak beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Sen iyi bir adamsın Varys. Eğer onu doğru anladıysam, sanırım sana çoktan aşık olmuş bile olabilir."

"Sana bunu düşündüren nedir?" Cevabını hem merak hem de endişeyle bekliyor, doğru olması için dua ediyorum.

"Sana bakışı... sana gülümsemesi." Hüzün yüz hatlarını karartıyor. "Kız kardeşi de bana böyle bakardı."

Kyven gittiğinde arkadaşım için üzüldüm ve onun için en iyisini umdum. İnara beni reddetseydi çıldıracağıma eminim. Kader Bağının çekimi o kadar güçlüydü ki, onu görmezden gelemez ve hayatıma devam edemezdim. Diğer herkes için mahvolmuş olurdum.

Taht odasından çıkarken, onu yüzeyde aramaya karar verdim. Eşimi düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Gerçekten de çok uzaklara gitmişim.

BÖLÜM 41

DEĞİŞKEN LER

W

Yüzeye ulaştığımda Devyn bana Inara'nın ata binmek için çoktan ayrıldığını söylüyor. Shynar'ı benim için eyerliyor. Kalın, beyaz kürküne nazik bir el koyuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

Ona Inara'yı bulmak istediğimi söylüyorum ve o da Inara'nın Rhygar'la birlikte ayrıldığı bir görüntü yansıtıyor.

Sırtına yerleştiğimde başını kaldırıp rüzgârı kokluyor ve onların kokusunu almış olarak ormana doğru ilerliyor.

Ormana doğru yola çıktığımızda gözlerimi kısa süreliğine kapatıp khio'rinar'ın içinde Inara'yı arıyorum. O olduğunu fark ettiğimde göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor.

Onu bulmak uzun sürmüyor ve bulduğumuzda da muhteşemden başka bir şey değil.

Rhygar'la ormanda yarışırken rüzgâr uzun sarı saçlarını dalgalandırıyor. Bu yol boyunca asılı duran hedeflerden birine nişan alıp okunu fırlattığını ve hedefi tam ortasından vurduğunu gözlemliyorum. Geçtiği her hedefte aynı şeyi yapıyor.

Gelinim herhangi bir Kara Elf savaşçısı kadar ölümcül ve kalbim gururla kabarıyor.

Yolun sonuna ulaştığında adını sesleniyorum. Eyerinde dönüyor ve güneşin parlaklığına rakip bir gülümsemeyle beni selamlıyor. "Varys! Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

Yanına yaklaşıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Asla düşmanın olmak istemediğimi bilecek kadar uzun süredir."

İçtenlikle gülüyor ve kulağa ne kadar hoş geldiğine bir kez daha hayret ediyorum. "O zaman sanırım karın olduğum için şanslısın," diye karşılık veriyor.

"Gerçekten."

Doğal ışığın tadını çıkararak başını arkaya atıyor ve güneş saçlarını renklendiren çeşitli altın tonlarını vurguluyor. Yanakları efordan narin bir pembeye bürünmüş, ben de büyülenmiş bir halde ona bakıyorum.

"Gel," dedim ona. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni ormanın içlerine kadar takip ediyor. Sol tarafta tarım alanlarımız var. Biz geçerken merakla onları inceliyor. "Bunların hepsi hâlâ Ithylian'ın bir parçası mı?"

"Evet. Burası çiftçilerin halkımızı beslemek için tahıl yetiştirdiği yer." Takip ettiğimiz toprak yolu işaret ediyorum. "Şu tarafta Valdoran var, ikinci büyük şehrimiz."

Başını yana doğru eğiyor. "Son savaşta yok edildiğini sanıyordum."

"Öyleydi ama yeniden inşa ettik. Güçlü büyü kalkanları onu düşmanlarımızdan gizliyor."

"Beni oraya mı götürüyorsun?"

"Evet, ama sadece yola devam etmeden önce yiyecek almak için." "Nereye devam edeceğiz?"

Sırıtıyorum. "Bu bir sürpriz." Sırıtıyor. "İyi bir sürpriz mi?" "Bana güveniyor musun?"

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Evet."

Güven.

İlk tanıştığımızda ondan hiç beklemediğim bir şey.

Onu incelerken kalbim sıcaklıkla doluyor. Ona sürprizimi göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Gerçekten."

Doğal ışığın tadını çıkarır gibi başını arkaya atıyor ve güneş saçlarını boyayan çeşitli altın tonlarını öne çıkarıyor. Yanakları

Yorgunluktan narin bir pembeye bürünmüştü ve ben tamamen büyülenmiş bir halde ona bakıyordum.

"Gel," dedim ona. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Neymiş o?"

"Bu bir sürpriz."

Sırıttıyor. "İyi bir tane mi?"

"Bana güveniyor musun?"

Alay ediyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Evet."

Güven.

İlk tanıştığımızda ondan hiç beklemediğim bir şey.

Onu incelerken kalbim sıcaklıkla doluyor. Ona sürprizimi göstermek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 42

İNARA

I Onu ormana doğru dar bir patikadan takip edin. "Yaklaştık mı?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlatır ve başını sallar.

Akan suyun sesi havayı dolduruyor ve gözlerimi açtığımda bir nehre rastlıyoruz. Parlayan, mavi su, daha büyük bir havuzda toplanmadan önce uzunluğu boyunca birkaç küçük şelaleden aşağı akıyor. Daha aşağılarda, su daha büyük bir şelalenin üzerinden aşağıdaki ormanlık alana dökülüyor.

Varys beni toplama havuzunun sarkan büyük, yassı, obsidyen bir taşla götürüyor. Büyük bir bez ve yiyecek dolu bir çanta çıkarıyor. Oturuyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

"Ben küçükken buraya sık sık gelirdik," diyor. "Burada piknik yapardık."

"Bu çok güzel."

Bizim için et, peynir ve ekmekten oluşan bir tabağın yanı sıra koyu renkli bir sıvıdan oluşan bir sürahi hazırlarken onu gözlemliyorum. Bana bir fincan dolduruyor ve ben de onu burnuma götürüp taze meyvelerin kokusunu derin derin içime çekiyorum. "Bu harika kokuyor. Nedir bu?"

"Kızılağaç suyu," diye yanıtlıyor. "Yılın bu zamanı tam mevsiminde."

Yemeğimizi yedikten sonra içimi yudumluyorum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ayaklarımın kayanın kenarından suya sarkmasına izin veriyorum. Sadece ayak parmaklarımın uçları suyun yüzeyini sıyrıyor. Varys botlarını çıkarıp aynısını yaptığında şaşıyorum ama onun ayakları da tamamen suya batmış durumda.

Bir süre ayaklarımı inceliyor ve bana döndüğünde gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bütün insan kadınları bu kadar kısa mı?"

Alay ettim. "Bütün Kara Elf erkekleri bu kadar uzun mu?"

Gülüyor ve bunu yaparken yüzünün ne kadar yakışıklı olduğuna hayran oluyorum. Her zaman yakışıklı olmadığından değil, ama açıkça gülümsediğinde daha da çarpıcı oluyor.

Varys iki küçük yaban mersinli tart çıkarıyor. Sanki fırından yeni çıkmış gibi sıcaklar ve onları bu hale getirenin sihir olduğunu anlıyorum. İlk ısırtığı aldığımda gözlerim yuvalarından fırlıyor ve kısık bir inilti duyuyorum. "Bu inanılmaz."

Döndüğümde Varys'in beni hayranlıkla izlediğini görüyorum. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Beğendiğine sevindim."

Yan yana oturup suya bakıyoruz. İçimden hüznü bir iç çekiş geçiyor. "Florin'in surlarının kenarında bir göl var," diye başlıyorum. "Raiden, Edmynd ve ben eskiden bir yarışma yapardık. En hızlı binicinin kim olduğunu görmek için atlarımızı göle kadar yarıştırır ve geri dönerdik. Ama yazları hava o kadar sıcak olurdu ki eriyeceğimizi düşünürdük, bazen hızlıca yüzmeye giderdik." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Soylu bir hanımefendinin böyle şeyler yapması uygun değildir, bu yüzden annem yüzdüğümü anlamasın diye ahırda her zaman yedek bir kıyafet bulundurdum."

Varys kaşlarını çatır. "Bundan daha önce de bahsetmiştiniz... kıyafetleriniz hakkında."

Başımı salladım. "Bizim oralarda kadınların sadece elbise giymesi ve sağlam çizmeler yerine yumuşak terlikler giymesi gerekir. Ata yan binmemiz gerekiyor, çünkü ata binmek bir hanımefendiye yakışmaz. Bir hanımefendinin herhangi bir tür silah kullanması kesinlikle uygun değildir."

"Halkınız arasında neden böyle kurallar var? Kadınların da erkekler kadar güçlü olmasını istemiyorlar mı?"

Bacaklarımı yukarı çekip dizlerime sarılıyorum. "Belki de bu da bir parçasıdır. İnsan kadınları mümkün olduğunca kocalarına bağımlı hale getirmek istiyorlar gibi görünüyor. Raiden'ın bana ok ve yay kullanmayı öğrettiğini öğrendiğinde Lukas bile üzölmüştü. Güçlü bir eşim olsaydı, böyle bir bilgi ve beceriye ihtiyacım olmayacağı konusunda ısrar etti."

Varys'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Yumuşakça gülüyorum. "Ben de bu konuda öyle hissediyordum." Devam ediyorum. "Çoğu zaman yan binmek zorundaydım, çünkü bir hanımefendiden beklenen buydu, ancak kimse izlemediğinde atıma binerdim. Beni rahatsız eden şey

en önemlisi, Raiden'ı ele geçirdikten sonra ilk olarak seninle konuşmanın en iyisi olacağını söylediğimde Edmynd söyleyeceklerimi duymak bile istemedi. Ona senin ordunla onun ordusunun karşılaşmasının sadece işleri kızıştıracağını söyledim."

Varys'in fotoğrafları.

"Halkınız hakkında duyduğum tüm hikâyeler son derece korkunçtu ve ikisinin de öleceğinden çok korkuyordum." Hatıralarım canlanırken dişlerimi sıkıyorum. "Beni dinlemektense babamız gibi gidip kendini öldürtmeyi tercih ederdi."

Varys konuşmadan önce aramızda ağır bir sessizlik oluyor. "Olanlar için özür dilerim. Korktuğun için üzgünüm ve evlenmemiz için ısrar ettiğimde geleceğini çaldığım için üzgünüm."

"Anlamıyorsun. Burada olduğum için pişman değilim Varys."

Kaşı derin bir şekilde çatıldı. "Pişman değil misin?"

"Hayır."

"Burada mutlu musun?" diye soruyor ve sesinde hafif bir tereddüt seziyorum, sanki az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi.

"Düşündüğümde çok daha fazlası mümkün. Burada daha önce hiç olmadığım kadar özgürüm." Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Kara Elf kralının iyi bir arkadaş olması da yardımcı oluyor."

Ben devam ederken kaşlarını çatıyor. "Benim için korkunç kurdundan bile vazgeçti. Pantolon giymem ya da savaşa bir erkek gibi at sürmem, ormanda yarışırken ok ve yay kullanmam umurunda değil."

"Bu Kara Elf kralı iyi ve onurlu bir erkeğe benziyor," diyor Varys, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirerek.

"Öyle," diye kabul ediyorum. Eğiliyorum ve muhteşem gözleri gözlerimi ararken yüzüne hafifçe dokunuyorum. "Aynı zamanda çok yakışıklı," diye mırıldanıyorum. "Bir Kara Elf için," diye hafifçe takılıyorum.

Varys yanağını okşuyor ve daha yakına eğiliyor. Beni nadir ve değerli bir hazineymişim gibi incelerken nefesinin ılık tarçını tenime fısıldıyor. "Ve karım çok güzeldir."

"İnsan olmasına rağmen mi?" Yumuşakça soruyorum.

Bakışları benimkileri tutuyor ve fısıldıyor. "O hayatımda gördüğüm en güzel kadın. O benim kalbim."

Eğilip dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere bastırdığımda göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor. Parmakları saçlarımın arasına girerek başımın arkasını kavıyor ve dili benimkini bularak öpüşmemizi derinleştiriyor.

Bir öpücük diğerine dönüşüyor ve ben birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından emin olamıyorum.

Güçlü ellerini belime doluyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına çekiyor. Kalçalarım ona yaslanıyor ve beni kendine çekip kalçalarını benimkilere doğru yuvarladığında, arzusunun kanıtı merkezime sıkıca bastırırken keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Varys kollarını etrafımda sıkıyor, böylece bedenlerimiz arasında boşluk kalmıyor. Arzu damarlarımda yanıyor ve dilinin benimkine her vuruşu etimdeki ateşi körüklüyor. Bizi sadece ince bir giysi engeli ayırıyor ve onun uyarılmışlığının düşüklüğü içime doğru titreşimler gönderirken inliyorum.

Beni inceleyecek kadar geri çekiliyor, nefes alış verişini benimki kadar düzensiz.

Gözleri siyahla dolup taşıyor ve dişleri tamamen açılmış durumda. "Neden durdun?" Zar zor başardım.

"Daha ileri gitmeden önce beni görmeni... ne olduğumu görmeni istiyorum Inara."

Yüzüne dokunup parmaklarımı dudaklarında gezdiriyorum, dişlerinin ucunu hafifçe sıyrıyorum. "Seni görüyorum Varys," diye fısıldıyorum yanağını avuçlayarak. "Ve senden korkmuyorum, Kara Elf kocam."

Yavaşça eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Beni daha yakına çekiyor ve dili benimkini bulup şehvetli bir alma-verme dansıyla dudaklarımın etrafında kıvrılırken nefesim kesiliyor.

Kollarını etrafımda sıkarken içimdeki ateş tutuşuyor, beni o kadar yakın tutuyor ki kalbi göğsünün altında benimkine karşı atıyor. Parmaklarımı daldırıyorum

tuniğinin eteklerinin altından geçip ellerimi karnını ve göğsünü kaplayan sert kas düzlemlerinde gezdiriyorum.

Elini tuniğimin altından yukarı kaydırıyor ve dokunuşu ateş gibi. Sol göğsümü kavrayıp başparmağını zaten sert olan tepe noktasında hafifçe gezdirirken avucunun içine doğru kıvrılıyorum.

Sıcaklık tüm vücudumu sarıyor ve tuniğini çözüp omuzlarından kaydırarak gövdesini çıplak bıraktığımda öpüşmelerimiz daha acil hale geliyor. Vücudu yağsız, kordonlu kaslardan oluşuyor - erkeksi mükemmellik önümde tezahür ediyor.

O benimkini çözüyor, ben de arkamdan düşecek kadar geri çekiliyorum. Çenem boyunca ve boynumdan göğüslerimin arasındaki vadiye kadar sıcak bir iz bırakarak öpüyor.

Dişlerinin uçları zaten hassas olan etimi sıyrırken keskin bir nefes alıyorum. Ağzını göğsümün üzerine kapatıyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, dilini tepemde gezdirirken onu kendime yakın tutuyorum.

Tekrar alçak sesle homurdanıyor ve titreşim içime doğru zevk dalgaları göndererek çekirdeğimi eritiyor.

O dönerken kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve aniden sırtüstü yatıyorum. Yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor, kalçaları benimkine doğru yuvarlanırken ciğerlerimdeki nefesi çalıyor ve en lezzetli sürtünmeyi yaratıyor.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve vücudumun her tarafına bir dizi emici öpücük konduruyor. Ellerini pantolonumun bel bandının altından geçirerek aşağıya kaydırıyor ve kalçalarımın dışından çıkarıyor, böylece kalçalarımın arasındaki küçük üçgen ipek parçası dışında çıplak kalıyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri arzu dolu. "Sana dokunabilir miyim?"

Bunu sormasına bayılıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bakışlarının sıcaklığı altında tüm vücudum sıcacık oluyor. Her nasılsa, nefes nefese bir fısıltıyla cevap vermeyi başarıyorum. "Evet."

İpeksi kumaşı dikkatlice kalçalarımın dışından ve uyluklarımdan aşağı kaydırarak beni tamamen çıplak bırakıyor. Nabzım kulaklarımda atıyor, o ise

Ellerini iç gezdirerek beni bakışlarına doğru ayırıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor önce bir bacağıma, sonra diğerini yavaşça omuzlarının üzerinden geçirirken.

Başını kalçalarımın arasına daldırıyor ve dilini zaten kaygan olan kıvrımlarımda gezdirirken nefes nefese kalıyorum, tepedeki küçük sinir demetine ulaştığında keskin bir nefes alıyorum.

Dilini hassas etimin üzerinde gezdirirken, tüm vücudum zevkle aydınlanırken, ayrılmış dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Daha önce de kendime dokunmuştum ama hiç böyle hissetmemiştim. "Varys," diye zorlukla başardım. "Lütfen."

Dilini kalçalarımın arasındaki hassas et parçasının üzerinde gezdirmeye devam ederken ne istediğimden bile emin değilim.

Dikkatlice, bir parmağını açıklığının hemen içine sokuyor ve dilini kıvrımlarımda sürüklemeye devam ederken ona doğru eğiliyorum.

Kulaklarının ne kadar hassas olduğunu hatırlayarak uzanıyorum ve parmaklarımı sivri uçlarında gezdiriyorum.

Homurdanıyor ve vücuduma geri dönüyor, parmaklarını kıvrımlarımda gezdirmeye devam ederken yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor, beni eline doğru eğen dokunuşlara odaklanıyor.

Ateş ve sahiplenme dolu bakışları bakışlarımı tutarken kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

BÖLÜM 43

DEĞİŞKENLER

DInara kıvranırken içimin derinliklerinden gelen ilkel içgüdüler yükseliyor. Onu tamamen sahiplenmeyi her şeyden çok istiyorum. Vücudumu onunla birleştirmek ve onu bana mühürlemek, ona işaretimi vermek arzusuyla stavım sert ve acı verici bir şekilde dikleşti.

Dokunuşuma doğru eğilirken bana sıkıca tutunuyor. Çenesini kavrayıp bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. Serbest kalırken onu izlemek istiyorum.

Ela gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve başparmağımı kalçalarının arasındaki küçük et parçasının üzerinde gezdirirken kısık bir inilti duyuyorum.

"Varys," diye pantolonunu indirdi. "Lütfen."

Başı geriye düşerken tüm vücudu geriliyor, dudakları aralanıyor ve altımda paramparça olurken adımı haykırıyor.

Ağzını yakıcı bir öpücükle yakalıyorum ve sonra alnımı yavaşça onunkine bırakıyorum.

"Varys." Yüzüme dokunmak için uzandı. "Bu... kelimeler kifayetsiz kalır."

Gözlerim boynundaki nabız gibi atan atardamara takılıyor ve dişlerim onu benim olarak işaretleme arzusuyla uzuyor. Onun narin kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekerken burun deliklerim alevleniyor. Onu sahiplenmeyi ve her şekilde kendime bağlamayı arzuluyorum.

Benimkini.

Bu kelime içimde ateş gibi yanıyor.

Ama o benim eşim ve kraliçem. Onu buraya götüremem, bu şekilde olmaz. Onu göğsüme doğru çekip kollarımı sıkıca sarıyorum. Tamamen ereksiyon halindeki penisim kıyafetlerimi zorluyor ve karnına baskı yaparken keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Varys, sen-"

Ela gözlerinin derinliklerine bakarken çenesini kavırıyorum. "Seni seviyorum Inara ve sana tamamen sahip olmayı arzuluyorum. Ama burada değil, Khio'ri'm."

"Neden?" diye fısıldıyor.

"Çünkü sen benim eşim ve kraliçemsin, Inara. Çünkü seni yatağımızda ve odamızda istiyorum. Seni defalarca almak ve seni eşim olarak işaretlemek istiyorum, böylece herkes benim olduğunu şüphe duymadan bilecek."

"Ben zaten seninim, Varys." Yumuşak bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Seninle iki kez evlendim, Kara Elf kocam." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve onlara doğru fısıldıyor. "Seni iki kez *seçtim*, aşkım."

Benim aşkım.

Bu iki kelime kalbimi güneşten daha parlak bir sevinçle dolduruyor.

Onu yakınımda tuttuğumda, yorgunluk onu ele geçirirken göz kapakları bir açılıp bir kapanıyor. Yumuşak bir iç çekişle bana sarılıyor ve ben de çenesini kavrayarak yüzünü kendime doğru eğiyorum.

Tanrıların beni bu kadar mükemmel biriyle kutsadığına inanamıyorum. "Bana tekrar söyle," diye fısıldıyorum. "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyor.

Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurarak Tanrılara sessiz bir teşekkür duası gönderiyorum. Kankamı göğsüme yakın tutuyorum ve kollarımda kendinden geçerken nefes alış verişlerinin yumuşak ve eşit bir hal almasını dinliyorum.

Birkaç saat sonra onu nazikçe uyandırıyorum ve ikimiz de yeniden giyiniyoruz.

Geç oldu ve o yorgun. Daha fazla gidersek Devyn ya da Melina'nın bizi aramaya geleceğini biliyorum, bu yüzden geri dönmeliyiz.

Yavaşça onu kollarıma alıyorum, sonra Shynar ve Rhygar'a sesleniyorum. Hemen ormandan geliyorlar. Inara'yı dikkatlice eyerin üzerine, Shynar'ın sırtına çekiyorum.

Rhygar bizi ahıra kadar takip ederken bana yaslanıp uyuyor.

Attan iner inmez, onu uyandırmak istemediğim için kollarımda dikkatlice dengeliyorum. Dağa ulaştığımda, hızlı ama sessiz bir şekilde taş merdivenlerden odamıza iniyorum.

Aile kanadının koridoruna ulaşır ulaşmaz arkamda bir varlık hissediyorum. Döndüğümde Devyn'i kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bana öfkeli bir bakış fırlatırken buluyorum. "Endişelendim, biliyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum. "Eşimle yalnız kalmak istedim." Kollarımda uyuyan formuna bir bakış fırlattım. "Burada bekle. Seninle konuşmak için birazdan döneceğim."

Odamıza giriyorum ve Inara'yı nazikçe kürk battaniyenin altına sokuyorum. Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduğumda göz kapakları titreyerek açılıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor. Kaşları usulca çatılıyor. "Yatağa geliyor musun?"

"Henüz değil. Devyn ile konuşmalıyım. Ama yakında sana döneceğim." Başını sallar, sonra tekrar gözlerini kapatır.

Tekrar koridora çıktığımda Devyn bana meraklı bir bakış atıyor. "Onu seviyorsun."

Bunu bir ifade olarak söylüyor ama ben bunun aynı zamanda bir soru olduğunun da farkındayım. "Evet, biliyorum."

"Ve... o da aynı şeyi mi hissediyor?"

Kelimeleri söylememiş olsa da, bildiğine inanıyorum. "Evet."

"Güzel," diyor kararlı bir şekilde. "O halde Kurt Değiştiren kralını bu konuda ikna etmenin bir yolunu bulman gerekecek."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Kral Lukas, onu kendisine geri vermezseniz savaşla tehdit ediyor."

İçimde öfke kabarıyor. "Onu ele verdi. İnsan düğünümüze şahit oldu. Neden şimdi onu geri almaya çalışıyor?"

"Ona kötü davranıldığına dair söylentiler duymuş." "Kötü muamele mi?"

Başını sallıyor. "Belli ki bu söylentiler birliğimize karşı olan birinden geliyor, ama bizimkilerden mi yoksa onunkilerden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Eğer çatışmadan kaçınmak istiyorsak derhal bir yanıt göndermemiz gerektiğine inanıyorum."

"Bir kuzgun gönder," diye emrediyorum. "Hemen."

"Mesajda ne yazmasını istediniz?"

Düşmanımı kışkırtmaktan kaçınmak için sözlerimin dikkatle hazırlanması gerektiğini anlasam da damarlarıma dolan öfkeyi durduramıyorum. Bakışlarını eşit bir şekilde karşılarken çenemi sıkıyorum. "O benim ve gitmesine asla izin vermeyeceğim."

"Başka bir sorun daha var," diyen Melina'nın sesi dikkatimi çekti. Onun burada olduğunu fark etmemiştim bile.

"Ne oldu?"

"Babam ve Yüksek Konsey... birçoğu hâlâ Inara'ya olan bağınızın bir tuzak olduğuna inanıyor. İnsanların krallığımıza içeriden sızabilmesi için gardını düşürmeni amaçlayan bir tuzak." Duraksıyor. "Onu Konsey'in bir sonraki toplantısına getirmek istemenden şüpheleniyorlar."

"O Kraliçe. Elbette orada olmalı," diye itiraz ediyorum. "Eğer Kara Elf olsaydı, bunu sorgulamazlardı bile."

"Ama o Kara Elf değil," diyor Melina dikkatle. "O bir insan, Varys. Düşmanımız, çok uzun zaman önce değil."

Melina bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Babamı seviyorum ama onun da bu krallığı her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Eğer tehdit altında olduğuna inanırsa, o-" Kısa kesiyor.

"Ne?" Bastırıyorum. "Bana ne söylemeye çalıştığını söyle." "Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Gözyaşları gözlerini parlatıyor ama onları tutuyor. Bana anlattıklarının büyük cesaret gerektirdiğini anlıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bana bunu söyleyecek kadar güvendiğin için."

Çenesini eğiyor. "Siz adil bir kralısınız, öfkeye ya da acele kararlara eğilimli değilsiniz." Dudakları hafif bir sırtışla yukarı kalkıyor. "Bir insanı kendine eş olarak almak dışında. Bu oldukça beklenmedik bir şeydi."

"Şaşkınlığımı hayal edin," diye gülüyor Devyn. "Kardeşinin özgürlüğüne karşılık onun elini istediğini duyduğumda savaşa girmemize ramak kalmıştı."

Sahte bir öfkeyle gözlerimi kısıyorum ama şakalaşmaları karşısında dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum.

Aryl bize doğru yürüyor, yüzü endişe dolu. Küçük bir parşömen tomarını kaldırıp bana doğru sallıyor. "Bunu gördün mü?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kral Lukas'tan mı?"

"Savaşla tehdit ediyor, Varys," sesi yükseliyor. "Evliliğinizin bunu önlemek için olduğunu sanıyordum. Anlamıyorum. Inara'nın bizim yüzümüzden tehlikede olduğu fikrine nereden kapıldı?"

"Bu bir yalan," diye çınlıyor Nyrala'nın sesi. Döndüğümde kız kardeşimin bize doğru yaklaştığını görüyorum, yüzü donuk bir ifadeye bürünmüş ama gözleri endişesini ele veriyor. "Biri... ya bizim krallığımızdan ya da onun krallığından biri, bizi birbirimizle savaşa çekmek için Kurt Kral'a bu yalanı söyledi."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Aryl diyor ki. "Onların da en az bizim kadar barış istediğini sanıyordum."

Kardeşıme dönüyorum. "İki krallığın birbiriyle savaşmasından çıkar sağlayacak birileri her zaman vardır. Şimdi, tam olarak kim olduğunu bulmalıyız."

Inara ile konuşmam gerek. Ona olanları açıkla ve bu konudaki düşüncelerini sor. Kurt Kralı tanıyor. İyi tanıyor. Nişanlanmışlardı. Şu anda bile ona ondan bahsetme düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Her ne kadar benim olduğunu söylese de, ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kıskançlık içimde öfkeyle savaşıyor. Onu sevmiş olamaz. Gerçekten sevemezdi. Eğer sevseydi, gitmesine asla izin vermezdi. Onu elinde tutmak için savaşırdı, kenara çekilip benim olmasını seyretmezdi. Onu hak etmedi ve ben onu asla ona vermeyeceğim.

Gözlerimi kapatarak Khio'ri'ne konsantre oluyorum ve hâlâ uyuyup uyumadığını görmek için bağın ötesine uzanıyorum. Bir mutluluk hissediyorum... ruhunda bir hafiflik ve arada olanları hatırladığımda dudaklarıma hafif bir gülümseme getiriyor.

Dokunuşuma çok güzel karşılık verdi ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Onu kollarıma almak ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için.

Panik bağından fırlıyor, korkusunun gücüyle beni hazırlıksız yakalıyor. Kalbim durdu. Yanlış bir şeyler var.

"Ne oldu?" Devyn sorar.

"Kraliçe. Onu bulmalıyız. Şimdi!"

BÖLÜM 44

INARA

W

Kısa bir uykudan uyandığımda yatakta yalnızdım. Varys'in beni yorganın altına soktukten sonra uyuyup uyumadığından bile emin değilim.

Yuvarlanıyorum ve yanımdaki yastığa sarılıyorum. Bu onun yastığı. Erkeksi sıcak tarçın kokusunu derin derin içime çekiyorum ve nehir kenarında yaptıklarımızı düşündükçe yanaklarım ısınıyor.

Bana 'kalbim' dedi ve onun olduğumu söyledi. Elbette bu onun kültüründe "seni seviyorum "un karşılığıdır. En azından... Umarım öyledir, çünkü Kara Elf kocama şimdiden deliler gibi aşığım.

Bir zamanlar düşmanım olan bir adamda başka bir insanda isteyebileceğim her şeyi bulmak garip.

Ona benim veremediğim aileyi verebilecek bir metres için beni bir kenara atmak isteyeceğinden endişeleniyordum. Ama görünen o ki endişelerim boşunaymış ve kalbim o kadar hafıfledi ki sevincimi zor zapt ediyorum.

Hava hâlâ karanlık olmasına rağmen kendimi güne hazırlıyorum. Temizlik odasından çıktığımda hizmetkârlardan biri kahvaltım için bir tepsi meyve, ekmek ve peynir bırakıyor. Eğilerek selam veriyor ve gitmek için kapıya yöneliyor ama ben onu aniden durduruyorum. "Kral Varys'in bu sabah nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım muhafızlarıyla görüşüyor Kraliçem, ama emin değilim."

"Teşekkür ," diyerek onu başından savıyorum.

O gidince yüzeye çıkmaya karar verdim. Muhafızlarına sesleniyorsa, kesinlikle eğitim alanlarındadır. Ona sürpriz yapacağım. Eğer orada değilse, ne zaman ayrılacak hep yaptığı gibi, beni bulana kadar binicilik ve okçuluk çalışacağım.

Görünüşümü son bir kez daha kontrol etmek için aynanın önünde durduğumda, bir ışık parıltısı gözüme çarpıyor. Parmaklarımın uçları arasında şimşek gibi enerji kıvılcımları çakarken keskin bir nefes alıyorum.

Damarlarımdaki tanıdık ham güç yüzeye çıkmaya başladığında tüm vücudum titremeye başlıyor. Büyümü bastırmak için nylweed kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Nylweed bulmak bugün öncelikli ve belki de Varys'in şimdilik gitmiş olması bir lütuf. Eğer yanımda olsaydı, keşfedilme riski olmadan ihtiyacım olan şeyi asla arayamazdım.

Biraz bulacağım, bir doz daha alacağım ve tekrar bir araya gelir gelmez ona güçlerimden bahsedeceğim. Buna mecburum. Bu sırrı ondan sonsuza kadar saklayamam, saklamak da istemem. Kocama güveniyorum ve artık onun bana asla zarar vermeyeceğini ya da beni isteğim dışında sihrimi kullanmaya zorlamayacağını biliyorum.

Derin bir iç çekiyorum. İhtiyacım olan şeyi bulmak zor olacak, özellikle de Kara Elfler yakınlarda buldukları her nylweed'i aktif olarak yaktıkları için. Ormanın derinliklerinde arama yapmam ve bana yol göstermesi için Eski Tanrılara dua etmem gerekecek. Onsuz daha fazla gitme riskini göze alamam. Eğer yaparsam, gençken yaptığım gibi kontrolü kaybetme riskini göze almış olurum.

Acı veren anıya karşı gözlerimi kısa süreliğine kapatarak, kardeşimi öldürmeye ne kadar yaklaştığımı düşünüyorum. Yüce Büyücü Ylari olmasaydı, Raiden ölmüş olacaktı ve ben kendimi asla affetmeyecektim. Kazara Varys'e ya da onun halkından birine zarar verme riskini göze alamam.

Çabucak yüzeye çıkıyorum. Kimsenin beni takip etmemesine şaşırdım. Varys genelde Devyn'i korumam olarak bıraktı ama ondan hiç iz görmedim. Kocamla birlikte olmalı. Melina da ortalıkta görünmüyor, ki bu çok garip.

Eğitim alanlarına doğru ilerlerken güneş tepemde ısıl ısıl parlıyor. Muhafızlardan birkaçı birbiriyle dövüşüyor, bu da Varys'in muhtemelen burada olmadığını gösteriyor.

Ancak hayal kırıklığından ziyade, yakalanma endişesi olmadan ihtiyacım olan şeyi arayabileceğim için içimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissediyorum.

Yan taraftaki hareket dikkatimi çekiyor, ama ağaç hattını araştırdığımda orada hiçbir şey yok.

Cephaneliğe gidip yayımı ve sadağımı alıyorum. Onları omzuma atıp ahıra doğru ilerliyorum. Onu bulur bulmaz bir elimi Rhygar'ın koyuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğilerek ata binerkenki görüntümüzü yansıtıyor.

Gülümsüyorum. "Bugün ata binmek ve keşfetmek için," diye fısıldıyorum. "İhtiyacım olan bir şey var. Bulmama yardım edebilir misin?"

Yansıtıcı, sarı gözleri benimkilerle buluştuğunda, nylweed'in bir görüntüsünü aktarmak için elimden geleni yapıyorum.

Aramızdaki bağlantı sayesinde bunu sorguladığını hissedebiliyorum, kötü olarak kabul edildiğini fark ettiği bir şeyi neden aramak istediğimden emin değil.

Yoğun ormanlık bir alanda birkaç nil otu yaması öngörüyor. Nerede bulabileceğimi biliyor. Eyeri sırtına yerleştirip kayışlarını ayarladıktan sonra hızla ata biniyorum. "Gidelim dostum."

Rhygar dörtmala ahırdan çıkar ve doğruca ormana yönelir.

Ormanda ilerlerken, sanki izleniyormuşum gibi garip bir his tenimi diken diken ediyor ama yakınlarda kimsenin olmadığını fark ediyorum.

Rhygar'ın da bunu hissettiğini biliyorum, durup gözlerini ormana dikerek ağaçları tarıyor. Bir süre sonra nefes nefese kalıyor ve yolumuza dönmeden önce başını sallıyor.

Tepedeki sık gölgelik, ara sıra dalların arasından sızan ışık mızrakları dışında güneşin çoğunu engelliyor. Birkaç Pixie - umarım Gündüz Pixie'leridir - yaprakların arasında bir ileri bir geri uçuşuyor. Birkaçı fazla yaklaşıncı Rhygar devasa çenesini onlara doğru şaklatıyor ve onları korkutup kaçırıyor.

Tedbirli bir şekilde kalın kürkünü okşuyorum, koruyucu doğasından memnunum. Varys'in bana söylediklerinden sonra, herhangi bir Pixie'yle yakından tanışmaya pek hevesli değilim.

Gece olanlar.

Rhygar ilerideki bir açıklığa doğru ilerliyor ve koca bir nilweed tarlasını fark ettiğimde içimden rahat bir nefes alıyorum. Görünüşe göre Kara Elfler bu bölgeyi keşfetmemiş, çünkü keşfetmiş olsalardı, burası kesinlikle bu kadar büyümüş olmazdı.

Rhygar'ın sırtından kayıyorum ve hem heybeleri hem de tunik elbisemin cebini dolduracak kadar birkaç demet topluyorum. Bu bana bir süre yetecek kadar olmalı. Varys'e sırrımı söyledikten sonra ona burayı göstereceğim ve belki bir dahaki sefere daha fazlasını almam gerektiğinde benimle gelebilir.

Ondan sır saklama fikrinden nefret ediyorum. Özellikle de dün gece paylaştıklarımızdan sonra.

Rhygar'ın sırtına tırmanarak dağa doğru ilerliyoruz. Her adımda Varys'le yapmam gerektiğini bildiğim konuşmadan ama bu yapılmak zorunda. Bu sırrı ondan daha saklayamam. Güçlerimi bilmesi gerekiyor ki neden onları bastırmam gerektiğini anlayabilsin.

Sihrim tehlikeli ve onu kontrol altında tutmalıyım. Yapmak isteyeceğim son şey birine zarar vermektir.

Rhygar'ı ahırda bırakıyorum ve nilweed'i odalarımıza üzere bir çantaya yerleştiriyorum. Muhafızlardan birkaçı dövüşüyor, bu yüzden çoğu ben geçerken beni fark etmiyor. Neredeyse dağın gizli kapısına geri döndüğümde, biri yoluma çıkıyor.

"Majesteleri," diyor karanlık bir ses.

Dalyn-Melina'nın babasını bulmak için başımı kaldırıyorum. Tüm Kara Elfler gibi o da benden uzun, ama kocamdan daha uzun değil. Ama bana bakışları beni duraksatıyor.

"Lord Dalyn," diye hitap ediyorum ona, yolumdan çekilmesini beklerken başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Ağabeyimin sarayında büyüdüğüm için, çenemi kaldırıp ona metanetli bir ifade veriyorum ve onun adamı tarafından korkutulmayı reddediyorum.

Bakışları çantama düşüyor. "Orada ne var, Majesteleri?"

"Bu sizi ilgilendirmez Lord Dalyn."

Gözlerini kısar ve parmaklarını şıklatır. Birdenbire iki adam belirir. "Kraliçeyi arayın," diye emrediyor Lord Dalyn.

Adamlardan biri şok içinde ona bakar. "Ne için?"

"Silahlar ya da kralımıza zarar verecek herhangi bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun?" İnanamayarak sordum. "Neden Varys'e zarar vermek isteyeyim ki?"

Dalyn öne atılıyor ve çantamı omuzlarımdan sökerek nil otunu çıkarıyor. Pençelerini kullanarak tuniğimin cebinde bir çizgi açıyor ve daha da fazlasını ortaya çıkarıyor.

"Bu Elfbane." Gözlerini kısar. "Ölümcül bir zehirdir. Kral Varys'i öldürmek için kullanırsın."

"Ne? Hayır!"

İki adama, "Onu zindana götürün," diye emretti.

Tereddüt ederler. "Lordum, kralın bunu isteyeceğini sanmıyorum-"

Onları kenara itiyor ve kolumu morartıcı bir şekilde kavıyor. Ön kolumda bir şey kopuyor ve beyaz bir acı içime işliyor. "Benimle geliyorsun."

Varys'le olan eğitimimi hatırlayarak, kavrayışından kurtulup bacağımı savuruyorum ve onu bileğinin arkasından yakalıyorum. Tökezleyerek geri çekildi ve ben de dağ kapısına doğru fırladım.

Bir şey sırtıma çarparak beni öne doğru savurdu. Kendimi ayağa kaldırıyorum, ama bir başka patlama beni tekrar yere düşürüyor, vücudumu yakıcı bir acı sarıyor.

Sırt üstü dönüyorum ve Dalyn büyüsünü tekrar kullanmak için ellerini kaldırıyor.

Parmaklarımdan elektrik kıvılcımları geçerken korku öfkeyle savaşıyor. Gücümü zapt etmeye çalışırken panik damarlarıma doluyor.

Dalyn bana doğru bir ışık huzmesi daha gönderiyor ve büyüm ellerimden fırlayarak havada ham bir güç dalgasıyla dalgalanıyor. Dalyn ve diğerleri bir kalkan oluşturuyor ve önlerinde mavi ışık patlıyor.

Dalyn tekrar saldırırken iki adam şok içinde bana bakıyor. Acı vücuduma yayılıyor ve görüşüm kararıyor.

BÖLÜM 45

INARA

W

Uyandığımda soğuk ve karanlık bir odadaydım. Bir saman yığınının üzerinde yatıyorum. Etrafıma bakarken başım zonkluyor, parmaklıklı bir kapının ötesinde bir şey göremiyorum. Bir çeşit hücredeyim.

Hava nemli ve taşa damlayan suyun sesi durgunlukta yankılanıyor.

Bileklerim bağlı ve duvara zincirlenmiş. Geri çekiliyorum, sonra ön kolumdan ateş gibi bir acı geçince anında pişman oluyorum. Gözlerim yaşıyor ve acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Sol ön koluma baktığımda, Dalyn'in el izi şeklindeki büyük çürüğü ve derinin altında toplanmaya başlayan şişliği fark ediyorum. Kara Elfler güçlüdür ve beni tuttuğunda bir yerimi kırdığından neredeyse eminim.

Sayısız görüntü zihnimi dolduruyor ve ona karşı sihrimi kullandığımı hatırladıkça paniğe kapılıyorum. Korku içimde zonkluyor ve gözlerimin köşelerinde daha fazla yaş toplanırken bir topun içine kıvrılıyorum.

Sihrimi ve ne kadar tehlikeli olduğunu gördüler. Şu anda bile, bir barajın arkasında toplanan su gibi içimde biriktiğini hissedebiliyorum, taşmak ve gevşemekle tehdit ediyor.

Derin bir nefes alarak içimdeki fırtınayı dindirmeye çalışıyorum. Kontrolümü kaybedemem. Eğer kaybedersem, birine zarar verebilirim. Raiden benim yüzümden neredeyse ölüyordu ve başka birine zarar verme riskini göze alamam.

Üzerime bir gölge düşüyor ve başımı kaldırdığımda Dalyn'in parlayan lavanta rengi gözlerinin avına yaklaşan bir yırtıcı gibi beni incelediğini görüyorum. "Bunu ne için kullanacağını itiraf et." Nylweed'i havaya kaldırıyor. "Kral Varys'e suikast düzenlemek ve krallığımızı yıkmak için yaptığın tüm planları anlat bana."

"Yanılıyorsun," diye dişlerimi sıktım. "Kocama asla zarar vermem ya da krallığımıza ihanet etmem."

"Burası senin krallığın değil," diye çıkıştı. "Ithylan Kara Elflere ait ve sen insansın, seni hain cadı."

Yıldırım hızıyla bana doğru koşuyor. Bir elini boğazıma dolayarak, sanki hiçbir ağırlılığım yokmuş gibi beni havaya kaldırıyor.

Paslı menteşeler üzerinde sallanan metal bir kapının sesi taşta yankılanıyor, ardından koridorun aşağısından izmeli adımlar geliyor. Varys'in adımlarının ritmini tanıyorum.

"Inara?" diye sesleniyor.

Dalyn boğazımı sıkarak, "Suçlarını itiraf et," diye emrediyor.

Sihir parmaklarımın ucunda kıvılcımlar çıkartıyor, sonra fırlayıp göğsüne vuruyor ve onu geriye doğru uçuruyor. Mide bulandırıcı bir ıtırtıyla duvara çarpıyor ve baygın bir şekilde yere yığılıyor.

Gücüm içimde birikmeye devam ederken dehşet içime yayılıyor. Taş duvarlar gümbürdüyor ve sarsılıyor, damarlarımdan akan ham enerjiyi kontrol altına alma mücadelem sırasında toz ve moloz parçaları yağıyor.

"Inara?" Varys'in gözleri benimkilerle buluştu, endişe doluydu.

Gücümü tekrar içime çekmeye çalışırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ama itaat etmiyor. Bym hiçbir zaman benim kontrolmde olmadı. O yaşayan bir şey - serbest bırakılmış ve ardındaki her şeyi yutmaya hazır yıkıcı bir g.

"Varys, gitmelisin," diye zorlukla başardım. "Kontrol edemiyorum ve sana zarar vermek istemiyorum.

Buz mavisi gözleri karanlıkta ışıl ışıl parlıyor ve alnındaki keskin endişe çizgisini belirginleştiriyor. "Inara, sorun nedir?"

"Varys, lütfen." Sesim titriyor. "Gitmelisin."

Yer korkunç bir güçle gümbürdüyor ve sarsılıyor ve gözleri dehşet içinde açılıyor. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Zar zor başımı sallayabildiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Evet. Ama bunu durduramam. Lütfen, Varys. Git!"

Elini salladı ve hücrenin kapısı açıldı. İçeri koşuyor ve önümde diz çöküyor. Gözleri ellerime kayıyor ve büyü parmaklarımın arasında şimşek gibi çıtırdayarak güçleniyor.

Kardeşlerinin ve birkaç muhafızın kapı aralığından izlediklerini hayal meyal fark ediyorum, yüzlerindeki ifade şaşkınlık ve dehşet maskesi.

Duvarlar sallanıyor ve rüzgar saçlarımı savurarak, toz ve döküntüleri hücrenin her tarafına yayarak etrafımda dönüyor.

Varys ellerimi kendi elleriyle kapatıyor, buz mavisi gözleri gözlerimin derinliklerine bakarken bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor. "Bana konsantre ol Inara," diyor yatıştırıcı bir sesle. "Sesimi dinle."

"Varys," diye sızlanıyorum, yanlışlıkla onu incitmemek için kendimi tutmaya çalışıyorum. "Kontrol edemiyorum."

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldıyor. "Bu senin bir parçan. Derin bir nefes al ve yavaşça nefesini ver. Büyünü kendine geri çağırmaya odaklan Inara."

"Yapamam," diye hıçkırıklara boğuluyorum.

"Evet, yapabilirsin," diyor yumuşak bir sesle. "Bu senin bir parçan. Onunla savaşıma, Khio'ri'm. Onu içinde derinlerde hisset. O senin ve kontrol sende; onda değil."

Kendimi damarlarımda yanan ateşe odaklanmaya zorluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve içimden geçip dünyaya yayılırken hissettiklerime odaklanıyorum. Dikkatlice, onu kendime geri çekiyorum, içimin derinliklerine çekiyorum.

İçimdeki güç girdabını bastırırken rüzgâr azalıyor ve etrafımızdaki zemin ve duvarlar yeniden hareketsizleşiyor.

Varys'in sesi düşüncelerimi yarıp geçerek, "Onu mühürlediğini hayal et," diyor. "Onu kontrol edebilirsin, Inara. Bunu yapabilecek güce sahipsin."

Bir kutunun kapağını kapatıp kilitlediğimi hayal ediyorum. Güç serbest kalmakla tehdit ederken tüm bedenim titriyor. Sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyor ve vücudumdaki her kas sihrimi kontrol altına alma mücadelesiyle geriliyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettirdikten sonra, sonunda yatışıyor. Gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor ve dünya altımdan kayıp gidiyor.

BÖLÜM 46

INARA

B Gözlerimi açtığımda sağ ışık görüş alanımı dolduruyor. Yolun karşısındaki büyük pencereden gelen sert ışığa karşı gözlerimi kısıyorum. En az iki kat kürkle kaplı büyük, kabarık bir yatakta yatıyorum.

Beni bir koza gibi sarıp sarmalayan açık gri, taş duvarlarda çeşitli duvar halıları ve doğa manzaraları resimleri vardı.

Anılarım geri döndüğünde keskin bir nefes alarak elimi kaldırıyorum, parmaklarımın arasında tekrar çatırdayan ham enerjiyi bulacağımdan korkuyorum, ama hiçbir şey yok.

Yan dönüyorum ve Varys'in yatağın yanındaki sandalyede uyuduğunu görüyorum. Dikkatlice kendimi yukarı itiyorum, hafifçe yüzümü buruşturuyorum çünkü tüm vücudum büyük bir çürük gibi hissediyor.

Varys'in gözleri birden açılıyor ve hızla yanıma geliyor. Yüzü ifadesiz ama bakışları endişeyle parlıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

"İfadeniz aksini gösteriyor." Kaşlarını çatıyor. "Ve aramızdaki bağ sayesinde rahatsızlığını hissedebiliyorum."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden sordun?"

Bakışlarını indiriyor. "Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenip güvenmediğini görmek için."

Göğsümde donuk bir sızı var ve aramızdaki bağlantı sayesinde bunun ondan geldiğini biliyorum. Sihrimi ondan sakladığım için üzgün ve sanırım durumumuz tersine dönseydi ben de aynı şeyi hissederdim.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Nyrala odaya giriyor. "Uyanmışsın," diyor, yatağımın yanına gidiyor, kardeşinin yanında duruyor. Bana bir fincan uzatıyor ve ben de alıyorum. Taze bitki kokusundan bir çeşit çay olduğunu tahmin ettiğim açık yeşil bir sıvıyla dolu. "İç," diyor. "Acına iyi gelecektir."

O biliyor.

Aryl içeri girdiğinde bu düşünce beni dehşete düşürüyor ve hepsinin korkunç sırrıma tanık olduklarını hatırlıyorum.

Yüce Büyücü Ylari'nin bana güçlerim ortaya çıkarsa kazığa bağlanıp yakılacağımı söylediği karanlık anılar zihnime hücum ediyor. Ellerim istemsizce titremeye başlıyor, korku iliklerime kadar işlerken fincanım tabağın üzerinde tıkırdıyor.

Varys'in eli benimkini kapatıyor ve diğer eliyle dikkatlice tabağı ve fincanı benden alıyor. "Sorun nedir, Inara?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ama onları tutuyorum. "Eğer bana nylweed verirsen, onu bastırabilirim." Her birine tek tek bakıyorum. "Size söz veriyorum, eğer onu alırsam tehlike yaratmayacağım. Benden kurtulmak zorunda kalmayacaksın. I-"

"Senden kurtulmak mı?" Aryl kaşlarını çatır. "Sen neden ?"

"Lütfen, beni öldürme."

"Seni öldürmek mi?" Nyrala kuşkuyla sorar. "Neden öldüreceğimizi düşün-"

"Çünkü ben tehlikeliyim." Hıçkırıklara boğuluyorum. "Gücüm... Onu kontrol edemiyorum. Bu yüzden nylweed alıyorum. Bu yüzden onu ormanda bulmaya gittim. Ama Lord Dralyn onu seni zehirlemek için kullanacağımı düşündü, Varys." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Bana inanmak zorundasınız. Bunu asla yapmam.

sana, Varys."

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum." İki elimi de avuçlarının içine alıp nazıkçe sıkıyor. "İlk tanıştığımızda sana asla zarar vermeyeceğime yemin ettim, Inara." Başını usulca sallıyor. "Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor musun, Khio'ri'm?"

Yapamaz.

Kendine zarar vermeden olmaz, hatırlıyorum. Ama beni hapsedebilir. Bir zindanda tutulma düşüncesi beni korkuyla dolduruyor. "Bana ne yapacaksın?"

"Lütfen, bizi yalnız bırakın." Varys Nyrala ve Aryl'e bakar. "Taht arkadaşımla yalnız konuşmalıyım."

Nyrala fincanı işaret eder. "Önce bunu iç. Yardımcı olacaktır."

Varys onu bana geri uzatıyor ve ben de acı-tatlı sıvıyı dikkatle içiyorum. Bedenimden kalkmaya başlayan ağrının etkisi neredeyse anında hissediliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum rahatlayarak.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve Aryl'le birlikte odadan çıkıyorlar.

Varys'in buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor, normalde soğukkanlı olan yüz hatlarında acı kolayca okunuyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çocukluğumdan beri güçlerimi bir sır olarak saklamak zorundaydım. Benim krallığımda kadınlar, sihirli yeteneklere sahip oldukları anlaşılırsa öldürülürler." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor, ama hemen fırçalıyorum. "Annem bu yüzden öldürüldü."

Keskin bir nefes alıyor.

"Annemi öldüren adamların işini bitirmek için sihrimi kullandığımda, bizi bulan kişi Raiden oldu." Sesim titriyor ve bir hıçkırığa karşı yutkunuyorum. "Onu kontrol edemedim. Yüce Büyücü Ylari olmasaydı, kendi kardeşimi öldürebilirdim." Duraksıyorum, sormak istemiyorum ama sormam gerektiğini biliyorum. "Lord Dralyn... hayatta mı?"

Varys adının anılmasıyla boğazından hırıltılar çıkarıyor. "Evet."

Büyümün kontrolünü kaybettiğimde bir can almadığım için içimi bir rahatlama kaplıyor ve devam ediyorum, "Yüce Büyücü Ylari bana acıdı. Bana güçlerimi nylweed ile nasıl bastıracağımı öğretti. Biri öğrenirse beni ya öldüreceklerini ya da kullanacaklarını söyledi."

"Bu yüzden mi bana söylemedin?" Varys'in gözleri benimkileri arıyor. "Çünkü yapacağımı düşündün-"

"Başlarda öyleydi," diye gerçeği itiraf ediyorum.

Bakışlarını indiriyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bağlantımız sayesinde, ihanetimden duyduğu üzüntüyü ve çaresizliği hissedebiliyorum. Onu incittim. Derinden. "Sana daha önce söylemeliydim, Varys."

"Evet." Çenesini sıkıyor. "."

BÖLÜM 47

DEĞİŞKENLER

S *Bana güvenmiyor. Benim ona güvendiğim gibi değil.*
Ve şimdi anlıyorum ki, hiçbir zaman gerçekten istememiş. "Varys, öyle demek istemedim-"

"Geçmiş değiştirilemez." İhanetinin acısını soğukkanlı bir maskenin ardına saklıyorum. "Burada güvendesin, Inara."

. "Beni burada bırakacaksın."

Bunu bir ifade olarak söylüyor ama ben bunun bir soru olduğunu anlıyorum.

"Şimdilik burada kalacağız. Büyünüz çok güçlü. Seni buraya getirdim ki dağımıza, yani evimize zarar verme riski olmadan gücünü güvenle kullanmayı öğrenebilesin."

Home.

Düşüncelerim birlikte geçirdiğimiz zamana dönüyor. Halkımızın arasında kendini güvende hissetmesini ummuştum ve benimle güvende hissettiğine inanmıştım ama yanılmışım. Bana hiç güvenmedi.

"Krallık ne olacak?" diye soruyor. "Sen buradayken işlerle kim ilgilenecek?"

"Burası ailemin yazlık evi, Trianon, Elasyrin kalesi kalıntılarının yakınında," diye açıklıyorum. "Biz buradayken, ne zaman ziyaret etsek ailem görevlerini yerine getirebiliyordu. Elasyrin şehri de yürüme mesafesinde."

Bana tereddütlü bir bakış atıyor. "Sihrimi kontrol etmeyi öğrenebileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Kendi halkı onun sihirli olduğunu öğrenseydi başına neler gelebileceğini düşündükçe dişlerimi sıkıyorum. Acaba herkes biliyor muydu? Eski nişanlısı da dahil. "Lukas güçlerini biliyor muydu?"

"Evet."

Kıskançlık çirkin başını kaldırıyor. Onun bunu bilmesinden ama benim bilmememden nefret ediyorum. Ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğine dair tüm endişelerim su yüzüne çıkıyor. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Soru, yüksek sesle söylediğimin farkına bile varmadan dudaklarımdan kaçıyor. Ama şimdi söylediğime göre, geri almayacağım. Bilmek istiyorum. Eğer büyüğü kadar önemli bir şeyi khio'rinar aracılığıyla benden saklayabildiyse, acaba gerçek duygularını da benden gizlemiş olabilir mi?

"Tabii ki biliyorum." Sözleri beni derinden yaralayınca hafifçe irkildim. "Ama bu şekilde değil. Senin düşündüğün şekilde değil," diye ekliyor. "Biz birlikte büyüdük. O benim için bir kardeş gibi."

Onu delici bir bakışla inceliyor, Bond'un içinden onun gerçekliğini hissediyorum. Ona inanmayı çok istiyorum ama olanlardan sonra inanabilir miyim bilmiyorum. Bana karşı hislerinin gerçek olup olmadığını sormak istiyorum ama cevabı beğenmeyeceğimden korktuğum için kelimeleri dudaklarımdan geçiremiyorum.

"Dinlenmelisin." Sandalyeden kalkıyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, ben yan odada olacağım."

Gitmek için döndüm ama seslendi. "Varys?"

Duruyorum ama arkamı dönmüyorum. İçimde fırıl fırıl dönen duygu girdabını bastırmak için kontrolümün son zerresini kullanıyorum. "Evet?"

"Ayrı bir odada uyumak zorunda değilsiniz. Eğer istersen burada kalabilirsin. _"

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," diye cevap vermeye .
üzüntümü. Ben ona aşığı. Ona kalbimi ve ruhumu verdim ve onun da beni sevdiğini düşündüm ama şimdi emin değilim. Emin olana kadar da mesafemi koruyacağım ve onu rahat bırakacağım.

Aramızda aşk olmasa bile, sahip olduğumuz güven kırıldı. Böyle şeylerin onarılabileceğini biliyorum ama bunun zaman alacağını da anlıyorum.

"Sırrım konusunda sana güvenmediğim için özür dilerim Varys," dedi usulca. "Amacım asla seni incitmek değildi. Seni gerçekten seviyorum-"

"Bana ihtiyacın olursa yan odada olacağım," diye kestim sözünü, daha fazla bir şey duymaya dayanamıyordum. "Eğitimine sabah başlayacağız."

Cevap vermesini beklemeden kapıyı açtım ve koridora çıktım. Sola dönüp odama girdiğimde kardeşlerimi içeride buluyorum.

Karşılarındaki sandalyeye çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Beni sevdiğini söyledi," diye fısıldadım. "Ama beni hiç sevmemişken bana güvenden mi?"

Nyrala elini omzuma koydu. "Korkuyordu Varys. Hayatı boyunca ölüm korkusuyla bu yanını saklaması söylenerek büyüdü."

"Annesi büyü yaptığı için öldürüldü," diye ekliyor Aryl. "Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım."

Gözlerimi onlara kaldırıyorum. "Ama bana güvenebileceğini bilmeliydi. Aramızdaki bağ sayesinde benim ne kadar-" Sesim tutuklaşıyor ve boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Onu ne kadar çok sevdiğimi ve ona zarar vermektense kendi hayatıma son vereceğimi."

"O bir insan," diyor Nyrala dikkatle. "Ve henüz ilk çiftleşmeyle aranızdaki bağı tam olarak mühürlemediniz. Seni khio'rinar aracılığıyla senin onu hissettiğin kadar güçlü hissedemeyebilir."

"Burada hissedemese bile" -avucumu kalbimin üzerine koyuyorum- "ona benim için ne ifade ettiğini söyledim ve gösterdim, ama ne eylemlerime ne de sözlerime güvenmedi." Şüphe içimin derinliklerinde kıvrılıyor. "Yaşadığımız şeyin yalan olmadığını nereden bileceğim?"

"Onu seviyor musun?" diye soruyor kız kardeşim nazikçe.

"Her şeyden çok," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"O zaman bir seçeneğin var," diyor Nyrala. "Ya onu sevmeye devam etmeyi seçersin ya da uzaklaşırsın. Henüz aranızdaki bağı mühürlemediniz. Eğer onun seni sevmediğini fark edersen, o zaman geri çekilmek için çok geç değil."

Bakışlarımı yere indiriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyebilirim ki? Artık çok geç. Ben Inara'ya aşığım ve onun beni gerçekten sevmeyebileceğini düşünmek daha önce hiç tatmadığım bir yıkım.

Ama ben Ithylvian'ın kraliyim ve halkıma karşı bir görevim var. Üzüntümü bastırmalı ve umutsuzluğumu gizlemeliyim. Bu zor olmamalı. Bunu daha önce de yapmıştım, ailemi aniden kaybettikten sonra tahta ilk geçtiğimde.

Eğer Inara beni sevmiyorsa, belki bir anlaşmaya varabiliriz. Eğer o da ailesini ve halkını benim kadar önemsiyorsa, evliliğimiz iki krallık arasındaki ittifakı sürdürmenin en iyi yoludur.

Ona sarıldığım, yanında uyuduğum, onu öptüğüm, onu sevdiğim gecelerin anısı aklımdan geçerken çenemi sıkıyorum. Arkadaşlıktan fazlasını istiyorum; onun kalbini istiyorum.

Benimki zaten onda; şimdi bana verip vermeyeceğini görmek için beklemeliyim.

BÖLÜM 48

INARA

W

Uyandığımda temizlik odasında benim için hazırlanmış taze kıyafetler buluyorum. Kaledeki odalarımızdan daha küçük. Elf büyüğü küveti sıcak suyla dolu tutuyor, ama buradaki diğer her şey

oldukça basit, neredeyse rustik bir şekilde.

Koridora çıkmadan önce benim için bırakılan ekmek, peynir ve meyvelerden hızlıca bir yemek yapıyorum.

Burası ile kale arasında çok büyük bir tezat var. Duvar boyunca uzanan birkaç pencereden içeri sızan güneş ışığı sayesinde buradaki her şey aydınlık. Döşeme tahtaları ve pervazlar zengin, koyu renkli ahşaptan yapılmış, sarmaşıklar ve yapraklarla karmaşık bir şekilde oyulmuş ve mekâna sıcaklık katıyor.

Ahşap merdivenlerden inip açık bir yaşam alanı gibi görünen bir yere giriyorum. Büyük bir kanep ve pelüş gri kumaşla kaplı birkaç sandalye, güröl güröl yanan taş şöminenin önünde duruyor.

Yolun karşısında uzun bir tezgâhı ve tavana asılı çeşitli kuru otları olan, havayı lavanta ve çeşitli baharatların kokusuyla dolduran bir mutfak alanı var. Lavabonun iki yanında üst üste dizilmiş fincan ve tabaklarla dolu birkaç raf bulunuyor.

Burası tertemiz ve düzenli ama Varys ailesinin yazlık evinden bahsettiğinde ilk hayal ettiğim şatafatlı yerin yakınından bile geçmiyor.

Ön kapı açılıyor ve içeri giriyor, gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz aniden duruyor. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Ben... burası alıştığınıza kıyasla oldukça küçük görünüyorsa özür dilerim."

Başımı salladım. " değil. Gerçekten. Aslında oldukça tuhaf ve ben-" "Burası annemin ailesine aitti. O burada büyüdü," diyor. "Oh," diye cevaplıyorum, ne diyeceğimi bilemeden.

Varys'in bakışları, arkasını dönmeden önce benimkileri bir süre tutuyor. "Derslerinize başlayalım."

Onu dışarıda takip etmemi işaret ediyor. Aramızda garip şeyler oluyor ve hepsi benim hatam. Hüzün göğsümü sıkıca sarıyor ve aramızdaki bağ nedeniyle hangisinin daha güçlü olduğundan emin değilim: onun umutsuzluğu mu yoksa benimki mi?

Mavi gözleri bana döndüğünde, arkalarından yansıyan ihaneti gördüğümde cevabımı aldığımı anlıyorum. Bana en başından beri gerçeği söylemişti ve ona hiçbir zaman doğrudan yalan söylememiş olsam da, ihmal edilen bir yalan da aynı derecede inciticidir. Bunu şimdi anlıyorum ama artık çok geç.

Yazlık ev aslında daha çok bir . Sazdan yapılmış basit bir çatısı vardır ve etrafı tarlalarla çevrilidir. Ön kapıdan çıkan ana yol, Elasyrin şehrine kısa bir yürüyüş mesafesinde olan toprak bir yola çıkmaktadır.

Evlendiğimiz ilk gece kaldığımız yıkık kale uzakta beliriyor. Buradan bakınca, gururlu kuleleri gökyüzüne doğru yükselirken, gümüş çatıları uzaktan parıldarken, bu kadar bakımsız olduğunu asla bilemezsiniz.

Evin arka tarafına ve bahçelere doğru ilerlerken Varys sessiz. Yakın alanı çevreleyen yüksek duvar evle aynı açık gri taştan yapılmış ve bize meraklı gözlerden uzak bir mahremiyet sağlıyor.

Tıpkı Elasyrin kalesinin bahçeleri gibi, tüm alan çeşitli akan bitkiler ve ağaçlarla doludur. Kardeşimin krallığındaki saray avlularını tanımlayan düz sıralara ve keskin açılara hiç benzemiyor. Burası vahşi ve evcilleşmemiş görünüyor ve bu nedenle daha da güzel.

Baştan sona dolanan iyi aşınmış çakıl patika olmasa, mekanda kaybolmak kolay olurdu. Yolu arkaya doğru takip ediyoruz ve oldukça geniş bir açık alan buluyoruz.

Nyrala ve çocukları yakındaki ahşap banklardan birinden izlerken Devyn ve Aryl uzakta tartışıyor.

İçime panik yayılıyor. Burada çok fazla insan var ve güçlerimin kontrolünü kaybedip onlara zarar vermekten korkuyorum.

Varys'in koluna dokunup onu aniden durduruyorum. Bana doğru dönüp sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Çocuklar." Onlara elimle işaret ediyorum. "Varys, büyüm... Onu kontrol edemiyorum. Onlara zarar verme riskini almak istemiyorum."

Yüz ifadesi yumuşar. "Onlara zarar vermeyeceksin. Etrafımıza bir kalkan yerleştireceğim, böylece büyünüz kaçamayacak."

"Peki ya sen? Sen de risk altında olacaksın."

"Aryl ve Nyrala'nın ikisi de yetenekli Şifacılarıdır. Eğer yaralanırsam, beni tedavi edeceklerdir."

Beni rahatlatma çabalarına rağmen ellerimde hafif bir titreme başlıyor. Titremelerini durdurmak için ellerimi yanımda yumruk haline getiriyorum ve beni açıklığın ortasına götürürken onu takip ediyorum.

Devyn ve Aryl tartışmayı bırakıp derslerimiz için bize alanın tamamını verdiler.

Varys bana dönüyor ve gözleri titreyen ellerime kayıyor. "Her şey yolunda Inara. Devyn, Aryl ve kız kardeşim de çocukları koruyacak."

"Onların izlemesi... akıllıca mı?" İsteksizce sordum. "Pek çok şey ters gidebilir ve kazara yaparsam görmelerini istemiyorum-"

Varys iki elimi de avuçlarının içine alıp nazıkçe sıkıyor. "Güven bana," diyor ve seçtiği kelimeler karşısında içten içe irkiliyorum.

Aramızdaki bağ sayesinde, ona verdikleri acıyı ben de hissediyorum. "Güveniyorum," diye fısıldıyorum. "Sana güveniyorum."

Gözlerini kaçırıyor ve çenesini sıkıyor. Söylediğim şeyin yanlış olduğunu ve çok erken olduğunu fark ettim.

Ellerimi bırakıyor ve birkaç adım geri çekildikten sonra çenesini yukarı kaldırıp beni vurdumduymaz bir ifadeyle inceliyor. Birbirimize tamamen yabancı olduğumuz o ilk günden beri onda görmediğim bir ifade.

"Ellerinizi kaldırın."

Dediğini yapıyorum, herkesin bizi izlediğinin farkındayım ama kendimi sadece ona odaklanmaya zorluyorum.

Ellerini kaldırıyor ve etrafımıza titreşen bir büyü dalgası gönderiyor, güçlerimi sadece bu koruyucu balonun içindeki alanda tutmak için bizi çevreliyor.

Ona zarar veremeyeceğimi söylediğini biliyorum ama yine de korkuyorum.

"Gözlerinizi kapatın ve odaklanın" diyor. "Enerjinin avuçlarınızda birikmesine izin verin ve orada tutun."

Ham güç damarlarımda ateş gibi dolaşüyor, parmak toplanıyor, sonra avuçlarımda ısı gibi yükseliyor. Ellerim titriyor ve dişlerimi sıkıyorum, büyük bir dalgalanma hissederken onu zapt etmeye çalışıyorum. Sanki şimdi onu çağırdığım için özgür kalmayı talep ediyor.

"Onunla savaşma," diye fısıldıyor. "Bırak su gibi üzerinden ve içinden akıp gitsin."

Alnımda boncuk boncuk terler belirirken, "Bu su değil," diye haykırıyorum. "Bu ateş ve alev."

Yoğun ısı damarlarımı erimiş ateşle dolduruyor, önüne çıkan her şeyi tüketmekle tehdit ediyor - ben de dahil. "Varys." Sesim titriyor. "Bu çok fazla."

"Bundan korkmayın," diyor kararlı bir şekilde. "Korku yalnızca kontrolünüzü elinizden almaya yarar."

Karanlık anılar zihnimi dolduruyor ve hem insan hem de Fae olan bir düzine ölmekte olan adamın çığlıkları, acı çığlıklarından başka bir şey duyamayana kadar düşüncelerimi dolduruyor.

Gözlerimi açıyorum. Ham ve güçlü enerji tenimde şimşek gibi çakıyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. "Varys, lütfen," diye zorlukla başardım. "Gitmen gerek."

"Seni terk etmeyeceğim," diye fısıldar. "Onu kontrol edebilirsin, Inara. Bu güç senin ve yapabilirsin-"

İlkel enerji içimde ateş gibi yanıyor, ellerimden parlayan mavi bir büyü yayıyla dışarı fırlıyor. Varys'e doğru hızla ilerlerken dehşet içinde izliyorum. "Hayır!"

Gözleri açılıyor ve kalbimin her atışı arasındaki boşluk bir sonsuzluk gibi yayılıyor. Bir bariyer büyüü yaparken zaman yavaşlıyor, gücüm ona tüm gücüyle çarpıp sihirli kalkanında patlayarak geri sendelemesine neden olmadan önce zar zor konumlandırıyor.

Kalkanının etrafındaki ham ve evcilleşmemiş güç kıvrımları kırılmakla tehdit ediyor, ancak onu geri zorluyor.

"Varys!" Onu geri çağırmaya çalışırken bağıyorum ama yapamıyorum. Onu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor, bedenimi sarıyor, üzerimden ve içimden akan yatıştırıcı bir merhem gibi. Güç azalmaya başlıyor, kendi üzerine kıvrılıyor ve bana geri dönüyor.

Sular çekildiğinde yere dizlerimin üzerine çöküyorum. Tüm vücudum titriyor ve gözyaşlarımı geri kırmak için verdiğim mücadele gözlerimi yakıyor.

"Inara!" Varys'in panik içindeki sesi tepeden duyuluyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben öne düşmeden beni yakalıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda içime korku yayılıyor. "Seni öldürebilirdim."

"Ama sen yapmadın." Sakinleştirici elini saçlarımda gezdirip yüzümden geriye doğru tarıyor. "Kontrolü ele aldın, Inara."

Bunun sadece onun yardımı sayesinde, aramızdaki bağ sayesinde mümkün olduğunu belirtmek istiyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Raiden'la ilgili bir anı zihnimi dolduruyor. Titreyen bir nefes alıyorum. "Lütfen, Varys. Onu bastırmam gerek, kontrol etmeye çalışmam değil. Bu çok tehlikeli. Gençken neredeyse Raiden'ı öldürüyordum, şimdi de seni öldürebilirdim."

"Büyün çok güçlü ve seni güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmeye zorlamayacağım. Eğer onu bastırmak istiyorsan, sadece senin için koca bir Elfbane tarlası yetiştireceğim Inara." Duraklıyor. "Ama sana bahsedilen bu yeteneği kontrol etmeyi ve kullanmayı öğrenene kadar, her zaman bir tehlike olacak.

senin onu bastırma çabalarına rağmen bir şekilde serbest kalabildi." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Bu kadar güçlü bir gücün bastırılmaması gerekirdi."

"Bu bir hediye değil." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ama hemen fırçalıyorum. "Bu bir lanet."

Göz ucuyla herkesin gittiğini fark ediyorum, muhtemelen bizden daha uzakta olmanın daha güvenli olduğuna karar vermişler.

"Halkınızın büyüye bakış açısı için üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Benim türüm arasında güçleriniz kutlanırdı, dışlanmaz ya da kötü olarak görülmezdi."

"Herhangi bir büyü yeteneğine sahip olduğu tespit edilen her insan kadın, Büyücüler Tarikatı tarafından kazığa bağlanıp yakılır," diye açıklıyorum. "Sırrım ortaya çıksaydı, kardeşim bile beni kurtaramazdı. Tıpkı babamın annemi kurtaramadığı gibi."

Gözleri benimkileri arıyor. "Anneni suikastçıların öldürdüğünü sanıyordum."

"Evet, ama babam her zaman büyücülerin bu işte parmağı olduğundan şüphelenirdi... Fae'lerle birlikte çalıştıklarından." Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "İkisi için de bir tehditti. Ve karar verdiler-" Çiğ acı ve suçluluk duygusu beni tüketirken sesim titriyor. "Denedim ama onu kurtaramadım, Varys. Ölmesi benim suçum."

"Neden kendini suçluyorsun?"

"Beni ve Grayce'i korurken öldü." Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Ve onlardan sonra-" Sanki zihnime kazınan ölümünün korkunç görüntüsünü bir şekilde yok edecekmiş gibi başımı sallıyorum. "Hepsini yaktım, Varys." Daha önce kimseye söylemediğim gerçeği itiraf ediyorum. "Onları küle çevirdim. Ve Raiden bizi bulduğunda, neredeyse onu da öldürüyordum çünkü kendimi tutamadım."

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Bu senin suçun değil, Inara. Sen sadece bir çocuktun." Duraksıyor. "Gücünü kullanmayı hiç öğrenmedin ama şimdi sana öğretebilirim."

"Ya korkumu kontrol edemezsem?" Korkunun sadece onu kullanmayı daha da zorlaştırdığını söylediğini hatırlayarak soruyorum.

"Yapacaksın," diyor, sesi inanç dolu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çenemi kavıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirken yüzümü ona doğru eğiyor. "Çünkü sen tanıdığım en cesur insansın."

Sinirli bir nefes çektim. "Ben cesur değilim."

"Evet, öylesin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kaşlarını kaldırdı. "Düşmanın olan Kara Elf kralıyla evlendin. Benim ve türümün acımasız canavarlar olduğunu düşündün ama yine de sevdiklerini güvende tutmak için evliliğimizi kabul ettin." Buz mavisi gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluştu. "Şimdi aynı cesareti sihrini kontrol etmek ve sevdiklerinin damarlarından akan güçten asla zarar görmemesini sağlamak için kullanacaksın."

Bakışları benimkileri tutarken, onun gözlerinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Ama aramızda geçemeyeceğimiz bir sessizlik okyanusu uzanıyor.

Onu incittim. Derinden.

O bana güvenini verdi, ben ise benimkini reddettim. Kendimi kanıtlamanın bir yolunu bulabileceğimi ummalıyım... onun güvenini kazanmanın ve bir şekilde tekrar kollarına dönmenin bir yolunu bulmalıyım çünkü onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum. Kalbimi bu adama, bu düşmanıma çoktan kaybettim.

BÖLÜM 49

DEĞİŞKENLER

Inara eğitimine başlayalı sadece iki hafta oldu ama büyüsünü kullanmayı öğrenme konusunda büyük ilerleme .

Inara ellerini kaldırır ve parlayan mavi bir küre ellerinin arasında gezinir.

Avuç içleri. Ellerini aniden bana doğru fırlatmadan önce dişlerini gıcırdatıyor.

Bir enerji kalkanı yaratıyorum. Büyüsü bariyerin üzerinde parlak bir güç ve ışık gösterisiyle patlıyor. Büyüsü çok güçlü ama bu gücün bir bedeli var.

Bir küre daha yaratma mücadelesi sırasında nefesi kesiliyor ama ben sesleniyorum. "Bugünlük bu kadar yeter."

İtiraz etmesini bekliyordum ama onun yerine yorgun bir şekilde başını salladı. Onu çok zorladığımı biliyorum ama ikimiz de bugün daha güçlü büyüler denemeye karar verdik.

"İçeri girip yemek yiyelim," diyorum ona, beslenme ihtiyacını hissederek.

Bahçe yolundan eve doğru yürürken, aramızdaki bağda bir huzursuzluk hissi dolaşüyor. Endişeyle ona döndüm. "Sen iyi misin?"

Gözlerini bana doğru kaldırıyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Bir tane daha alıyor ve tökezleyerek ilerliyor.

Yıldırım hızıyla onu belinden yakaladım. İçimi panik kaplıyor ve onu kollarıma alıyorum. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... çok yorgunum," diye mırıldanıyor. "Bitkinim."

"Nyrala!" İçeride olduğunu bildiğim için eve doğru sesleniyorum.

Kız kardeşim kapıya koşuyor, arkadaşımı görünce gözleri açılıyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Yürüyemiyor. O-"

"Yürüyebilirim Varys," diyor zayıf bir sesle. "Sadece

yorgunum." "Nyrala'nın seni değerlendirmesini

istiyorum. Tamam mı?"

Tartışmaması çok anlamlı. İtiraf ettiğinden çok daha zayıf hissediyor olmalı.

"Onu bu odaya getirin," diyor Nyrala ve beni ana yaşam alanına yönlendiriyor.

Inara'yı dikkatlice kanepeye yerleştiriyorum ve Nyrala onun üzerine eğiliyor, ellerini vücudunun üzerinde gezdirerek formunda aşağı yukarı hareket ettiriyor, Inara'nın enerjisini okurken gözleri kapalı.

Alnındaki derin kırışıklığı gördüğümde panik göğsümü sıkıyor. "Ne oldu? Ne buldun?"

"Ben... emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Inara'ya bakar. "Bugünkü seansta daha önce hiç kullanmadığın kadar büyü kullandın."

"Evet," diye cevaplıyor Inara. "Varys ve ben her çalışmamızda kontrolümü biraz daha fazla test etmek konusunda anlaştık."

Nyrala'nın bakışları benimkilere kaydı. "Durmalsın."

"Neden?" Inara soruyor. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var, sonra-"

"Hayır," diyor Nyrala kararlı bir şekilde. "Anlamıyorsun." Bakışları bana yöneliyor ve içimin derinliklerine bir korku yerleşiyor. Bu bakışı biliyorum. Bir şeyler yanlış.

"Sizin büyüünüz bizimki gibi değil," diyor. "Biz gücümüzü etrafımızdaki doğanın yaşam gücünden alırız. Ama sen... senin büyüün gücünü kendi yaşam gücünden alıyor. Bu yüzden her dersten sonra çok yoruluyorsun." Duraksıyor. "Eğer çok fazla büyü kullanırsan, bu seni öldürebilir, Inara."

"Bu senin büyüünün neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyor," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime. "Çünkü senden alıyor... doğrudan yaşam gücünden ve duygularından besleniyor." Endişe göğsümü sıkıyor. "Artık pratik yapamayız. Bu çok tehlikeli. Sihrini kullanamazsın, Inara."

"Hayır." Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Devam etmek zorundayız. Kendin söyledin Varys. Eğer onu kontrol etmeyi öğrenemezsem

kazara birine zarar verdin, hatırladın mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Bu seni öldürebileceğini bilmeden *önceydi*."

"Artık ne kadar kullanabileceğime dair sınırlarım olduğunu bildiğimize göre, dikkatli olmamız gerekecek."

Başka biri olsaydı muhtemelen aynı fikirde olurdum ama söz olan Inara ve onun tehlikede olması fikrinden nefret ediyorum. Beni incitmiş olabilir ama bu ona değer vermeyi bıraktığım anlamına gelmez.

"Varys, haklı olduğumu biliyorsun. Kontrolümü kaybetme riskine girmektense büyümü kullanmayı öğrenmem diğerleri için daha güvenli olur."

"O haklı," diyor Nyrala. "Eğer kontrolünü kaybederse, yaşam gücünün çok büyük bir kısmını kullanmayacağını kim söyleyebilir?"

"Peki," diye gönülsüzce kabul ettim. "Dinlen, yarın tekrar başlayacağız."

Eğildim ve onu tekrar kollarıma aldım. O itiraz edemeden merdivenlerden odasına çıkmaya başladım - teknik olarak benim odama, ona vermeden önceki odama.

Koridorda yürürken Aryl'in yanından geçiyoruz. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oh, harika! İkiniz sonunda barıştınız."

Ona buz gibi bir bakış fırlatıyorum ve o da şaşkınlıkla başını geriye atıyor. "Inara kendini iyi hissetmiyor. Eğitimimiz sırasında kendini çok yordu."

"Oh," diyor beceriksizce. "Düşündüm ki-"

Kaşlarımı çatıyorum. "Geçebilmemiz için lütfen kenara çekilir misiniz? Yoksa yolu kapatmaya devam mı edeceksiniz?"

Alay ediyor ve iki elini de sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Senin adına sevindiğim için özür , çünkü düşündüm ki-"

Göğsümden derin bir hırıltı yükseliyor ve o sessizleşiyor.

Loryn ve Kyvel yüzlerinde heyecan ışıltılarıyla koridordan koşarak geliyorlar. "Varys Amca! Inara Teyze! Oynamak ister misiniz?"

Aryl diz çöküyor ve onların hevesli bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyor. "Bugün olmaz çocuklar. Varys Amca henüz sabah çayını içmedi." Onlara alaycı, sivri bir bakış atıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Kyvel gururla, "Varys Amca ayını içmediği zaman çok huysuz oluyor," diyor.

Aryl ve Inara gülerken ben de gözlerimi kardeşime dikiyorum.

Ayağa kalkar. "Pekâlâ ocuklar, aşağı inip amcanıza bir çay getirelim."

Çocuklar yanımızdan koşarak geçip merdivenlerden aşağı iniyorlar. Aryl'in dudakları bizi geçip onların peşinden giderken alaycı bir sırıtışla seğiriyor.

Inara'nın odasına ulaştığımda onu dikkatlice yatağa yatırıyorum. Sylediğinden çok daha yorgun olmalı, çünkü doğrulmak için hiçbir çaba göstermiyor ve bunun yerine küçük bir memnuniyet i çekişiyle yatağa geri gömülüyor.

Endişe göğsümü sıkıyor. Artık büyüsünün kendi yaşam gücünden geldiğini bildiğime göre, derslerimiz sırasında onu çok zorlayarak ldrebileceğimi fark ediyorum. Suçluluk duygusu midemin çukurundan yükseliyor. Hiçbir zaman gerçek bağ arkadaşı olamasak da, o hâlâ benim bakmam, korumam ve gzetmem gereken biri ve ben onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirim.

Gözlerinin altındaki koyu halkaları bir kez daha inceliyorum. "Affet beni," diye fısıldıyorum. "Sana neden olabilirdim-"

"Affedilecek bir şey yok," diye kesti. "Bilmiyordun."

"Yapmalıydım." Derin bir i çektikten sonra kapıya doğru ilerliyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım."

"Teşekkür ederim, Varys." Sesi beni koridora kadar takip ediyor ve arkamı dönmemek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. İncinmişliğim ve acım hâlâ çok taze. Ben ona güvendim ama o bana güvenmedi ve şimdi... Ya bunu geride bırakmanın bir yolunu bulmalıyım ya da onu kendimden uzaklaştırmalıyım. şu anda ikisini de yapabilecek kadar güçlü değilim.

Merdivenlerden indiğimde Aryl ve Nyrala'yı ocağın yanındaki kanepede otururken buluyorum. Aryl bana bir fincan çay uzattı.

Esprili ya da kesici bir şeyler söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Bunun yerine ifadesi ayıklaşıyor. "Ben seni yapmak istemedim."

koridorda rahatsız. Nyrala az önce bana Inara'nın durumundan bahsetti. Bağışlayın beni."

"Bilmiyordun."

"Evet, ama... neden her şey ikiniz için de eski haline dönemiyor?" diye sorar. "Çok mutlu görünüyordunuz. Neden bu tek şeyin aranıza girmesine izin verdiniz?"

"Bunu benden sakladı, Aryl." Bir elimi kabaca saçlarımda gezdiriyorum. "Ona güvendim ve-"

"Yaptın mı?"

Gözlerim ona kayd. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona gerçekten güveniyor muydun?" diye soruyor. "Çünkü bana pek öyle gelmedi."

Çenemi sıkıyorum. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi?" diye alay etti. "O zaman sanırım yanılmışım ve Inara kraliçe olarak taç giydikten sonra bir şekilde sizinle birlikte tüm Yüksek Konsey toplantılarına katılmış."

Kaşlarımı çattım. "O bir insan. Bu onların kültürünün bir parçası değil. İnsan kralların kraliçeleriyle nasıl eşit yönetmediklerine şahit oldum. Bu yüzden ondan bunu beklemiyordum-"

"Inara artık Kara Elf kraliçesi, değil mi?" diye meydan okuyor. "Kara Elf kralına bağlı ve Ithylan'da yaşıyor. Florin'de değil."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Nyrala benden önce . "O haklı Varys. Sana güvenmediği için üzgünsün. Ama... sen de ona tamamen güvenmedin."

Ayağa kalktım, ikisine de gürleyen bir ifadeyle baktım. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz." Başımı iki yana sallıyorum. "Onu kendime mühürlerdim ve bu bir yalan olurdu, çünkü bana asla kim olduğunu söyleyecek kadar güvenmedi."

"Büyü bizi yapmaz, Varys," diyor kız kardeşim. "O sadece bizim bir parçamız. Sen bir yabancı olduğun için onun sakladığı bir parçamız."

"Ben bir yabancı değildim," diye karşılık verdim. "Ben onun kocasıydım. Onun eşiydim. Ona bağlıydım. Kaderindeki kişiydim."

"Ve onun düşmanı," diye ekliyor Aryl.

Ben onun sözlerini düşünürken aramızdaki boşluğa ağır bir sessizlik çöküyor.
O haklı. Birbirimize bağlıydık ama yine de... aynı zamanda yabancıydık.

"Aramızdaki bu durumu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum." Ağır bir şekilde iç çektim. "Ya da düzeltilip düzeltilemeyeceğini."

"Buna cevap verebilecek tek kişi o," diyor Nyrala. "Eğer gerçekten bir cevap istiyorsan, onunla konuşmalısın, Varys."

"Peki ya cevabı-" Aniden duruyorum, endişelerimi yüksek sesle dile getiremiyorum. Aramızdaki her şeyin yanlış olmasından korkuyorum.

"Emin olana kadar huzur bulamazsınız," diyor Nyrala. "İlerlemek için yolunuzu bilmelisiniz. Hayatını paylaşmak istediğin kişiye sormadan bunun ne olacağını belirleyemezsin." Duraksıyor. "Seni bir aileyle görmek isterdim... çocuklarla." Bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "O bir insan olduğu için, bunu onunla yapamayabilirsin. Bu yüzden bir karar vermeden önce... onun kalbini tanımalı ve kendi kalbini de anlamalısın."

Elimi omzuna koyarak, "Her zamanki gibi yerinde bir tavsiye," diye cevap veriyorum. "Teşekkür ederim."

Merdivenlerden yukarı çıkmak için dönüyorum.

"Peki ya ben?" Aryl kuşkuyla sorar. "Ben de en az Nyrala kadar iyi tavsiyeler veriyorum."

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Teşekkür , Aryl."

Başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor. "Rica ederim kardeşim. Bir daha konseye ihtiyacın olduğunda beni ara."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Nyrala'nın kahkahasını bastırmaya çalıştığını gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Inara'nın kapısının önünde duruyorum, zihnimde kararsızlıklar dolaşıyor. Sonsuzluk gibi gelen ama sadece birkaç dakika olduğuna emin olduğum bir sürenin ardından, onunkinin yanındaki odama gitmeye karar veriyorum. Onunla konuşmayı her şeyden çok istiyorum ama umutsuzca sormak istediğim soruyu sormaya bir türlü cesaret edemiyorum.

Beni gerçekten sevdi mi yoksa hepsi rol müydü bilmem gerek. Khio'rinar'a rağmen büyüğü gibi önemli bir şeyi benden saklayabiliyorsa, her konuda yalan söylemiş olabilir.

Asıl korkum, insan gelinime kalbimi çoktan kaybetmiş olmam ve onun da bana kalbini hiçbir zaman gerçekten vermemiş olması.

Yatağıma uzandım ve içinde bulunduğum durumu düşünürken tavana baktım.

Korku, bağıın içinden geçerek kalbimi durduruyor ve yatakta sarsılıyorum. Başım onun odasının bitişik kapısına doğru kayıyor ve dehşet dolu bir çığlık havayı dolduruyor. "Hayır!"

Hiç tereddüt etmeden kapıdan içeri daldım ve onu yatağıın üzerinde, battaniyenin altında çırpınırken . Ben yanına koşarken gözleri kapalıydı.

Yavaşça, bir elimi omzuna koyuyorum ve bağ aracılığıyla ona ulaşıyorum, bağlantımız boyunca bir sakinlik dalgası gönderiyorum. "Inara," diye yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Bir kâbus görüyorsun. Bu gerçek değil."

Onun zihnine ve anılarına çekildiğimde keskin bir nefes alıyorum.

Bir yangın görüntüsü ve ölmekte olan adamların dehşet dolu çığlıkları düşüncelerimi dolduruyor. Bir alev duvarı sarmış, önüne çıkan her şeyi yakarken bir kadın bedeni zeminin ortasında yatıyor.

Ateş tenimi yalayıp geçerken ellerime bakıyorum ve içimden akan büyüğü kontrol etmek için mücadele ediyorum. Bu çok fazla ve yerde cansız yatan kadına bakarken öfkem üzüntüyle savaşıyor.

Bir ses adımı haykırıyor ve kaldırdığımda kardeşim Raiden'ı görüyorum.

Benim değil, kendime hatırlatıyorum. O onun kardeşi.

Geri çekme çabalarımına rağmen alevler ona doğru koşuyor. Onu öldüreceğimden korkarak çığlık atıyorum. Raiden olmaz! Kardeşimi değil!

Parlayan bir bariyer yerine oturur ve son saniyede onu korur.

Yüce Büyücü Ylari onu korurken içimi bir rahatlama kaplıyor.

Kendi büyüünü bana doğru iterken bakışları benimkini tutuyor ve benimkini geri çağırmama yardım ediyor.

Görüntü değişiyor ve karşısında Raiden değil ben duruyorum.

Güç, parmaklarımın ucunda şimşek gibi yaylanıyor, yaylanmadan bir an önce korkunç gücüyle Varys'in göğsüne çarpıyor.

"Varys!" diye bağılıyor. "Hayır!"

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum ve onu kâbustan çekip çıkarıyorum.

Gözleri iri ve korku dolu bir şekilde açıldı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözyaşları köşelerde oluşuyor ve ayağa kalkıp kollarını sıkıca bana sararak kulağıma hıçkırıyor. "Seni öldürdüğümü sandım. Çok korkmuştum."

Korkusu gerçektir, acısı ve üzüntüsü de öyle. Beni sevmese bile, beni önemsiyor. Hem de derinden.

Kollarımı beline doluyor ve bir elimi omuzlarında ve sırtında yatıştırıcı bir şekilde gezdiriyorum. "Sadece bir kabustu."

"Gerçek gibiydi." Sesi titriyor. "Baş Büyücü Ylari olmasaydı Raiden'ı öldürebilirdim. Ve ben çok korkuyorum-"

"Yapmayacaksın," diye kestim sözünü. "Onu kontrol etmeyi öğreniyorsun. Ona hakim olmak senin elinde, tersi değil."

Başını usulca sallıyor. "Annemi kurtarmak için kullanamadım. Ve sonra... o çoktan öldükten sonra, acım yüzünden neredeyse kardeşimi öldürüyordum."

Gördüğü kâbusun görüntüsünü zihnimde tekrar canlandırırken kalbim sıkışıyor. "Sen sadece bir çocuktun, Inara. Bu senin suçun değil. Hiçbiri değil."

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor, gözleri yaşlarla dolup taşıyor. İlk kirpiklerinden kaçıyor, ama yanağını tutup başparmağımla fırçalıyorum.

"Suçluluk yükünü taşımanın ne demek olduğunu anlıyorum," diye mırıldandım. "Babamın savaş alanında öldüğü günden beri bu yükü taşıyorum." Karanlık anılar zihnimi doldururken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Benim için yapılmış bir oku aldı. O ölürken, kısa süre sonra annemin de onu takip edeceğini biliyordum. Kaderlerinde vardı ve annemin onun ölümünden sağ çıkamayacağını biliyordum. Onu çok seviyordu."

Gözlerimi yakan yaşları geri kırarken çenemi sıkıyorum. "Ben olmasaydım, ailemiz hâlâ hayatta olurdu."

Çenemi tutuyor, ela gözleri benimkileri arıyor. "Bana annemin ölümünün benim suçum olmadığını söylüyorsun ama bunun senin için de geçerli olduğunu göremiyorsun bile."

"Benim hatamdı," diye kesin bir dille ifade ediyorum. "I-"

"Yanılıyorsunuz. Baban senin hayatın için canını verirken ne yaptığını biliyordu. Tıpkı annemin beni ve kız kardeşimi korurken öldüğünde yaptığı gibi." Duraksıyor. "Her ebeveyn çocuğunu kurtarmayı kendisine tercih eder."

Zihnim babamla yaşadığım son anları tekrarlıyor ve onun haklı olduğunu anlıyorum. "Bana kendimi suçlamamamı ve beni sevdiğini söyledi," diye fısıldıyorum. "Bunlar onun son sözleriydi."

"O haklıydı," diye mırıldandı. "Senin hatan olmadığı halde onların ölümünün suçunu taşımanı istemedi."

Yanağını okşadım. "Teşekkür ederim. Bunu şimdiye kadar hiç görmemiştim."

Bana sarılıyor ve ben de alnımı hafifçe onunkine değdiriyorum. Böyle samimi bir jest yapmak istememiştim ama bunu geri almayacağım. Onu seviyorum ve onu kaybetmek istemiyorum.

Her şey eskisi gibi olmasa bile, onun zarar görmesini istemem. "Sihirini öğrenmen için seni zorlamaya devam etmekten korkuyorum," diye itiraf ediyorum kalbimin derinliklerindeki korkuyu. "Artık sana neler olabileceğini bildiğim için bu düşünceye katlanamıyorum."

"İyi olacağım," diye mırıldanıyor. "İnsan olabilirim ama düşündüğünden daha güçlüyüm."

"Güçlü olduğumu biliyorum," diye cevap veriyorum. "Tanıştığımız andan beri bunu biliyorum."

Ela gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor ve ben onların derinliklerinde kayboluyorum. Eğiliyor ve dudaklarını nazık bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

Kendimi durduramayıp onu daha da yakınımaya çekiyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Bir anlık netlik zihnimi delip geçiyor ve kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. Beni gerçekten seviyor mu yoksa kalbi Lukas'a mı ait bilmeliyim.

"Inara, ben-"

Sormak için ağzımı açıyorum ama cevabın istemediğim bir cevap olmasından korktuğum için kelimeleri dudaklarımdan geçiremiyorum.

Bir anlık berraklık zihnimi delip geçiyor ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Inara, bunu yapamam." Beni gerçekten sevip sevmediğini ya da kalbinin Lukas'a ait olup olmadığını bilmeliyim. "Bilmeden kalbimi riske atamam-"

"Varys!" Aryl'in sesi kapıdan seslenerek araya giriyor. "Muhafızlardan biri seninle konuşmak için burada. Acil olduğunu söylüyor."

Inara'ya geri dönüyorum. "Anlıyorum," diye fısıldıyor gözlerinde biriken yaşlarla. "Gerçekten."

Bilmiyor, ama açıklayacak zamanım yok. Bu mesaj her neyse, duymalıyım. Kardeşimin beni rahatsız etmesi için önemli olmalı.

"Seni kontrol etmek için geri döneceğim." Kibarca ayrılırken çenemi eğiyorum ve çıkıyorum. Kapıyı açtığımda Aryl'in gözleri kocaman açılmıştı. "Ne oldu?"

"Başkent yakınlarında Kurt Değiştirenlerin görüldüğüne dair raporlar var. Bir tanesi Elasyrin harabelerinin yakınındaki ormanda görülmüş."

"Ne zaman?"

"Bir saatten az bir süre önce." Duraklıyor. "Ya gözcüyseler?"

"Neden buraya gelsinler ki? Lukas ve Inara'nın kardeşlerine bir mesaj gönderdik."

"O zaman ya onlara ulaşmadı ve duyduklarının söylenti olduğunu bilmiyorlar... ya da ulaştı ve umurlarında değil."

Sözleri içime ağır bir taş gibi oturdu. Inara ve ben bir savaşı önlemek için evlendik ve şimdi istemeden de olsa savaşı kapıma getirmiş olabilirim.

BÖLÜM 50

INARA

V Arys gidiyor ve ben öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum. Onu seviyorum ve bir an için düşündüm ki.
Gözlerimi kapatarak duygularımı bastırıyorum.

Fikrini değiştirdi. Beni istemiyor. Aramızda olanlardan sonra olmaz.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve iterek açıyorum. Bahçe duvarının hemen ötesindeki ormana ve Elasyrin harabelerine doğru bakıyor, uzaktaki güzel kulelere hayranlıkla bakıyorum. Şu anki durumuna rağmen bile çok güzel.

Bahçedeki hareket dikkatimi çekiyor ve ona doğru dönüp dikkatle inceliyorum. Yansıyan yeşil gözler karanlığın içinde bana göz kırpmıyor.

"Inara!" Gölgelelerden boğuk bir ses yükseliyor ve sesini tanıdığımda çenem düşüyor.

"Lukas?" Etrafa bir göz atıyorum ama yakınlarda kimsenin olmadığını fark ediyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Dikkatli bir şekilde, pencerenin altına gelene kadar bahçede ilerliyor. "Geri çekilin."

Açıklıktan uzaklaşıyorum ve yatak odasına atladığımda şaşkınlıktan gözlerim açılıyor. Burun delikleri alevleniyor ve kafası hemen yatağa doğru savruluyor, ifadesi kararıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Normal bir insan gibi ön kapıdan girebilirdin."

Boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Kara Elf kralı buradaydı."

"Tabii ki . O benim kocam, Lukas. Burada ne yapıyorsun?"

Her şey yolunda mı?"

Kapı açılıyor ve Varys içeri giriyor, yanımda duran Lukas'ı görünce olduğu yerde donup kalıyor.

Lukas vahŖi bir hırıltıyla diŖlerini gösteriyor. "Lukas, nesin sen-"

Sözlerimi bitiremeden beni kollarına aldı. Pencereden tekrar aŖađıya atlarken boğazımdan dehŖet dolu bir çığlık kopuyor.

"Inara!" Varys pencereden sesleniyor. "Muhafızlar!"

Lukas ormana doğru hızla ilerliyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki ağaçlar etrafımızda bulanıklaŖıyor. "Lukas, ne yapıyorsun?"

"Seni

kurtarıyorum."

"Neyden?"

"Kara Elf kralı Inara'dan," diye cevap veriyor, en ufak bir soluk bile almadan; ormanda koŖmaya devam ediyor.

"Lukas, dur!" Ona söyledim. "Ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama-"

Varys ağaçların arasından hızla geçmeden bir an önce gök gürültüsünü andıran bir kükreme ormanda yankılanıyor. Lukas beni ayağa kaldırıyor, anında kurt formuna d n Ŗ yor ve önüme geçerek beni Varys'ten koruyor.

Onu kurt formunda görmeyeli çok uzun zaman oldu. Korkunç kurtlardan ne kadar büyük olduğuna hayret ediyorum. Varys'e hırlarken kızıl kahverengi kürkü öfkeyle kılılanıyor.

"Varys!" Dikkatini çekmeye  alıŖarak sesleniyorum. "Bir Ŗey yok. Sadece Lukas."

ArkadaŖımın arkasından çıkıyorum ve kalbim duruyor. Varys'in gözleri obsidyen siyahıydı.  l mc l siyah pençeleri tamamen a ılmıŖ ve diŖleri ölümcül bir öfkeyle hırlıyor. "Bırak onu," diye diŖlerini gıcırdatıyor. "Ŗimdi."

"Hayır." Lukas. "Onu alamazsın."

"O. Benim. Benim." Varys göğsünden alçak sesle homurdanır. "Eğer ona zarar vermeye cüret edersen, ben-"

Aralarına girdim. "Dur!"

 kisi de ŖaŖkınlıkla bana göz kırparak geri çekiliyorlar.

"Arkama geç, Inara." Varys bana doğru geliyor ama Lukas daha da yüksek sesle hırlıyor.

"Lukas bana zarar vermez, Varys." Arkadaşıma dönüyorum. "Ve Varys benim kocam, Lukas. Sen neden buradasın? Neler oluyor?"

Lukas'ın bakışları kısa bir süreliğine bana yöneliyor, sonra Varys'e dönüp ona buz gibi bir bakış fırlatıyor. "İradeniz dışında tutulduğunuza dair bir haber aldık. Yeni *kocan*" -kelimeyi tükürerek söylüyor- "sana zarar veriyormuş."

"Bu çok saçma," diye karşı ıkıyorum. "Varys benim kader arkadaşım. Onu seviyorum, Lukas."

Lukas başını yana eğiyor. "yle mi?"

Kocama dönüp bakıyorum ve onu umutla inançsızlık arasında bir yerde, tam olarak ayırt edemediğim bir bakışla bana bakarken buluyorum. Yanıma yaklaşıyor ve sahiplenici bir kolla belimi sararak beni yanına çekiyor. "Sulamanıza günler önce cevap verdim Kral Lukas." Varys yle diyor. "Inara'nın zarar görmediğine dair sizi temin etmiştim."

Lukas gözlerini kısar. "Konu Inara olduğunda bir Kara Elfin sözüne inanmadığım için beni affet."

"Ben iyiyim, Lukas. Yaralanmadım."

Gözleri derin derin benimkilere bakıyor, sözlerimi ölçmeye alışıyor.

"Gerçekten mi?" Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum.

"Gerçekten."

İnsan formuna geri dönüyor, neyse ki çıplak yerine tamamen giyinikmiş gibi görünmeyi tercih ediyor. Ona doğru yürüyorum ve beni ayı gibi kucaklıyor, kaldırıyor ve ayaklarımı tekrar yere basmadan önce beni bir kez döndürüyor.

"Tanrılara şkrlers olsun, iyisin" diye fısıldıyor kulağıma. "ok endişelendik."

"Biz mi?"

"Ailen ve ben. Bir kuzgun mesaj getirdi. Senden geldiğini düşündük."

Varys'in bakışları sertleşir. "Yalandı."

Aralarına bakıyorum. "Birileri bizi birlikte istemiyor. İttifak yapmamızı istemiyorlar. Ama kim?"

Lukas bana döndü. "Prens Aegryn." "Prens Aegryn mi?" Varys soruyor. "Ama neden?"

"Çünkü onu reddettim," diye açıklıyorum. "Onun yerine Lukas'ı seçtim."

"Mantıklı," diye araya giriyor Lukas. "Grayce'i elde etmek için kardeşinin peşini bırakmıyordu ama Grayce onu reddetti." Duraklıyor. "Florin'le olan ittifakını geri çekmekle tehdit ediyor ve sürekli Wraith saldırılarıyla biz-"

"Wraith saldırıları mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Nereye?" "Tüm krallıkta."

"Ithylan sınırlarında saldırıya uğradık," diyorum ona. "Varys olmasaydı beni öldüreceklerdi."

Lukas bağ arkadaşşıma dönüyor. "Inara olmasaydı o gece ölebilirdim. O benim hayatımı kurtardı."

Lukas, "O da en az kardeşleri kadar vahşi," diyor.

Varys başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor. "Ve şimdiye kadar gördüğüm en güçlü büyü kullanıcılarından biri."

Lukas telaşla bana bakıyor.

"Beni onu kontrol etmem için eğitiyor," diye açıklıyorum.

Lukas öne çıkar ve elini Varys'e uzatır. Varys de elini kaldırır ve her ikisi de birbirlerinin kollarını kavrar. "Düşündüğümden daha iyi bir adammışsın," der Lukas. "Görünüşe göre senin hakkında yanılmışım."

Aryl ve Devyn yaklaşıyor, değişik tokuşa ihtiyatla bakıyorlar.

"Her şey yolunda," diyorum ve geri çekiliyorlar. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

Sözlerime rağmen, Lukas bizi eve kadar takip ederken ortalık hâlâ gergin.

BÖLÜM 51

DEĞİŞKENLER

I Biz konuşurken Inara'nın koltukta eski nişanlısının yanında ne kadar yakın oturduğu dikkatimden kaçmıyor. Bu kurt şekil değiştiren kralın eşime bu kadar aşına olmasından hoşlanmıyorum. Inara ona Beni seviyor ve bu bilgiye oldukça şaşırmış görünüyordu.

Öte yandan ben, eski nişanlısına bu açıklamayı yapmasından son derece memnun oldum.

Aslında onu hiç hak etmemişti. Eğer benim olsaydı, ondan asla vazgeçmezdim.

Ona döner. "Seni Florin'e geri götürmem gerekiyordu. Kardeşine ve Grayce'e seni bulup onlara götüreceğime söz verdim."

"Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Buna ihtiyacın yoktu ama gerçekten ihtiyacım olsaydı beni kurtaracağını bildiğim için mutluyum."

Bana döndü ve elimi tuttu. "Ama şimdi aileme ne kadar mutlu olduğumu anlatabilirsin."

"Belki de ziyaret etmeliyiz," diye teklif ettim. "Kardeşinizle bu Wraith saldırıları hakkında konuşmak istiyorum." Öne doğru eğilip Lukas'a bakıyorum. "Nereden geliyor olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı? Büyük Duvar'ı nasıl aşılıyorlar?"

Lukas başını sallar. "Bunu ancak çok güçlü biri görünmeden yapabilir. Ama kim?"

"Eğer birbirimizle savaşırsak en çok Prens Aegryn kazançlı çıkacaktır. Krallıklarımızı birbirine düşürmesi en muhtemel kişi o ve Wraithleri bizi daha da zayıflatmak için kullanacak olan da o."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bizimle bittiğinde ona da sırt çevirirlerdi. Ve o bir insan. Ona saldırırlarsa onları püskürtecek bir büyü yok."

Lukas, "Wraithleri yenmek için güçlere ihtiyacın yok," diye karşı çıkıyor.

"Yeterince çok sayıda saldırırlarsa saldırırlar," diyor Varys acımasızca. "İşte bu yüzden Duvar onları püskürtmek için büyüyle güçlendirildi. Bu da demek oluyor ki sadece büyüye sahip biri onların geçmesine yardım edebilir."

"Fae kralıyla görüştün mü?" Inara ona sorar.

Lukas'ın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir. "Evet, öyle yaptım. Bana Grayce hakkında birkaç soru sordu... ona kur yapmak gibi bir planım olmadığından emin olmak istedi."

Inara kaşlarını çatır. "Bunu neden sorsun ki?"

"Sanırım o da sizin gibi evlilik yoluyla bir ittifak kurmak istiyor." Lukas kaşlarını çatı. "Ve dedikodunun ne kadar çabuk yayıldığını bilirsin." Bakışları bana yöneldi. "Sevgili prensesimi Kara Elf kralına kaybettim ve şimdi kaybım sırasında bana yardım eden kız kardeşine deliler gibi aşığım."

Inara gülüyor ama ben gözlerimi kısıyorum. "Evliliğimize herhangi bir itirazda bulunmadınız."

"Sen Inara'nın seçimiydin." Lukas bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. Ona dönüyor. "Bir anlaşmamız vardı ve... amacına hizmet etti."

Başını sallıyor ve ben de bu şifreli ifadeyi merak edip daha sonra sormak üzere aklıma not ediyorum.

Lukas devam ediyor. "Döndüğünde kız kardeşini çoktan Fae Kralı ile nişanlanmış bulabilirsin."

"Bundan şüpheliyim," diyor Inara. "Grayce son konuştuğumuzda kalbi kırıktı."

Lukas gözlerini kısmadan ve alçak sesle hırlamadan önce başını geriye atıyor. "Ona kim zarar verdi?"

Inara bir elini onun omzuna koyuyor. "Söylediklerinden karşılıklı bir yol ayrımı olduğu anlaşılıyor ama bende yakın zamanda başka biriyle flört etmeye hevesli olmayacağı izlenimi bıraktı."

Kaşlarını çatı. "Kimdi o?"

"Gizlilik yemini ettim, Lukas."

Daha fazla baskı yapmadığında şaşırdım, özellikle de kalbinin kırıldığını ilk duyduğunda ne kadar koruyucu olduğunu gördükten sonra.

Konuşmaya ve Florin'i ziyaret etme planları yapmaya devam ederken, birbirlerinin yanında ne kadar rahat olduklarını gözlemliyorum. Bir bakıma ona imreniyorum. Çocukluklarından beri Florin'in ailesiyle iç içe ve Florin'in ona ne kadar değer verdiği açıkça görülüyor.

Daha önceki açıklamasına rağmen, damarlarımda ateş yanıyor. Şiddetli bir sahiplenme duygusu içimi dolduruyor ve onu kendime bağlamayı her şeyden çok arzuluyorum. Eşime sahip çıkarak bağımızı tamamlamayı.

Ama Lukas'ın omzuna şefkatle bir el daha koymasını izlerken, onun da benim için en az benim kadar derin duygular beslediğini bilmeliyim. Eğer Lukas'a karşı hâlâ arkadaşlıktan öte bir şeyler hissediyorsa, aramızda daha fazlasını ummaya cüret etmeden önce bunu bilmek istiyorum.

BÖLÜM 52

DEĞİŞK ENLER

A

Güneş ufukta batmaya başladığında Inara, Lukas'a bizimle kalmasını teklif ediyor ama o ayrılmakta ısrar ediyor. Kardeşleri onu göndermeden önce onlara rapor vermesinin önemli olduğunu söylüyor.

Yüksek Büyücülerin önerdiği gibi orduyu buraya getirin.

İhtiyacımız olan son şey, aramızda yanlış anlamalardan doğan ve bu evlilik ittifakı ile yapmaya çalıştığımız her şeyi baltalayacak bir savaş.

Inara, Lukas'a veda etmek için bahçede onunla birlikte yürüyor. Ona tekrar sarılıp ayrılırken gölgelerden dikkatle izliyorum. Yakındaki banklardan birine , yüzünde düşünceli bir ifade var.

Ona gitmeyi çok istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Omzuma dokunan bir el dikkatimi çekiyor ve döndüğümde kız kardeşimin arkamda durduğunu görüyorum. "Ne yapacaksın?"

"Florin'e gideceğiz," diye cevap veriyorum.

"Hayır," diye nazikçe uyarıyor. "Yani... eşin konusunda ne yapacaksın?"

Ne sorduğunu anlıyorum ama bir cevabım yok. "Bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?"

"Evet."

"O zaman sorun nedir?"

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Bana güvenmedi. Bu kadar önemli bir şeyi sakladığında aramızdaki her şeyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim? Ve şimdi..." Lukas'ın gittiği yönü işaret ediyorum. "Birbirleriyle nasıl olduklarını gördün."

Nyrala kaşlarını çatar. "İki arkadaş gördüm. Hepsi bu."

"Onu nasıl kucakladığını görmedin mi?"

Gözlerini deviriyor. "Gerçek aşkın neye benzediğini biliyorum ve bu değildi kardeşim. O onun arkadaşı, başka bir şey değil. Bundan eminim."

"Ya yanılıyorsan?"

"Sonra ne olacak?" diye sorar. "Büyükbabamız gibi mi olacaksın? Bir Kara Elf'i gerçek eşin olarak alıp Inara'yı kalenin başka bir tarafına mı göndereceksin, böylece başka biriyle aile kurabilecek misin?"

Inara'nın Lukas ile etkileşimlerini tekrar düşündüğümde içimi bir burukluk kaplıyor.

Kıskançlık içimde yükseliyor ve çenemi sıkıyorum. "Belki de yaparım."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile yanlış olduklarını hissediyorum. İçten içe biliyorum ki hiç kimseyi Inara'yı arzuladığım gibi arzulamayacağım. "Eğer bir Kara Elf'i gerçek eşim olarak alırsam, bir ailem olacak ama-"

Acı, keskin bir bıçak gibi göğsüme saplanıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken elimi o noktaya bastırıyorum.

"Varys, neyin var?" Nyrala endişeyle soruyor. "Inara," diye zorlukla konuşabiliyorum derin bir ağrının içinden.

Inara'yı görmek için dönüyorum, gözleri bir an benimkilerle buluşuyor, acıyla parlıyor. Nyrala ile konuşmama o kadar odaklanmışım ki, yaklaştığını fark etmemiştim bile.

Khio'rinar'ı araştırırken, bu acının derin ve yoğun bir üzüntü olduğunu fark ettim. Kız kardeşime söylediklerimi duymuş ve onu istemediğime inanıyor.

"Inara," diye sesleniyorum ama çok geç, çünkü uzun bir çitin etrafında kayboluyor.

Kız kardeşime bakıyorum ve abartılı bir şekilde Inara'nın gittiği yönü işaret ediyor. "Burada öylece durma Varys. Ona git."

Derin bir nefes alarak, öyle ya da böyle bu gece gerçeği öğreneceğime karar veriyorum. Duydukları onu üzdüyse, belki o da beni en az benim onu arzuladığım kadar arzuluyordur.

Ya da belki de sadece bir yerde bir kulede tutulma ve görmezden gelinme korkusudur.

Eğer Inara beni istemezse, yıkılırım. Ama eğer isterse.

BÖLÜM 53

INARA

V Arys beni istemiyor. Gerçek eşi olarak bir Kara Elf alacak. Yıkım içimi dolduruyor. Bu kadar incinmeye hakkım olmadığını biliyorum, özellikle de ona ihanet ettikten sonra, ama elimde değil. Eğer Varys başka birini istiyorsa, benimle kalması için ona yalvarmayacağım. Bundan daha fazla gururum var.

Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var, böylece onunla yüzleşebilir ve ona yalan söyleyebilirim - ne seçerse seçsin iyi olduğumu söyleyebilirim.

Önemli olan tek şey ittifakımızın bozulmaması. En azından, tekrar yüz yüze konuşmadan önce kendimi buna ikna etmeliyim.

Çabucak, bahçenin hemen ötesindeki ahırlara doğru ilerliyorum. Rhygar eysersiz, ama eysersiz binmek zor olmayacaktır. Daha önce atımla birçok kez bunu yaptım.

Başını kaldırıyor ve ben de elimi yumuşak kürküne bastırarak gitmek istediğimi anlatmaya çalışıyorum.

Yansıtıcı sarı gözleri benimkilerle buluşuyor ve anladığını belli etmek için başını eğip yıkık kalenin görüntüsünü yansıtıyor. Kendini aşağıya bırakıyor ve ben de sırtına tırmanıyorum.

Yola çıkarken Varys'in arkamızdan seslendiğini duyuyorum ama durmuyorum. Kendimi geri dönmeye zorlayamam. Şimdi olmaz, bu kadar incinmişken.

BÖLÜM 54

DEĞİŞKE NLER

Q

Hızlıca Shynar'ı buldum ve Inara'nın peşinden gittim. Kız kardeşimle konuşmama kulak misafiri olmuş. Başka birini seçeceğimi düşünüyor. Bunu asla yapamayacağımı bilmiyor. Kalbim sadece ona aitken olmaz.

Lukas'ın onu aldığını gördüğümde, o anda gerçeği benden sakladığı için incinmiş olsam da onu hâlâ sevdiğimi anladım. Lukas'a beni sevdiğini söylemişti ve şimdi sözlerinin doğru olup olmadığını öğreneceğim.

Shynar onun izini takip ederken gözlerimi kapatarak aramızdaki bağa odaklanıyorum. Acı göğsümü sıkıca sarıyor ve bunun sadece benim değil, onun da acısı olduğunu biliyorum. Onunla konuşmalı ve ona gerçeği söylemeliyim.

Ondan başka kimseyi istemiyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ileriye bakıyorum. Elasyrin kalesinin kalıntılarının yüksek kuleleri uzakta yükseliyor. Gümüş çatıları güneşin son ışıklarıyla parıltıyor ve ufalanan taş duvarları kaplayan sarmaşıklar, küçük mor ve beyaz çiçekleri güneşin son ışınlarını kovalayan aya açılırken parlamaya başlıyor.

Avluya ulaştığımızda serin bir rüzgâr esiyor. Onun narin kokusunu alınca burun deliklerim alevleniyor ve yakında olduğunu anlıyorum. Bir taraftan gelen hafif bir ses, uzak duvar boyunca volta atan Rhygar'a ait.

Shynar'ın sırtından kayarak ona doğru yürüyorum ve bir elimi çenesine koyuyorum. Bağlantımız sayesinde onun avlanma arzusunu hissedebiliyorum ama Inara'dan uzaklaşmak istemiyor. Onu koruma ihtiyacı kendi isteklerinin önüne geçiyor. "Teşekkür ederim dostum," diye fısıldıyorum. "Git. Ben onunla kalacağım."

O ve Shynar av aramak için ormana doğru yola çıktılar. Geri çekilme sesleri Inara'nın dikkatini bana doğru çekiyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe açılıyor. "Varys," diye nefes alıyor, bir elini göğsüne koyarak. "Beni korkuttun."

Gümüş ay ışığının altında dururken, ruhani görünüyor. Öylece . O kadar güzel ki, bakışlarım kaşlarının yumuşak kavisini, hafifçe kıvrılmış kulakları ve dolgun, pembe dudakları üzerinde gezinirken, tutarlı bir düşünce oluşturmak şöyle dursun, konuşamıyorum bile.

Uzun saçları ipeksi altın dalgalar halinde omuzlarına ve sırtına dökülüyor. Yavaşça ona doğru yürüyorum. "Affet beni," diye nefes alıyorum. "Seni korkutmak istememiştim."

Hiçbir şey söylemiyor. Bakışları benimkileri kavıyor ve ben geçici olarak uzanıp yanağına dokunuyorum, parmaklarımı taç yaprağı yumuşaklığındaki teninde gezdiriyorum ve pembe bir kızarıklığın onları takip etmesini izliyorum.

Gözlerini indirerek küçük bir adım geri atıyor. "Yapma," diye fısıldıyor.

Elimi yanıma bırakıyorum. "Inara, lütfen açıklamama izin ver."

Gözlerini benimkilere diyor. "Açıklanacak bir şey yok," diye mırıldanıyor, sırtını bana dönerek. "Bir Kara Elf kadınına gerçek eşin olarak alacaksın ki varislerin olsun. Ve çünkü ben-" sesi kesiliyor.

Rüzgâr gözyaşlarının tuzlu kokusunu taşıyor, ama o hızla onları fırçalıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "İlişki yürüyemez. Güvenine ihanet ettim ve sen beni affedemezsin. Affetmeni de beklemiyorum. Ben sadece"-kollarını beline doluyor-"eğer hala varsa, arkadaşlığımızı sürdürmek için çalışmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Inara, ben-"

Sessizlik için elini kaldırıyor. "Bitirmeme izin ver," diyor ve ben susuyorum. "Evliliğimiz halklarımız arasındaki ittifakın temelidir ve öyle kalmalıdır.

"Ama büyük büyükbabanın Fae karısı gibi bir kulede bırakılmayı reddediyorum. Tutulmayacağım," diye kesin bir dille ifade ediyor. "I-"

"Lütfen, konuşmama izin verin," diye araya giriyorum.

Temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum ama o dönmüyor. kadar yakın ki, arkasında durduğumda vücudunun sıcaklığı benimkine yayılıyor. Benim

Ona dokunmak için parmaklarım ağrıyor ama cesaret edemiyorum. Onun düşüncelerini ve duygularını öğrenmeden olmaz.

"Beni affedebilir misin?" Yumuşakça soruyorum.

Doğruldu ve yavaşça bana doğru döndü. "Ne için? Ben-"

"Tanıştığımız andan itibaren tek yapmak istediğim seni kendime yakınlaştırmakken seni kendimden uzaklaştırdım. Sana kalbimi çoktan vermişken bana güvenmediğin için kızgındım. I-"

"Beni sadece bağ yüzünden istiyorsun." Gözyaşları gözlerini aydınlatırken sesi yumuşak bir şekilde titriyor. "En başta elimi istemenin sebebi buydu."

"Bir insana bağlanmak istemedim," diye itiraf ediyorum gerçeği. "Benim için ne olduğunu fark ettiğimde, bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya bunu görmezden gelip bu kararlar yaşayabileceğimi umacaktım ya da bunu kabullenip seni eşim olarak kabul edecektim."

Uzanıp çenesini hafifçe kavriyorum ve yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Sen zeki, şefkatli, cesur ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Tanıştığımız gün, aklımın kabul etmeyi reddettiği şeyi kalbim biliyordu. Sen benim karanlıktaki ışığımsın. Sen benim ruhumun diğer yarısısın."

Elini tutup göğsüme çekiyorum ve avucunu atan kalbimin üzerine koyuyorum. "Sen benim Khio'ri-sevgilimsin. Seni sevdiğim gibi bir başkasını asla sevmeyeceğim. Kalbim artık bana ait değil; sadece sana ait İnara." Yavaşça alnımı onunkine koyuyorum. "Seni hayattan daha çok seviyorum."

"Beni seviyor musun?" Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, ama başparmağımın ucuyla onu uzaklaştırıyorum.

"Her şeyden çok, Khio'ri'm."

Ela gözleri benimkileri arıyor. "Ama ben insanım. Geleceğinden vazgeçmiş olursun. Bir aile sahibi olma şansından."

"Yanımda sen olmadan bir gelecek istemiyorum, ama seni buna zorlamayacağım-"

Dudaklarını yakıcı bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor ve onu kollarımın arasına alıyorum, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmeyene kadar bir öpücük diğerine karışırken onu yakınımda tutuyorum. Ben onu bahçe duvarına yaslarken o da bacaklarını belime doluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Bana benim olduğumu söyle," diye nefes alıyorum öpücükler arasında. "Çünkü ben zaten seninim, Inara'm."

"Ben seninim." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Elimi saçlarında gezdiriyorum. İpeksi telleri parmaklarımla arasında tutarak başını geriye yatırıyorum ve dilimi onunkinin etrafında dolaştırarak öpüşmemizi derinleştirirken ağzını kendime doğru çeviriyorum.

Kalçalarını onunkilere doğru yuvarladığımda yumuşak bir inilti kaçıyor, stav'ım sertleşiyor ve vücutlarımızı birleştirme arzusuyla dikleşiyor.

Tuniğimi çözüp geriye itiyor ve omuzlarımdan indiriyor. Ben de onunkini çıkaracak kadar geri çekiliyorum. Göğüslerini örten ipeksi kumaşı aşağı çekip yumuşak bir küreyi avucumun içine alıyorum.

Başparmağımı ucuna sürüyorum ve sert bir boncuğa dönüşerek ilgilim için yalvarıyor. Vücudunda aşağı doğru hareket ediyorum ve ağzımı göğsünün üzerine kapatıyorum, dilimi zaten sert olan tepenin üzerinde gezdiriyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, daha da aşağıya inmeden önce dikkatimi diğer göğsüne verdiğimde beni yakın tutuyor.

"Varys," diye nefes alıyor ve ben pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru kaydırıp ayakkabılarını çıkarırken hafifçe titriyor. İlk başta, titremesinin soğuktan değil, tamamen başka bir şeyden kaynaklandığını fark edene kadar hareketsiz kaldım.

Uyarılmışlığının kokusu havayı doldururken burun deliklerim alevleniyor. Dizlerimin üzerine çöküp karnına bir dizi yumuşak öpücük konduruyorum. Dikkatlice bacağını omzumun üzerinden geçiriyorum ve uyluklarını ayırıp onu bakışlarıma açtığımda keskin bir nefes alıyor.

"Tadına bakabilir miyim?"

Başını sallıyor ve dilimi zaten kaygan olan kıvrımlarında gezdirirken bakışlarım onunkileri tutuyor. Tadı enfes ve tepesindeki küçük et parçasına ulaştığımda, tüm vücudu zevkle aydınlanırken dudakları kısık bir iniltiyle ayrılıyor.

O benim ilgimin altında kıvranırken dilimi yumuşak kapüşonlu etin üzerinde gezdiriyorum. Stav'ım sertleşti ve bedenimi onunkiyle birleştirmek için acı verici bir şekilde dikleşti, ama beklemeliyim. Onu tamamen sahiplenmeden önce zevkini bulmasını istiyorum.

Serbest kalırken adım bir an önce tüm vücudu bir yay kirişi gibi geriliyor.

Vücudunu bir çizgi halinde öpüyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum.

Elleri pantolonumun bağcıklarına doğru ilerliyor ama bileğini kavrayıp onu aniden durduruyorum. Gözlerini açıyor ve sorgulayan bakışlarla benimkilerle buluşuyor.

"Emin misin?" Ona baskı yapmak istemediğim için soruyorum. "Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Seni istiyorum, Varys."

Son giysilerimi de çıkarıyorum. Onu inceleyecek kadar geri çekiliyorum. Her türlü ölçünün ötesinde güzel. "Mükemmelsin," diye fısıldıyorum onu kendime çekerken, o kadar yakın ki kalbi göğsünün altında benimkine çarpıyor.

Onu kollarımın arasına alıp, bacaklarını belime doluyor. Onu sahiplenmeyi her şeyden çok istiyorum. Onun ılık, ıslak sıcaklığının derinliklerine gömülmeyi ve onu tohumlarımla doldurmayı. Bakışlarım boynundaki nabız gibi atan atardamara kayıyor ve dişlerim onu benim olarak işaretleme arzusuyla uzuyor, böylece her erkek onun alındığını bilecek.

Kendimi onun girişine çentiklediğimde şiddetli bir sahiplenme duygusu içimi dolduruyor. İçine doğru itmeye başladığımda bakışları benimkileri tutuyor.

BÖLÜM 55

INARA

H Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve yavaşça içime girerken nefesim ciğerlerimden kesiliyor. Bariyerimi zorlarken içimde sıkı bir sıcaklık oluşuyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Hafif bir acı hissediyorum ama kalçalarının açısını değiştirip içimde inanılmaz derecede derine indiğinde bu acının yerini hemen zevk alıyor.

"Çok sıkı," diye geveliyor kendini tamamen kılıfına sokarken.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan, beni uzun uzun ve derin derin öpmeden önce, aramızdaki bağın karşılıklı şaşkınlığıyla birbirimize bakıyoruz.

Yavaş ve istikrarlı bir ritme başlıyor, aramızda lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Bakışları benimkileri tutuyor, ateşli ve sahiplenici. "Gözlerin benimkilerle buluştuğu andan beri seninim," diye nefes alıyor. "Bana benim olduğunu söyle, Inara'm."

"Seninim aşkım," diye nefes alıyorum.

Yakıcı bir öpücükle ağzımı talep ediyor ve ellerimi sırtında gezdiriyorum, kalçalarının benimkine doğru her itişinde parmaklarımın altındaki kaslarının güçlü esnemesini hissediyorum.

Varys ağzını benimkinden ayırıp çeneme ve boynumun kıvrımına öpücükler konduruyor. Dişlerini zaten hassas olan tenimde gezdiriyor, dilini boynumun atardamarı boyunca gezdiriyor.

Geri çekiliyor ve gözleri arzudan simsiyah oluyor. "Eşlerimizi işaretliyoruz ama seni incitmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "I-"

"Hepinizi istiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyini, Varys."

Beni sahiplendikçe her vuruş daha uzun, daha derin ve daha güçlü hale geliyor.

Uçurumun kenarına çok yaklaştım. "Varys, lütfen."

Hırlıyor ve hızını artırıyor. İçime doğru ilerlerken ona sıkıca tutunuyorum. O içimde derinlere doğru ilerlerken, bu aldığım en büyük zevkti.

şimdiye kadar tanıdığım.

Dilini boynumun nabız gibi atan atardamarı boyunca gezdirirken, "Sen benimsin," diye homurdanıyor.

Başımı yana eğerek ona daha iyi bir erişim sunuyorum. "Senin," diye fısıldıyorum, nefes nefese.

Dişlerini boynumun derinliklerine batırıyor. Keskin acının yerini hemen bir zevk seli alıyor. Geri çekildiğinde, dilini iki delinmiş yaranın üzerinde gezdirerek onları mühürlüyor.

Boyu içimde genişlerken dudaklarım kısık bir iniltiyle ayrılıyor, neredeyse acı verecek kadar ama tam değil. "Varys, ne-?"

"Düğümüm," diye dişlerini gıcırdatıyor ve kontrolünü sürdürmek için içindeki her şeyi harcadığını söyleyebilirim.

Vücudumu onunkinin etrafında sıkarken kısık bir inilti çıkıyor.

Kanalımın derinliklerinde düğümленip bizi birbirimize kenetlerken ve beni uçurumun kenarına gönderirken vücudunun benimkiyle birleşmiş hissini seviyorum. Ciğerlerimden nefesimi çalacak kadar yoğun bir zevk beni yıkayıp geçerken onun adını haykırıyorum.

Benim salıverilmem onunkini tetikliyor ve içimin derinliklerinde patlayarak beni tohumunun lezzetli sıcaklığıyla doldurduğunda adımı haykırıyor. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, içimin derinliklerinde nabız gibi atıyor, beni özüyle dolduruyor.

Tekrar içimde hareket etmeye başladığında orgazmımın etkisinden tam olarak kurtulamamıştım bile.

Ağzını benimkinin üzerine kapatarak iddialı bir öpücük kondururken bedenlerimiz hâlâ birbirine kilitlenmiş durumda. "Beni tekrar istiyor musun?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

"Her zaman, Inara'm," diye nefes alıyor ağzımın içine. "Her zaman."

BÖLÜM 56

DEĞİŞKEN LER

W

Uykuya dalmadan önce birkaç kez daha seviştik. Kollarımda yatarken onu inceliyorum. Altın sarısı saçları güzel bir hale gibi altında dağılıyor. Uzun kirpikleri

Yumuşak, pembe yanaklarının üzerinde, dudakları küçük bir *O* harfi şeklinde açık... Yavaşça, saçının bir tutamını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Eğer çocuklarımız olsaydı, bana mı yoksa ona mı daha çok benzeyeceklerini merak ediyorum.

Derin bir iç çekerek bu hatalı düşüncüyü bir kenara itiyorum. İnara bir insan, bu yüzden olamaz.

Ona olan ihtiyacımın derinliğini gizlemeye çalışarak dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Göz kapakları titreyerek açılıyor ve bana gülümsüyor.

Onu uzun ve derin öpüyorum. Onu altımda döndürdüğümde bana doğru açılıyor ve ben de kalçalarının arasına yerleşiyorum. "Seni tekrar istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken hafif bir gülümseme dudaklarını büküyor. Boynumun arkasını kavlıyor ve şefkatli bir öpücükle ağzımı tekrar ona doğru çekiyor. Stav'ımın ucunu girişine yerleştiriyor ve ben bir kez daha onun ılık, ıslak sıcaklığının derinliklerine gömülürken göğsümde alçak bir homurtu yükseliyor.

BÖLÜM 57

INARA

W

Sabah uyandığımda, uyluklarımın arasındaki donuk ağrı bana Kara Elf kocamın beni tamamen sahiplendiğini hatırlatıyor. Şato harabelerinin üst katında, uyuduğum yataktayız.

Evlendiğimiz ilk gece. Pelerini bizi sıcak tutmak için ikimizin üzerine örtülmüştü. Gece ben uyurken bir ara üzerimize örtmüş olmalı.

Kolları bedenimi sıkıca sarmışken, başımı göğsünden kaldırıp ona bakmadan önce erkeksi kokusunu derin derin içime çekiyorum. "Beni buraya kadar sen mi taşıdın?"

Dudakları yakışıklı bir gülümsemeye dönüşürken buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor, sıcaklık dolu. "Benim halkımla kıyaslandığında kilon hafif kalıyor."

Kıskançlık içime saplanıyor. "Kara Elf kadınlarını benden önce yatağa mı taşıdın?"

Şefkatle yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor, bakışları sevgi ve bağlılık dolu. "Senden önce kimse olmadı, Khio'ri'm. Sen benim ilkim ve tekimsin. Benim halkım ömür boyu eşleşir."

Eğilip beni uzun ve derin öperken göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor. Geri çekildiğinde yüzüme dokunuyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ne oldu?" Gülümsüyorum.

İşıl işıl gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor, sevgi ve bağlılık dolu. "Böyle hissetmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum... birini bu kadar güçlü sevmenin. Sen benim her şeyimsin, Inara." Yanağımı okşuyor. "Ben seninim ve tanıştığımız andan beri seninim."

Yanağımı okşuyorum. "Ve ben seninim, aşkım."

Beni kendine çekiyor, sanki nadir ve değerli bir hazineymişim gibi inceliyor.

Pencerelerden içeri sızan güneş ışığı odayı yumuşak, turuncu bir ışıltıya büründürüyor. Yatakta uzanırken güneşin tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyorum.

birlikte. "Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik," diye fısıldıyorum.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye mırıldanıyor, sonra da ağzını benimkinin üzerine kapatarak iddialı bir öpücük konduruyor. Hızlı bir hareketle beni altına aldı.

"Varys?" Aşağıdan biri sesleniyor. "Inara?"

Varys ağır bir hayal kırıklığı iç çekişiyle başını boynumun ve omzumun bırakıyor.

Gerginleşiyorum, pelerini üzerimize çekmeye başladım bile.

"Kim o?" Dudaklarını büzüyor. "Aryl."

Kapıdan gelen alçak bir hırıltı tüylerimi diken ediyor. "Bu Rhygar," diye açıklıyor Varys, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Kapıyı koruyor."

"Rhygar, benim," diyor Aryl kuşkuyla. "Varys? Inara? misin? Korkunç kurduna söyle, ben-"

"Çıkacağız," diye seslendi Varys ve Rhygar hırlamayı kesti.

Varys ve ben çabucak giyinip koridora çıkıyoruz. Rhygar bana dönüyor, ben çenesini okşarken nazikçe yanıma sokuluyor.

Aryl yere bakıyor, gözlerimizle buluşmayı reddederken tüm yüzü ve kulaklarının uçları yeşilin açık bir tonunda. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın. Bilseydim-" Duruyor ve boğazını temizliyor. "İkiniz için de endişelendim, bu yüzden sizi aramaya geldim."

"Her şey yolunda Aryl," diyorum ona.

Başını kaldırıyor ve gözleri hemen Varys'in boynumdaki işaretine kayıyor. Ağzı bir an açık kalıyor, sonra hızla kapanıyor.

"Her şey mi?" Varys ona sorar.

Tekrar boğazını temizliyor. "Wraith görüldüğüne dair daha fazla rapor var. Bu kez sınırlarımız içinde."

Varys'in ifadesi sertleşir. "Peçe'den nasıl geçtiler?" "Gözcülerimiz bilmiyor.

Bulunanların icabına bakıldı.

ama daha fazlası da olabilir." Duraklıyor. "Bir mesaj aldık

Ejderha Kralı Aldryn'dan. Sizinle görüşmeyi kabul etti. Yarın gelecek."

Ben hala. Büyük Ejderhalar ve kralları hakkında birçok hikaye duydum. Bir keresinde insan kralları Ejderha dağlarını istila etmeye çalıştığında bütün bir şehri yakıp kül etmişti. Bildiğim kadarıyla babamın onlarla hiçbir ilişkisi olmadı, kardeşimin de öyle. Duyduğumuz onca söylentiden sonra Ejderhalarla bilerek etkileşime girmiyoruz.

Varys'e dönüyorum. "Onunla daha önce tanıştınız mı Kral Aldryn?"

"Evet," diye cevaplıyor Varys ve Aryl'in yüz ifadesinin Ejderha Kralı'nın adını duyunca solduğunu fark ediyorum. "En son konuştuğumuzda krallığımızı yakıp kül etmekle tehdit etmişti." Aryl'e dönüyor. "Muhafızlardan biri kalenin üzerindeki sancağı kaldırsın ve onu görüşmemiz için buraya yönlendirsin." Elimi tuttu. "Eğer burada, Trianon'da kalmak istiyorsan, sen-"

"Hayır," diye kesin bir dille ifade ettim. "Onunla tanışmak için seninle geleceğim."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve parmak eklemlerimin arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor. "Nasıl isterseniz, Kraliçem."

BÖLÜM 58

DEĞİŞKEN LER

W

Ejderha Kralı'nın bize gerçekten zarar vereceğine inanmasam da, kader arkadaşına bakarken kalbimdeki endişeye engel olamıyorum. İnara, Elasyrin'in avlusunda gururla yanımda duruyor.

Kral Aldryn'ın gelmesini beklerken.

Dışarıdan sakin görünmesine rağmen, endişesi aramızdaki bağa sızıyor ve benimkini yankılıyor. Aryl ve diğer muhafızlarımız da burada ama kız kardeşim ve çocukları geride, Cyridil'deki kalede kaldılar. Eğer işler ters giderse, en azından birimiz yaşayıp yönetimi devralmalı ve Nyralla'dan daha yetenekli birini düşünemiyorum.

Gözlerimi kapatarak karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Aldryn ile daha önce tanışmıştım, tıpkı benden önce babamın tanıştığı gibi ve öfkesine rağmen o ve onun gibiler krallığımıza hiç saldırmadı.

Bin yılı aşkın bir süredir, halkım ve Ejderhalar arasında zayıf bir ateşkes var. Kral Aldryn'ın tebaası ateşe sahip olabilir ama benimkiler güçlü büyüye sahip, bu da bizi savaşta eşit kılıyor.

"Sence gelmesi ne kadar sürer?" İnara sorar.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tepemden büyük bir gölge geçip güneşi kapatınca duruyorum. Bakışlarımı kaldırıyorum ve Aldryn'ın üzerimizde uçuşunu görüyorum.

Güçlü kanatları havada çırpınırken gümüş pulları güneş ışığının altında parlıyor. Ağzını açıyor ve ormanda yankılanan, kalbimi bir anlığına durduran gök gürültüsü gibi bir kükreme çıkarıyor.

İnara içgüdüsel olarak bana yaklaşıyor ve ben de koruyucu bir kolla beline sarılıyorum.

Aldryn sol kanadını indiriyor ve yere inmeden önce üzerimizde yavaş bir daire çizmeye başlıyor. Yere indiğinde altımızdaki zemin sallanıyor.

Tam ejderha formunda devasa, tehditkâr bir şekilde üzerimizde yükseliyor. Uzun, sivri kuyruğunu tedirginlik içindeymiş gibi sallıyor. Büyük, koyu gümüş kanatları

devasa boynuzlu kafasını indirirken sırtına sıkıca sarılır.

Inara'nın korkusunun kokusu havayı yoğunlaştırıyor. Ona bir bakış fırlatıyorum, yanımda gururla durup korkusunu metanetli bir maskenin ardına gizlerken cesaretine hayran kalıyorum.

Aldryn'ın büyük, yeşil, dikey yarıklı gözbebekleri onunkilere kilitlenmeden önce ikimizi de inceliyor. Burun delikleri alevlendi. "Bir insan mı?" diye gür bir sesle soruyor. Bakışları bana kayıyor. "Senin türün ne zamandan beri onlarla çiftleşiyor?"

Göğsümün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Kraliçe Inara benim kader arkadaşım.

Saygınızı göstereceksiniz."

Bir rüzgâr girdabında, önümüzde iki bacaklı formuna dönüşüyor.

BÖLÜM 59

INARA

I Ejderha iki ayaklı bir forma dönüşürken hayretle izler. Varys kadar uzun. Bakışlarım omuzlarına kadar dökülen, gümüş pullarıyla uyumlu uzun, gümüş beyazı saçlarında geziniyor. İki küçük, Sivri boynuzları alnının iki yanında durur ve koyu gümüş kanatları sırtına yaslanmıştır.

Lukas gibi o da giysi görünümü yaratabiliyor ve sadece ipekli, siyah bir peştamal giyiyor gibi görüldüğünü fark ettim. Ellerinin ve ayaklarının ucunda ölümcül, siyah pençeler var. Zümrüt yeşili gözleri beni incelerken uzun, sivriltilmiş kuyruğu arkasında sallanıyor. Dikey olarak yarılmış gözbebekleri o yaklaştıkça küçülüp büyüyor.

Bakışlarım ona kilitlenmiş durumda. Kalbimin çılgınca çarpmasına rağmen korku göstermeyi reddediyorum.

"Seni buraya Wraithler hakkında konuşmak için çağırdım."

Yüz ifadesi kararıyor. "Büyücüler sonunda harekete geçti." "Ne demek istiyorsun?" Varys sorar.

"Her zaman güce aç oldular. Şimdi bunu elde etmenin bir yolunu buldular," diye yanıtlıyor Aldryn.

"Nasıl?" Şaşkınlıkla sordum.

Bakışları bana kayıyor. "Bilmen gerekir. Onlara yardım edenler senin halkın." Varys'e döner. "Prens Aegryn şu anda bile bir Wraith ordusuyla Florin Krallığı'na doğru ilerliyor. Gözlemlediğim kadarıyla, vardıklarında krallıkları büyük ihtimalle hazırlıksız yakalanacak."

Kalbim durdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm."

"Bu imkânsız," diye karşı çıkıyor Varys. "Wraithler kontrol edilemez."

Aldryn gözlerini kısar. "Büyücüler bir şekilde onları büyüleriyle köleleştirmenin bir yolunu bulmuşlar. Birkaçının bir şekilde kaçtığına dair raporlar var. Şu anda topraklarda kontrolsüzce dolaşanlar onlar."

İçimi endişe kaplıyor. "Ama Büyücüler bunu neden yapsın ki?" "Neden herkes güç ister?" Aldryn karanlık bir şekilde söylüyor. "Onlara karşı durmalıyız," diyor Varys.

Aldryn kararlı bir şekilde, "Türümü savaşmamaları gereken bir savaşa sürüklemeyeceğim," diyor.

Ona bir adım daha yaklaşıp gözleriyle eşit bir şekilde buluşuyorum. "Prens Aegryn ve Büyücülerin senin halkın için de gelmeyeceğine gerçekten inanıyor musun? Geri kalanımızla işleri bittikten sonra senin için gelmelerini engelleyecek ne var?"

"O zaman gelmeyebilir bile," diye cevap veriyor kuru bir sesle. "Eğer başarılı olurlarsa gelecek," diye meydan okuyorum.

Dikkatini tekrar Varys'e vermeden önce bir an beni inceliyor. "Kara Elflerle bir alıp veremediğim yok. Bu toplantıya bildiklerimi paylaşmak için geldim. Hepsi bu kadar."

BÖLÜM 60

DEĞİŞKE NLER

"I

Benim krallığım yıkılırsa, sıra seninkine de gelir," diye karşı çıkıyorum.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verir Aldryn kendini beğenmiş bir şekilde. "Benim halkım güçlüdür."

"Ejderhaların cesur olduğunu duymuştum," diyor Inara. "Ama görünüşe göre yanılmışım. Sen, dünyanın geri kalanı yanıp kül olurken dağında saklanan bir korkaksın."

Aldryn gözlerini kısar ve burun delikleri açılır. "Beni aşağılamaya cüret mi ediyorsun?" "Eğer hatalıysam, memnuniyetle özür dilerim," diye cevap verir. ona buz gibi baktı. "Ama ben öyle olmadığımından şüpheleniyorum."

Aldryn'ın boğazından tehditkâr bir hırıltı yükseliyor. Aryl ve diğer muhafızlarım şaşkın bakışlarla onu izliyor.

Aldryn ona yaklaşır ama o korkmadan yerinde durur.

İçimi şiddetli bir sahiplenme duygusu kaplıyor ve onun kolunu kavrayıp arkama çekerek ona dişlerimi gösterip hırslıyorum. "Kraliçemi tehdit etme, çünkü bu yapacağın son şey olacak."

Tüm formu öfkeyle kullanyor ve kasları sanki devasa ejderha formuna dönüşmeye hazırlanıyormuş gibi derisinin altında hareket ediyor. Yaklaşıyor ama aniden duruyor, omzumun üzerinden bakarken gözleri büyüyor.

Arkama bir bakış fırlatıyorum ve Inara'nın parmakları arasında şimşek kıvılcımları yayılırken ağzım açık kalıyor, büyüsünü kullanırken teninde şimşek gibi çıtırdıyor.

Aldryn şaşkınlıkla ona bakıyor. "Sende büyü var," diye mırıldanıyor, bizden çok kendi kendine. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece bir tane olduğunu sanıyordum."

"Sadece bir ne?" diye soruyor.

"Prenses Freyja," diyor. "Onu büyücülerden kurtardım. Amcası -kral- gücü yüzünden onu cadılıktan yakmalarına izin verecekti. İnsanların böyle bir şeye sahip olduğunu bilmiyordum."

Inara hareketsiz kalır, sonra gücünü tekrar içine çeker.

Aldryn başını yana eğiyor. "Onu tanıyorsun."

Her ne kadar bunu bir ifade olarak söylese de, soruyu anlıyorum.

"Annelerimiz kuzendi," diye açıklıyor. "Kardeşlerim ve ben çocukken onunla ve onun kız kardeşleriyle oynardık. Söyle bana," diye soruyor. "O şimdi nerede?"

"Güvende," diye yanıtlar. "Krallığımda; halkımın arasında."

Kaşları küçük bir çatıklığa dönüşüyor. "İnsanlardan sanki bir hiçmişiz gibi bahsediyorsunuz Ejderha Kral, ama kuzenimi kurtardınız. Neden?"

Çenesini sıkıyor. "Sebeplerim kendime ait." "O senin krallığında güvende."

"Evet," diye kesin bir şekilde yanıtlıyor. "O benim korumam altında. Bir daha hiç kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ona öğüt verircesine bakıyorum. Bu insana aşık; bundan eminim. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen dağlarında saklanırken onun türünün Wraithlerin eline düşmesine izin mi vereceksin?"

"Ben olmasaydım onun türü onu öldürecekti," diye karanlık bir şekilde cevap veriyor.

"Sadece birkaç kişinin yaptıklarına bakarak bütün bir ırkı yargılayamazsınız," diyor Inara kararlılıkla. "Eğer bize yardım etmezseniz, Florin düşebilir. Eğer düşerse, sırada Ithylian olabilir. Eninde sonunda Wraithler senin için gelecek Aldryn ve bunu bildiğine inanıyorum."

"Bunu düşündüm, evet," diye cevap veriyor eşit bir şekilde. "Ama büyük büyükbabam uzun zaman önce bir insan kralının sözlerine güvendi ve bu onun sonunu getirdi ve neredeyse halkımın her şeyine mal oluyordu. Benim türüm acımasızca avlandı ve neredeyse sonumuz geliyordu. Hayatta kalmamızın tek sebebi, evlerimizi diğerlerinin yok olacağı Buz Dağları'nda yapmamızdı. Dolayısıyla, atamla aynı hataları tekrarlamakta neden tereddüt ettiğimi anlayacaksınız."

İnsanlara yardım etme konusundaki isteksizliğini anlıyorum ama Kara Elfler başka kimse yardım etmezken Ejderhalara yardım teklif etti. "Peki ya Ithylian?" Ben soruyorum. "Eğer insanlara yardım etmeyi reddedersen - eğer Florin için savaşırlarsa

Wraithlere karşı... eğer seni çağırırsam, aramızdaki geçmişi onurlandıracak mısın?"

Delici bir bakışla beni inceliyor. "Sana yardım edeceğim. İnsanlara ise etmeyeceğim."

"Peki," diyorum ona. "O halde, insanların Wraithlerin eline düşmemesini umsan iyi olur, çünkü eğer düşerlerse, daha fazlası olabilecekken onlarla yüzleşmek için sadece biz kalacağız."

"Bu riski göze alacağım," diye homurdandı. "Eğer buluşmak istemenizin tek nedeni buysa, söylemek istediğimi söyledim." Bakışları önce Inara'ya, sonra tekrar bana yöneldi. "Ama gitmeden önce seninle biraz yalnız konuşmak istiyorum."

Başımı hafifçe sallayarak çenemi eğiyorum ve sonra Inara'ya dönüyorum. "Kısa süre içinde döneceğim."

Ayak parmaklarının üzerinde uzanıp herkesin önünde dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. Benim türüm sevgi gösterileri söz konusu olduğunda genellikle açık değildir. Aldryn bile bu şefkatli jest karşısında şaşırmış görünüyor.

Onu bahçenin içlerine, kaleye yakın bir yere götürüyorum. Bakışlarını yıkılmaya yüz tutmuş yapıya kaldırıyor ve onu huşu içinde inceliyor. "Atalarınız sadece güzel değil, güçlü şeyler de yaratmış." Bir elini gri taş duvarın üzerine koyuyor. "Bu taşların büyüğü bile hâlâ devam ediyor. Eğer doğru hatırlıyorsam, son Büyük Savaş sırasında vatandaşlarınızı barındıran ve ayakta kalan son bina burasıydı."

"Bu doğru," diye cevap veriyorum, kaybedilen tüm hayatları düşünerek.

"Büyük büyükbabamın krallığından geriye bir şey kalmış olsaydı, asla terk etmezdik," diyor ayık bir şekilde. "Kaybettiklerimizin anısını onurlandırmak ve halkımızın kültürünü korumak için yeniden inşa ederdik."

Başımı onunkine çeviriyorum. Aldryn başkalarının önündeyken açık sözlüdür ama yalnız kaldığımızda hep bilmecelemlerle konuşur. "Bana bu kadar gizemli bir şekilde anlatmaya çalıştığın şey nedir?"

"Dağda saklanmamalısın. Senin halkın Ork değil. Eğer orada çok uzun süre kalırsanız, siz de onlar gibi dağa gömülebilirsiniz."

Grundyn'deki Ork kalesinin hikâyesi zihnimde tekrar canlanırken çenemi sıkıyorum. Düşmanları tarafından istila edilmişler ve dağdan kaçmak için tek yolları kesilmişti. Halklarının neredeyse yarısı öldü ve geriye kalanlar şimdi yedi krallığın dört bir yanına dağılmış, krallarının yönetiminde yeniden inşa edilmeye çalışılıyor.

Inara'nın dünkü sözlerini hatırlıyorum. Yeraltında yaşamak onun için zor ve sonsuza kadar burada, Elasyrin'de kalabilmeyi dilediğini ifade etmişti. "Belki de haklısın."

Kaşları alnına doğru kalktı. Ona böyle bir şeyi itiraf ettiğim pek görülmemiştir.

"Ama benimle konuşmak istediğin konu bu değildi, değil mi?" Ona döndüm. "Öyleyse, bana ne hakkında konuşmak istediğini söyle."

"İnsan eşin," diyor. "Bir insanın kalbini kazanmak için ne yapmak gerekir?"

"Kazanmak mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ejderhaların fatih olduğunu sanırdım."

Küçük bir kakhaha atıyor. "Benim dişimin iradesi güçlüdür ve son derece inatçıdır. O fethedilemeyecek."

"Senin dişin mi?" Ona bakmak için başımı yana eğiyorum.

Ağır bir iç çeker. "O benim T'kara'm - Kaderimdeki Kişi." Başını iki yana sallar. "Onu kurtardım ama yine de bana boyun eğmeyecek."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "İşte burada yanlış yapıyorsun Aldryn. Ona başka bir Ejderhaya davrandığın gibi davranamazsın. Onun kalbini kazanmak için bir insana kur yapmalısın, sana teslim edene kadar onunla savaşmamalısın... çünkü sana garanti ederim ki asla yapmayacak. Onlar görendüklerinden daha güçlüdürler."

"Bunu biliyorum," diye homurdanıyor. "Ama ona nasıl kur yapabilirim?"

"Onunla zaman geçir," diye öneriyorum. "Onunla konuşun. Sizin için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin olun."

"Benim için ne anlama geldiğini nasıl bilmez?" Kaşlarını çatıyor. "Onu ben kurtardım. Onu korudum. Ona her Ejderha dışisinin imreneceği bir yuva sağladım. Benimle gelmek için ısrar ettiğinde geride kalmasını sağladım çünkü güvende olduğu evimizde kalmasını istedim."

Elimi omzuna koyuyorum ve bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Döndüğünde bedelini çok ağır ödeyeceğin bir hataydı bu. İnsanlar inatçı yaratıklardır, istediklerini yaptırmaya alışkındırlar." Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Sana eşimle nasıl tanıştığımı anlatmadım. Kendi kardeşi -Kral- bile onu tehlikeden uzak durmaya ikna edemedi."

Inara'yla nasıl tanıştığımı anlatırken Aldryn pür dikkat beni dinliyor. Bitirdiğimde, bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum.

"Şimdi anlıyorsunuz. Bir insanı istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazsınız, buna tehlikeden uzak durmak da dahil. Yapabileceğiniz en iyi şey ona kendini savunmayı öğretmek ve durum ne kadar tehlikeli olursa olsun sizinle gelmekte ısrar ederse onu yanınızda tutmaktır."

"Bunu eşimle mi yapıyorsun?" "Neden burada olduğunu düşünüyorsun?"

"Burada tehlike yok." Kaşlarını çatıyor. "Bir dişiye asla zarar vermem." "Evet, ama o bir insan ve senin ona karşı ne kadar öfke duyduğunu biliyorum. onların türü." Derin bir iç çektim. "Size gönderdiğim son ulağın saçlarını nasıl ateşe unuttuğumu sanmayın."

Gözlerini deviriyor. "Saçtı o, Varys. Tekrar çıkacağını biliyordum."

"Onu korkuttun," diye karşı çıktım. "Şimdi, benim türüm arasında öfkenle ün saldın."

"Ejderhalar Sprite değildir," diye homurdanıyor. "Biz dostluğumuzla değil, vahşi gücümüzle bilinmeliyiz."

"Bana güvenin. Hiç kimse sizin türünüzü Sprite'larla karıştırmayacak."

Dudaklarını büzüyor ama sonra ifadesi ciddileşiyor. "Eve dönmeliyim. Eğer daha fazla uzak kalırsam, insanımın daha fazla gazabına uğrayacağım."

"Yine de o henüz tam olarak senin insanın değil. Bunu unutma," diye belirtiyorum. "Sen kur yapacaksın, fethetmeye çalışmayacaksın."

Hayal kırıklığı içinde bir elini kabaca saçlarında gezdiriyor. "Öğütlerini ."

Bunun bir Ejderha'dan alabileceğim en yakın 'teşekkür' olduğunu fark ederek çenemi hafifçe eğip başımı sallıyorum. "Biraz alçakgönüllülük muhtemelen senin... insanına da çok iyi gelecektir."

O alay ediyor ve ben gülüyorum. "Unut gitsin. Bu bir Ejderha için imkansız bir başarı olurdu."

Aldryn sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor, sonra geri adım atar. Bir toz ve rüzgâr girdabı içinde ejderha formuna geri döner. "Hoşça kal, Varys." Kaşlarını çatıyor. "Belki bu iş bittiğinde kraliçeni benimkini görmeye getirebilirsin. Ne de olsa uzaktan akraba sayılırlar."

Kendine olan güveni karşısında sırtmasını bastırmak zor. Zihninde, insanını çoktan fethetmiş olsa da, söylediklerine bakılırsa, bunun sandığından çok daha zor olacağından şüpheleniyorum. "Bizi törene davet etmeyi unutma," diyorum ona.

Boğazından derin bir kahkaha yükseliyor. Kanatlarını esnetip gökyüzüne doğru havalanırken "Yapacağım," diye cevap veriyor.

Inara ve Aryl'in yanına döndüğümde bana sıkıntılı bir bakış atıyorlar. "Florin'e gitmeliyiz." Inara'nın elini tutuyorum. "Kardeşine zamanında ulaşması için bir kuzguna güvenemeyiz. Ulaşsa bile, Wraith'lere karşı bir savaşta bizim desteğimize ihtiyacı olacaktır."

Orduyu toplaması için Devyn'e emirlerimi iletiyorum. Onlardan bir gün önde olacağız ama Kral Edmynd'in kuvvetlerini hazırlayabilmesi için hızlı hareket etmemiz gerekecek.

Yatma vakti geldiğinde, Inara ve ben odamıza çekiliyoruz. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz bana döndü. "Ejderha Kralı seninle ne hakkında konuşmak istedi?"

Elini tutuyorum ve parmak eklemlerinin arkasına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Bir insanın kalbini nasıl kazanacağını bilmek istiyordu."

"Peki ona ne söyledin?"

Kollarımı beline doluyor ve onu göğsüme doğru kaldırıyorum. Bacaklarını etrafıma sararken boğazımdan kısık bir hırıltı yükseliyor. Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurarak onu yatağa yatırıyorum.

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ve ısıltılı gözlerinin derinliklerine bakarken parmaklarımın izinde pembe bir kızarıklık oluşuyor. "Ejderhalar eşlerini fetheder. Ona insan kadınların fethedilemeyeceğini, onlara kur yapılması gerektiğini söyledim."

O mükemmel ve ben Tanrılara sessiz bir dua göndererek onu bana getirdikleri için teşekkür ediyorum. "Seni seviyorum Khio'ri'm," diye fısıldıyorum.

Boynumun arkasını kavırıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekerek onlara karşı gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum Kara Elf kralım."

BÖLÜM 61

INARA

D Peçe'ye ve Florin Krallığı'nın sınırına doğru ilerlerken Evyn, Aryl ve Melina yanımızda at sürüyor. Kardeşimin topraklarına girdiğimizde ne olacağı konusunda endişeliyim. Kardeşimin Büyücüler, Kara Elfler orada büyülerini kullanamasın diye orayı hecelemişlerdir.

Wraithlerle karşılaşsak buna ihtiyaçları olacak. Özellikle de ordu geldiğinde, eğer bir savaş olursa.

"Sorun nedir?" Varys soruyor, bağ aracılığıyla hissetmiş. "Aileni ziyaret edeceğin için gergin misin?"

"Hayır, Perde'yi geçtikten sonra büyünü kullanamayacağından endişeleniyorum."

"Her şey girecek, Khio'ri'm. Büyümüze erişemiyor olmamız savunmasız olduğumuz anlamına gelmez."

"Biliyorum. Belki de büyüyü kaldırmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Belki," diye yanıtlıyor, ama ikna olmuş gibi görünmüyor. "Denediğimizi size itiraf edeceğim."

"Birçok kez, diye ekleyebilirim," diyor Aryls yanımda.

"Büyü nasıl çalışıyor? Bir bağlama büyü mü yoksa-"

"Büyümüzü etrafımızdaki dünyanın yaşam gücünden alıyoruz," diye açıklıyor Aryl. "Her şey birbirine bağlıdır. Altımızdaki toprak, sırf birisi haritaya bir sınır çizdi ve onu farklı bir toprak olarak etiketledi diye bir sınır tanımaz." Duraksıyor. "Yine de, bir şekilde, Büyücüler tarafından yerleştirilen büyü bunu yapıyor. Büyümüzü bağlayan bir bariyer yaratıyor ve krallığınızda büyüümüz için kullanabileceğimiz herhangi bir şeyden yararlanmamızı engelliyor."

Bariyerin yumuşak ışıltısına ulaşıyoruz ve Varys ile diğerlerinin çaresiz olmadığını bilmeme rağmen, Perde'yi geçmekte isteksizim. Rhygar'a durmasını işaret ediyorum, Varys ve diğerleri de aynısını yapıyor.

"Bir şey denemek istiyorum," diyorum ona. "Birbirimize bağlandığımızda Perde'yi geçebileceğimi söylemiştin."

Başını sallıyor.

Rhygar'ın sırtından kayıyorum ve Peçe'nin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Dikkatle bir elimi parlayan duvara dokunduruyorum. Hafif bir karıncalanma hissi avucumdan koluma doğru ilerliyor. Garip ama hiçbir şekilde acı verici ya da rahatsız edici değil. Diğer avucumu Florin'in hemen içinde yere koyuyorum.

Parmaklarımı nemli toprağa batırdığımda, yüzeyin hemen altında bulunan ham enerjinin nabzını hissediyorum. Bir şey avucumu itiyor, garip ve ağır bir karanlık hissi bana karşı baskı yapıyor, beni geri püskürtmeye çalışıyor, ben de büyümün içimden toprağa akmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatarak kendimi odaklanmaya zorluyorum ve bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve konsantrasyon içinde dişlerimi sıkıyorum.

"Inara, dur," diyor Varys. "Bunu daha önce de denedik ama işe yaramadı. Enerjinizi daha fazla kullanırsanız kendinize zarar vereceksiniz."

Vazgeçmeyi reddediyorum. "Bu beni itmemeli Varys. Ben insanım. Dışarıda tutmak için tasarlandığı kişi ben . Bana direnmemeli-"

Keskin bir çatlak çınlıyor ve altımdaki toprak kılcal bir yarıkla yarıyor, yeryüzüne narin bir ağ gibi yayılıyor. Daha yakından incelediğimde, kırılanın kaya değil, toprağın derinliklerine gömülü olan bağlayıcı büyü olduğunu fark ediyorum.

Cesaretle başımı eğiyorum ve tüm enerjimi toprağa doğru itiyorum, büyüünün sihrimin gücü altında parçalandığını hissediyorum.

Büyü tamamen bozulana kadar durmamaya kararlı bir şekilde tutunmaya çalışırken uzuvlarım titriyor ve nabzım kulaklarımda atıyor.

"Inara!" Varys'in sesi zihnimde yankılanıyor ama durmayı reddediyorum. Onu seviyorum ve güçlü büyüsünü bağlayan büyüü bozabilirsem, ona kendini savunmak için kullanma yeteneği verirsem, yapacağım.

İşim biter bitmez altımdaki zemin sarsılıyor ve ben de sihrime olan bağılılığımı serbest bırakıp onu kendime geri çekiyorum. Başımı Varys'e doğru kaldırıyorum ve ben huzurlu bir unutuşun kollarına düşerken dünya da altımdan kayıp gidiyor.

BÖLÜM 62

DEĞİŞK ENLER

A

Zihnim yavaşça kendine geldiğinde yanımda Varys'in sesini tanıyorum. "O benim," diye homurdanıyor. "Ona dokunamayacaksın."

Yatağımın yanında duruyor, kardeşimle ve Baş Büyücü Ylari ile karşı karşıya gelirken benimle kapı arasında stratejik bir şekilde konumlanıyor.

Bakışlarım taş duvarlarda ve yatağın yanındaki tanıdık tek boynuzlu at gobleninde geziniyor. Balkon penceresinden içeri güneş ışığı sızıyor ve yolun karşısındaki ocakta ateş yanıyor. Burası benim eski odam.

Edmynd, "O benim kız kardeşim ve Yüksek Büyücü Ylari'nin onu değerlendirmesine izin vermenizi talep ediyorum," diye homurdanıyor.

"Ona bir Elf Şifacı bakıyor," diye hırladı Varys. "Onunla ilgilenmesi için bir Büyücü'ye güvenmiyorum."

"Ama o bir Elf *değil*," diye ısrar ediyor Edmynd. "Şimdi, kenara çekil ve-"

"Varys," diye zar zor söyleyebildim ve o da bana döndü. Elimi tuttu. ve çenemi tutuyor, gözleri endişe dolu.

"Inara." Adımı rahat bir nefes alır gibi söylüyor. Eğiliyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Çok korkmuştum. Çok fazla güç kullandın, Khio'ri'm. Nasıl hissediyorsun?"

"Kenara çekil." Başbüyücü Ylari bir elini Varys'in omzuna koyar.

Bir hareket bulanıklığı içinde Varys döner. Ylari'nin bileğini kavrayıp arkasından tutarak onu ileri doğru iter ve yatağın kenarına anında hareketsiz hale getirir.

Kardeşimin eli kılıcına gidiyor ve Varys kabzaya doğru bir ışık yayı gönderiyor. Işık elini yakarken Edmynd çığlık atıyor.

"Dur!" Emrediyorum. Gözlerim Varys'e kayıyor ve onun öfkeden simsiyah kesildiğini görüyorum. "Öz kardeşime karşı büyü kullanmayacaksın. Ve Yüce Büyücü

Ylari beni Büyücüler Tarikatı'na ihbar edebilecekken sırrımı sakladı. Bana zarar vermeyecek, Varys."

Ylari'yi serbest bırakıp elimi tutarken gözlerindeki karanlık yerini normal buz mavisi parlaklığına bırakıyor.

Edmynd ona zehirli bir bakış atıyor. "Nasıl oluyor da burada büyülerine erişebiliyorsun?"

"Kara Elflerin sihrini bağlayan büyüü yok ettim," diyorum ona. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Delirdin mi sen?"

"Artık müttefikiz, değil mi *kardeşim*?" Varys son kelimeyi vurguluyor ve küçümseyici bir kaşını kaldırıyor.

Raiden ve Grayce içeri girdi. Grayce yatağımın yanına koştu. "Inara, Tanrılara şükürler olsun. Nasıl hissediyorsun?"

Dikkatlice kendimi oturur pozisyona itiyorum, başım çarpmaya başlayınca hafifçe irkiliyorum. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye azarlıyor Varys. "Elf Şifacı gücünü yeniden kazanman için dinlenmen gerektiğini söyledi."

"O bir Elf değil," diye ısrar ediyor Edmynd. "Şimdi, bırakın Ylari onu değerlendirsin."

"Sana zaten söyledim," diye homurdandı Varys. "Wraith saldırılarının arkasında Büyücüler var."

"Ve Ejderha kralından aldığın söze dayanarak sana güvenmemiz mi gerekiyor?" Raiden alay ediyor.

"Evet," diyorum onlara. "Oradaydım. Kral Aldryn'ın yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu." Daha da doğruluyorum ve içimden keskin bir acı tıslaması çıkıyor.

"Ben Wraithler'le işbirliği içinde değilim," diyor Ylari. "Sizi temin ederim ki Kara Elf Kralı, ben bu aileye sadığım. Öyle olmasaydım, güçlerini keşfettiğim anda prensesi teslim ederdim."

Varys elimi sıkıyor ve aramızdaki bağ sayesinde endişesini hissedebiliyorum. Başbüyücü'nün yakınımda istemiyor ama Ylari'yi benim kadar tanımıyor. "O iyi bir adam, Varys. O iyi bir adam Varys."

Neredeyse-" Bakışlarım Raiden'a kayarken nefesim kesiliyor.

Varys bana hafifçe başını sallıyor. "Pekâlâ." Ylari'ye dönüyor ve son bir tehdit savuruyor. "Güçlerimin gücü hakkında hiçbir fikrin yok Büyücü." Ylari'ye buz gibi bir bakış fırlatırken teninde şimşek kıvılcımları dans ediyor. "Eğer bağ arkadaşşıma zarar vermeye cüret edersen, yemin ederim bugün öğreneceksin."

Ylari başını sallamadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırırken ailem onun arkasında duruyor, gözleri kocaman ve ağızları açık.

Başbüyücü temkinli bir şekilde yaklaşıyor, bir gözü bende, diğeri Varys'te. Titreyen elini uzatıp nazikçe alnıma koyuyor ve konsantre olurken başını öne eğiyor.

Kaşları derin bir şekilde çatılır ve gözlerini kapatır. Sertçe nefes alıyor ve elini yanmış gibi sallayarak geri çekiliyor. "Ne güç ama," diye mırıldanıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Raiden yüz hatlarından kolayca okunan bir endişeyle sorar.

"Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum," diyor. "Nylweed bu kadar uzun süre işe yaradığı için şanslıyız."

Varys'in elini sıkıyorum. "Kocam bana onu kontrol etmeyi öğretti."

"Büyücüler Tarikatı senin ölmeni isteyecektir," diye ekliyor Ylari. "Sen onlardan daha güçlüsün ve onlar gücü Tarikat dışında paylaşmazlar."

Varys vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor. "Ona dokunmaya cüret ederlerse hepsinin işini bitireceğim."

"zorunda kalabilirsin," diyor Ylari yenik bir şekilde.

"Wraithler hakkında ne biliyorsun?" Varys gözlerini kısar. "Doğruyu söyle ihtiyar."

Ylari, Edmynd'e kederli bir bakış atar. "Bağışlayın beni Kralım. Sır olarak sakladığım şeyi, aksini yapmanın krallığımızı kaosa sürükleyeceğini düşündüğüm için yaptım. Bu topraklar bizi düşmanlarımızdan korumak için Büyücüler'in bağlayıcı büyüüne güvendi." Gözlerini Varys'e dikti. "Ama şimdi gerçeği söylemeliyim."

"Nedir bu? Söyle bize," Edmynd.

"Büyünün iki tarafı vardır: aydınlık ve karanlık," diye açıklıyor. "Binlerce yıl önce, her ikisinden de yararlanmaya çalıştık ve bu arayışta bölündük."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kara büyü güçlüdür... ışıktan daha güçlü olduğu söylenebilir. Bu yolu seçenler... onları değiştirir. Onları harap bir yaşam dönüştürdü. Kara büyüü tamamen benimsemek için bir takas gerekir. Onda ustalaşmayı öğrenirken ruhunuzun parçalarını verirsiniz. Karanlığın derinliklerine dalmış olanlar Wraith'lere dönüştüler; başkalarından beslenen ruhsuz varlıklara."

"Onları bu şekilde kontrol ediyorlar," diye mırıldanıyorum, başkalarından çok kendime.

"Büyücüler onları kontrol edebiliyor çünkü büyüleri aynı yerden doğuyor," diye ekliyor Varys.

"Prens Aegryn neden onlarla çalışıyor?" Edmynd soruyor.

Ylari ona döner. "Muhtemelen ona uzun bir yaşam, hatta belki de güçlerini paylaşma sözü verdiklerinden şüpheleniyorum." Gözlerini kısar. "Ama o anlamıyor. Büyücüler bilgileri ya da güçleri gibi güçlü bir şeyi paylaşmazlar."

"Tüm neden teklif ediyorsun?" Varys sorar.

"Dediğim gibi Kara Elf Kralı, ben bu aileye her şeyden çok sadığım." Bilge bakışları bana kayıyor. "Onları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Kendi kardeşlerimden bile." Varys'e bakıyor. "Kaledeki koruma büyüsunü güçlendirmek için senin ve akrabalarının yardımını kullanabilirim."

Varys bana döndü. "Her şey yolunda. Git ona yardım et ve sonra bana geri dön."

"Emin misin?" diye soruyor ve gözlerindeki tereddütü okumak çok kolay.

"Evet. Hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum." Ona hafif bir gülümseme verdim.

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük daha konduruyor ve bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Kapıya doğru geri dönüyor. "Bu arada Devyn seninle kalacak."

Devyn başıyla onu onaylıyor.

"Eskiden burada yaşadığının farkındasın, değil mi?" Raiden kaşlarını çattı. "Kendi evinde *güvende*."

Varys gözlerini kısar. "Khio'ri'mle işimi şansa bırakmayacağım."

Bununla birlikte, Baş Büyücü Ylari ile birlikte ayrılır. Devyn alçak sesle eğilir ve kapıyı korumak için koridora çıkar.

Raiden yanımdaki sandalyeye oturdu. "Yeni kocan seni çok sevmişe benziyor, Inara."

"O harika biri." Onu düşünürken dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamıyorum. "Beni olduğum gibi kabul ediyor. Okçuluğu sevdiğimi öğrenince benim için özel bir yay yaptırdı. Neredeyse her gün pratik yapıyoruz ve şimdi bana kılıç kullanmayı ve sihrimi nasıl kontrol edeceğimi öğretiyor."

Raiden'in ağzını bir sırtış kaplıyor. "O zaman sanırım ona iyi davranmamız gerekecek, değil mi?" Edmynd ve Grayce'e tekrar bakar.

Edmynd kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Ona karşı nazik davranıyorum. İlk geldiklerinde kafasını koparmakla tehdit eden sendin."

Kardeşime göz kırpıyorum. "Sen mi yaptın?"

"Seni taşıyordu ve sen baygındın, Inara." Omuz silkiyor. "Korkmuştum-"

"Varys bana asla zarar vermez."

Raiden gözlerini devirir. "Bunu *şimdi* biliyorum ama o zamanlar oldukça şüpheli görünüyordu."

Grayce şakacı bir şekilde başının arkasına vuruyor ve o da yüzünü buruşturuyor. "Ona en kötü sonuca atlamamasını söyledim ama dinlemek istemedi." Edmynd'e bakıyor. "O da dinlemek istemedi."

"Inara bizim kız kardeşimiz," diye karşı çıkıyor Edmynd. "Eğer Fae kralı seninle böyle gelseydi ben de aynı şekilde hissederdim Grayce."

"Fae kralı mı?" Kaşlarımı çatıttım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Grayce ağır bir iç çekişle Raiden'in yanındaki sandalyeye çöküyor. "Fae kralı aramızda bir antlaşma yapmak için görüşmeye geliyor. Edmynd benden elimi isteyeceğini düşünüyor."

"Neden?"

"Geldiğinde yanında olup olamayacağımı özellikle sordu."

"Ama bu her anlama gelebilir," diye karşı çıkıyorum. "Belki de sadece iyi niyet göstergesi olarak tüm aileyle tanışmak istiyordur."

Edmynd ikna olmamış gibi kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

Tekrar kız kardeşime dönüyorum. "Onunla tanıştım, biliyorsun."

"Yaptın mı?" Birkaç kez göz kırpmıyor. "biriydi?"

"Çok iyi birine benziyordu," diye önerdim. "Şaka yapmayı seven ama ne zaman ciddi olunması gerektiğini de anlayan biri gibi. O ve Varys arkadaşlar."

"Neye benziyordu?" Raiden soruyor. "Babasını bir kez gördüm ama onu hiç görmedim."

"Gümüş saçları, lavanta gözleri ve kanatları vardı. Oldukça genç görünüyordu ama hepsi öyle görünüyor, değil mi? Yakışıklıydı da ama Varys kadar yakışıklı değildi."

Raiden sahte bir öğürme sesi çıkarır. "Yeter," diye şaka yapar. "Yeni kocanın ne kadar yakışıklı ve sevgi dolu olduğunu duymama gerek yok."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çatıttım.

Bir kolunu omzuma doluyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Çünkü sen hâlâ benim küçük kız kardeşimsin," diye takılıyor. "İşte bu yüzden."

"Onunla gerçekten mutlu musun?" Edmynd soruyor. "Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Bana sıkıca sarıldı. "O gün onunla birlikte gidişini izlemek hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi."

"Bu benim kararımdı, Edmynd."

"Biliyorum. Ama yine de kendimi sorumlu hissettim."

Muhafızlardan biri içeri girer ve eğilerek selam verir. "Kralım, istediğiniz gibi adamlar toplandı."

Raiden'la bakıştıktan sonra bana bakıyor. "Kısa süre içinde döneceğiz. Muhafızlarımızla konuşmam gerek; Kara Elflerin müttefikimiz ve dostumuz olduğunu anladıklarından emin olmalıyım. Yarın orduları buraya geldiğinde yanlış bir düşmanlık istemiyorum."

İkisi de gider ve Grayce eğilir. "Gerçekten mutlu görünüyorsun, Inara. Senin adına çok sevindim."

"Peki ya sen? Hala-" Duruyorum, gizemli Fae konusunu nasıl açacağımı bilemiyorum. "Kalbin iyileşti mi?" Sonunda sordum.

Bakışlarını indiriyor. "Sana ondan bahsetmemeliydim."

"Neden olmasın?" Elini tutuyorum. "Ben senin kardeşimim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Çünkü artık bir önemi yok, değil mi?" İç çekiyor. "Aramızda basit bir arkadaşlıktan daha fazlası olabileceğini düşünerek kendimi kandırıyordum zaten."

"Ama düşündüm ki-"

"Son konuştuğumuzda kafası karışmıştı. Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordu, Inara," diyor ve gözlerinin ardındaki hüznü okumak kolay. "Daha fazlası olduğunu düşünen bendim. Ben-" derin bir nefes alıyor. "Saf ve aptaldım."

"Çok üzgünüm Grayce," diyorum ona. "Gerçekten."

Eğildi ve bana sıkıca sarıldı. "İyi ve mutlu olmana çok sevindim. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, sevgili kardeşim."

"Ve ben de seni."

"Varys sen baygınken bir an bile yanından ayrılmayı reddetti. Çok yorulmuş olmalı. Dinlenmeyi ya da bir şey yemeyi bile reddetti." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Muhafızları görmeliydin ve

Senin hırlayan kocan ve onun korkunç kurduyla karşılaştıklarında nasıl da solgunlaştılar." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Edmynd'in muhafızlar arasından korkunç kurtlarınızı ahıra koyacak gönüllüler istediğini duydum, zira atlarla birlikte normal ahırlarda tutulmaları pek mümkün değil."

Varys geri dönüyor ve Grayce'i kibarca başını sallayarak selamlıyor.

Ayağa kalkıyor ve ona doğru yürüyor. "Kardeşimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"O benim," diye cevap verir. "Onun için hayatımı feda ederim."

Gülümsüyor. "Bunu görebiliyorum." Bana geri dönüyor. "İkinizi de dinlenmeniz için yalnız bırakayım."

Varys yanıma oturuyor ve elimi tutuyor. "Diğer herkes nerede?" Kardeşinin ve Melina'nın nereye gittiğini merak ederek soruyorum. Devyn'in kapının dışında olduğunu biliyorum ama diğerlerini henüz görmedim.

"Aryl Raiden ile antrenman yapıyor ve Melina da bu akşam için kendi misafir odasında." Kaşlarını çatıyor. "Gördüğüm kadarıyla kardeşlerimizin oldukça iyi anlaştığını düşünüyorum. Benzer mizaçlara sahip gibi görünüyorlar."

"Yani Aryls de Raiden kadar şakacı ," diye takılıyorum. Bir kahkaha attı. "Evet. Kesinlikle öyle."

Ayağa kalkıyor. "Aç mısın? Gidip bulacağım-"

"Öyle misin?" diye sordum. "Grayce ben bayginken hiçbir şey yemediğini, hatta dinlenmediğini söyledi."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Kardeşin beni daha önce bulduğunda zorla biraz peynir ve et yedirdi."

"Aç değilim," diyorum ona. "En azından henüz değil." "Bir şeyler yemelisin, Khio'ri'm."

"Yapacağım." Elini çekiştiriyorum. "Ama önce kocamla biraz konuşmak istiyorum."

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Yatağa doğru kayıyorum ve o da yanıma uzanıyor. Kollarını açıyor ve ben göğsüne sokuluyorum. "Böyle," diye iç geçiriyorum. "Bu mükemmel."

Çenemi kavırıyor, yüzümü kendi yüzüne doğru eğiyor ve beni sadakatle inceliyor. "Seni hayattan daha çok seviyorum," diye fısıldıyor. "Sen benim her şeyimsin, Inara'm."

"Ve sen benim her şeyimsin, aşkım."

Kapının hafifçe çalınması ikimizi de irkiltiyor. Varys bir hareket bulanıklığı içinde yataktan kalkıp benimle kapının arasına yerleşiyor. "Girin," diye seslendi.

Hizmetçilerden biri. Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor, onu incelerken çenesi açılıp kapanıyor ve sonunda başarmayı başarıyor. "Ah... yemek hazır, Lordum ve... Prensesim, yani Leydim," diye kendini düzeltiyor. "Kardeşiniz sizi almam için beni gönderdi."

"aşağıda oluruz," dedim.

Derinden eğiliyor, gerginliğinden neredeyse takla atıyor, sonra da hızla kapıdan çıkıp gidiyor.

Varys bana döndü. "Aşağıya inmek ister misin?"

Gülümsüyorum. "Evet. Ailemle tekrar yemek yemek güzel olacak."

BÖLÜM 63

DEĞİŞK ENLER

A

Koridorda ilerlerken sıra sıra dizilmiş şık giyimli kadın ve erkek portrelerinin önünden geçiyoruz. Sanırım onlar, koğuş arkadaşımın ataları olmalı. Birkaç duvar halısı asılı.

çeşitli muharebe ve savaşlar boyunca.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, bu merdivenin ne kadar geniş olduğuna şaşıyorum. Kesinlikle bir gedikte kolayca savunulabilecek bir şey değil. Bunları düşünürken, keşke Inara buradan başka bir yerde olsaydı diyorum.

Eğer akıllı olsaydım, uzak kuzenini ziyaret etmesini istediğim bahanesiyle onu Kral Aldryn'la birlikte gönderirdim. Ama karıma baktığımda, onun gitmeyeceğini biliyorum. Bahananemi anlar ve yanımdan ayrılmayı reddederdi.

Ithylan'da bile burada olduğundan daha güvende olacaktır. Kardeşinin bir ordusu olduğunu biliyorum ama Prens Aegryn'in ordusu ve Wraith'lerle birlikte ne kadar sayıya sahip olduğunu bilmiyorum. Tek umudum, Ithylan'ın takviye kuvvetleriyle birlikte, saldırmayı seçmeleri halinde onları püskürtmeye yetecek sayıda olmasıdır.

Yemek salonuna ulaştığımızda, ne kadar büyük olduğuna şaşıyorum. Yüksek, tonozlu tavanlar daha da büyük hissettiriyor. Uzun, dikdörtgen bir masa, kükreyen bir ateşin bulunduğu büyük bir ocağın yanında oturuyor.

Edmynd masanın sonunda oturuyor; Raiden onun sol tarafında, Grayce ise sağ tarafında oturuyor.

Aryl, Raiden'in karşısına oturuyor ve şimdiden bir şişe şarabı paylaştıklarını, her ikisinin de güldüğünü ve birbirlerine takıldıklarını fark ediyorum.

Ben kardeşimin yanına oturuyorum, Inara da benim karşıma, Raiden'in yanına oturuyor. Ona dönüyor ve bir kolunu omuzlarına dolayarak bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Onu mutlu etsen iyi edersin yoksa."

Kaşlarımı çattım. "Neden aksini yapacağımı düşündün ki?"

Eğilip Inara'ya fısıldarken Aryl'i işaret ediyor. "Bunu sevdim."

Aryl zafer kadehini ona doğru kaldırır. "Teşekkür ederim."

Raiden kız kardeşine kaşlarını çatıyor. "Yanlış kardeşle evlenmediğine emin misin?"

Aryl bardağına öksürmeye başlar.

Gözlerimi kısarken göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor ama Inara uzanıp elini benimkinin üzerine koyunca hemen duruyorum. "İyi seçim yapmışım."

Gülüyor. "Güzel."

Aryl eğildi ve bana fısıldadı. "Garip, değil mi? Buraya geldiğimizden beri kardeşlerinin her biri seni en az üç ya da dört kez tehdit etti; onu mutsuz edersen seni döveceğine ya da hayatına son vereceğine söz verdi. Bu bir insan geleneği mi, merak ediyorum?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandım.

Fae kralıyla yaptığım konuşmayı hatırlayarak dikkatimi Grayce'e çeviriyorum. Fae' söz konusu insanlar olduğunda benim türümden bile daha yargılayıcıdır ve acaba onu kraliçeleri olarak kabul etmekte zorlanırlar mı?

Kefalet arkadaşşıma bakıyorum ve Aryl ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum. O haklıydı. Inara'yı yönetim meselelerine dahil etmedim. İnsan olduğu için çoğu insan kraliçe gibi olacağını ve devlet meselelerinde rol oynamayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. O benim kraliçem ve ben onu bu şekilde onurlandırmadım. Şimdi bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz.

Arınma odasından çıktığında nefesim kesiliyor. Benim tünığimi giyiyor. Ortak kokumuzu derin derin içime çekerken göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Üzerinde ne kadar büyük olursa olsun, kokuyu gizleyemiyor.

altındaki güzelliği. Yatağa uzandığımızda, kollarımı ona doladığımda vücudunu benimkine göre şekillendiriyor.

Parmaklarımı onun uzun, ipeksi saçlarında gezdiriyor ve narin kokusunu derin derin içime çekiyorum. O benim en değerli hazinem ve onu her şeyden çok seviyorum. Bu gece onu ailesiyle birlikte görünce, onlarla ne kadar mutlu olduğunu gördüm ve benimle evlendiği için pişman olup olmadığını merak ettim.

Yanağımı okşayarak bakışlarımı kendi yanağına çekti. "Aklında ne var?"

Bir an tereddüt ediyorum, cevabının ne olabileceğinden korktuğum için sormalı mıyım emin olamıyorum. "Evini özleyiyor musun?"

"Florin artık benim evim değil. Ithylian."

Kalbim sıcaklıkla doldu.

Tuniğimin cebine uzanıyor ve bağlanma törenimizden kalma ipeksi yeşil kurdeleyi çıkarıp merakla inceliyor. "Bu bizim Elf düğünümüzden mi?"

"Evet."

"Hep yanında mı taşırsın?"

Başımı salladım. "Bana seni hatırlatıyor."

"Çiftlerin bağlarını tamamladıklarında bunu taktıklarını söylediniz ama nedenini hiç söylemediniz."

"Birlikteliklerini kutsaması gerekiyor," diye mırıldandım.

Gülümsüyor ve dirseğinin üzerinde doğruluyor. Onu kendime çekiyorum, ağzımı şefkatli bir öpücükle onunkinin üzerine kapatıyorum. Başta yumuşak ve nazik olan bu öpücük giderek daha acil bir hal alıyor. "Seni istiyorum," diye nefes alıyorum.

Üzerimde hareket ediyor, kalçalarımı uyluklarıyla kavırıyor.

Merkezinin sıcaklığı ısrarla stavıma baskı yaparken düşük bir inilti benden kaçıyor. Aramızda sadece ince bir giysi engeli var ve ben onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum.

Elimi tuniğinin etek ucunun altına daldırıyor, parmaklarımın ucuyla taçyaprağı yumuşaklığındaki teninde geziniyorum. Küçük ipek parçasına ulaştığımda

Kalçalarının arasından pençelerimi uzatıyorum. Onu vücudundan ayırırken nefesi kesiliyor.

Aramıza uzanıyor ve pantolonumu çözerek beni giysilerimin sınırlarından kurtarıyor. Narin parmakları ayağa kalkıp ucumu girişine yerleştirmeden önce bir an stavımın üzerinde geziniyor.

Bakışları benimkileri tutuyor ve kendini bana bırakırken dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıkıyor. Onunla bu şekilde birleşmek, şimdiye kadar bildiğim en enfes his. "Çok sıkı," diye törpülüyorum o üzerimde hareket etmeye başladığında.

Doğruluyorum, kollarımı onun sırtına doluyorum ve kalçalarının benimkilere doğru her hareketini karşılarken onu sıkıca kendime çekiyorum. "Varys," diye dua eder gibi adımları sayıklıyor.

Vücudumun onunkine doğru her itişinde kanalı esnemeye ve uzunluğumun etrafında titremeye başlıyor ve yakın olduğunu biliyorum.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına, onu kendime yakın tutarken.

Etrafımda sıkılaşıyor, beni çekirdeğinin daha da derinlerine çekiyor. Baş geriye düşmeden bir an önce tüm vücudu geriliyor ve doruğa ulaştığında adımları haykırıyor.

İçimde bir şey kopuyor ve son kontrolümü de parçalıyor. Bağımızı koparmadan onu sırt üstü çeviriyorum ve içinde derinlere doğru ilerlemeye başlıyorum.

Bacaklarını etrafıma sarıyor, her itiş daha uzun ve daha derin olurken kendimi bedenlerimizin bir olarak hareket ettiği hissinde kaybediyorum. Kokusu sarhoş edici, düğümüm onun içinde genişlemeye başlarken içimdeki karanlık ve ilkel bir şeyi çağırıyor.

Elindeki ipeksi yeşil kurdeleyi fark ediyorum. Sağ elimle sol elini tutuyorum ve törenimiz sırasında olduğu gibi bileğimize sararak büyümlü sözler söylüyorum. Ellerini başının iki yanındaki şilteye tutarken parmaklarımızı birbirine doluyorum. Bu temastan bir sıcaklık nabızı yayılıyor ve tüm bedenime yayılıyor.

"Varys," diye fısıldıyor adımı merakla, yumuşak bir şekilde parlayan yeşil bir ışık etrafımızı sararken. "Neler oluyor?"

"Bu bizim bağımızın mühürlenmesi," diye fısıldıyorum onun içinde derinlere doğru ilerlemeye devam ederken.

Düğümüm bizi birbirimize kenetlerken ve vücudu etrafımda sıkılaşmaya başlarken dudakları bir iniltiyle ayrılıyor.

"Sen benimsin," diye nefes alıyorum. "Ve ben de seninim." "Seninim," diye pantolonunu indiriyor.

Ona bakarken içimi ilkel bir sahiplenme duygusu dolduruyor. Altımda kıvrılırken tüm vücudu uyarılmışlık içinde kızarıyor.

Boştaki elimle çenesini kavrayıp bakışlarını bana çevirmeye zorluyorum. "Serbest kalışını bulurken seni izlemek istiyorum."

Yarı kapalı bakışları benimkileri tutuyor, arzu dolu. Dudakları bir iniltiyle ayrılıyor ve serbest kaldığını anladığında adımı haykırıyor. Kanalı uzunluğumun etrafında ritmik olarak sıkılaşıyor. Daha fazla dayanamayan stavım nabız atmaya başlıyor. "Benim!" Kükrüyorum, çekirdeğinin derinliklerinde patlayarak onu tohumumla dolduruyorum.

Stav'ım hala onun içinde düğümlenmişken, ikimizi de yanlarımıza döndürüyorum ve onu göğsüme yaklaşıtıyorum. İpeksi kordonu dikkatlice ellerimizden çıkarıyorum ve etrafımızdaki yeşil parıltı yavaşça kayboluyor.

Kollarımda uzaklaşırken, onun güzel yüzünü inceliyorum. Bakışlarım yanıımızdaki ipeksi yeşil kurdeleye kayıyor. Bağ mühürleyen büyüün bu şekilde ortaya çıkması alışılmadık bir durum; etrafımızı tamamen sarıyor. Bu, Aşk ve Bereket Tanrıçası'nın en büyük lütuflarından biridir. Eğer Inara bir Kara Elf olsaydı, bu gece birleşmemizle bir hayat yaratacağımızın işareti olurdu.

Bir ailemiz olmasını her şeyden çok isterdim ama bunun olabileceğinden şüpheliyim. Bildiğim kadarıyla hiç Elf-İnsan çocuğu yok ve tarihimiz söz konusu olduğunda hiç olmadı. Öyle olsa bile, asla pişman olmayacağım

Onu gerçek eşim olarak kabul etmek benim seçimim. Aşkımız yeterli. O benim,
ben de onun.

64. BÖLÜM

INARA

W Sabah uyandığında Varys hâlâ uyuyordu. Dikkatlice kollarında dönüyorum ve onu inceliyorum. O kadar yakışıklı ki. Gözlerim yine kulaklarının zarif uçlarına takılıyor ve
Diren.

Uzanıyorum ve parmaklarımın ucuyla sol kulağının üzerinde hafifçe geziniyorum. Gözleri hâlâ kapalıyken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Kulaklarıma olan takıntın nedir, Khio'ri'm?"

Gözlerini açıyor, bana bakarken gözlerinin ardında eğlence dans ediyor.

"Kulaklarını seviyorum."

Alnı kırışıyor. "Onlar sadece kulak."

"Seni izlediğimi nasıl anlıyorsun?"

Avucunu göğsüme, tam kalbimin üzerine yerleştiriyor. "Birbirimize bağlıyız, Inara. Bunu tam olarak açıklayamıyorum ama bir şekilde... Bunu hissedebiliyorum."

"Bu hiç adil değil," diye takılıyorum. "Seni hissedebiliyorum ama bu şekilde değil. Ya ben uyurken beni gözlemlemeye karar verirsen?"

Yüz ifadesi ciddileşiyor ve yanağımı okşarken buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni uyurken izlemeyi seviyorum." Dudaklarında yakışıklı bir gülümseme beliriyor. "Ve horlaman çok sevimli."

"Horluyor musun?" Telaşla sordum. "Ben horlamam."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Her zaman değil, ama bazen yapıyorsun." Sırıttıyor. "Oldukça büyüleyici."

Çenem düştü. "Horlamak hiç de çekici bir şey değil." Çenemi kaldırıyorum. "Benimle alay ediyorsun. Horlamadığımı biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Emin misin?" Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. "Evet, ." Gülüyor.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması dikkatimizi çekiyor. "Ne var?" diye sesleniyor.

Kimse cevap vermeden bir korna sesi havayı dolduruyor ve başımı balkona doğru çeviriyorum. "Bu-"

"Ordumuz geldi," diyor oturduğu yerden. "Onları karşılamaya gitmeliyiz."

BÖLÜM 65

INARA

E Kara Elf ordusu yaklaşırken dmynd ve Raiden'ın gözleri kocaman açılır. Ithylia'nın sancağını taşıyarak, gururlu ve mükemmel bir düzende yürüyorlar ve önlerinde aniden duruyorlar Kral.

Varys elimi tutuyor ve öne doğru adım atıyor. Hepsi bir an için önümüzde eğiliyor ve sonra doğruluyor. Ön taraftaki muhafız bize doğru yürüyor. "Kralım. Kraliçem. Emirlerinizi bilmek isteriz."

"Kalenin etrafına kamp kurun," diye talimat verdi Varys. "Wraithler ve Prens Aegryn gelirse, onları zorlu bir gücün beklediğini bilecekler."

Muhafız çenesini sertçe eğiyor, sonra dönüp emri iletiyor.

Varys Edmynd'e döner. "Aegryn'in yaklaştığını haber vermek için yol boyunca gözcüler yerleştirmeliyiz."

"Katılıyorum," diye yanıtlıyor Edmynd. "Bu tür bir direniş beklediğinden şüpheliyim."

İzcilerden haber beklerken gün uzuyor. Savaşın bu kadar çok beklemekten ibaret olduğunu hiç fark etmemiştim.

Hava nemlenirken fırtına bulutları tepemizde dolaşıyor. Gürleyen gök gürültüsü yeri sarsar ve şimşekler karanlık gökyüzünde parmaklarını göstererek yağmurun yaklaştığını müjdeler.

Şatonun penceresinden dışarı bakarken, gökyüzü tepemizde açılmadan önce birkaç başıboş damla cama vuruyor.

Savaşlar konusunda uzman olmayabilirim ama yağmur ve çamurun işleri zorlaştırabileceğini ve aleyhimize işleyebileceğini biliyorum.

Sonunda korkunç bir kurdun üzerindeki bir binici dörtmala kale avlusuna geliyor ve biz de onu karşılamak için aşağı iniyoruz. Kurdunun üzerinden kayıyor ve

Varys. Bize doğru yürürken zırhından damlayan sular taş zeminde küçük su birikintileri bırakıyor. "Batıdaki ana yoldan yaklaşıyorlar Kralım ama fırtına da öyle. Neyse ki sadece bir düzineden az Wraith tespit ettim. Bu gücün çoğunluğu Prens Aegryn'in ordusundan oluşuyor."

Yüksek Büyücü Ylari kardeşime bakıyor. "Bu fırtınanın arkasında Büyücüler var. Öyle olmalılar. Bu sabah gökyüzü böyle bir fırtınanın aniden çıkması için fazla açıktı."

Edmynd'in yüzündeki endişeyi görmek çok kolay. Florin'in ordusu üstün bir zırha sahiptir ama zırh ağırdır ve giyildiğinde çamur manevrayı zorlaştırır.

Varys soru sorarcasına kardeşlerime bakıyor. "Oradaki arazi nasıl? Avantajımıza kullanabilir miyiz?"

Raiden bakışlarını yere indirir, yüzünde düşünceli bir ifade vardır. "Bir fikrim var ama hoşuna gitmeyecek."

"Ne oldu?" Varys sorar.

Bakışları Varys'in üzerinde geziniyor. "Elf ne kadar ağır?" "Florin zırhı kadar ağır değil ama de..." Kaşlarını çatıyor. "Neden sorabilir miyim?"

"Sanırım onsuz savaşmak zorunda kalacağız." "Ne?"

Telaşla sordum. "Savunmasız kalacaksın."

Varys başını sallamadan önce bir an Raiden'ı düşünür. "Sanırım haklısın."

"Bir Kara Elf'ten büyük övgü," diye alay ediyor Raiden, ama ifadesi hemen değişiyor.

Edmynd ikisinin arasına bakar. "Emri ben vereceğim."

"Bekle," dedim ona. "Gerçekten zırhsız savaşa girmek istiyor olamazsın."

Varys elimi tutuyor. "Tek yol bu Kralıçem."

BÖLÜM 66

DEĞİŞKENLER

S Ordumuzun önünde durup savaş alanının öte yanındaki düşmanımıza bakarken Hynar altımda gergin, kalın kürkü kabarıyor. Inara ve kız kardeşi kale duvarlarının içinde güvendeler. Bir avuç insan Onları ve saraya sığınan diğer kadın ve çocukları korumak için Elf muhafızlar görevlendirildi.

Uzakta, Prens Aegryn'in ordusunu kuşatan bir düzineden az Wraith görüyorum. Bir Wraith bile bir insan ordusu için yıkıcı olurdu. Halkım ve ben burada olduğumuz ve büyümüz artık bağısız olduğu için, ihtimaller büyük ölçüde lehimize döndü.

Wraithler etraflarındaki yaşam gücü enerjisinden beslenirken rüzgâr soğuyor. Atlarının üzerinde, ordularının başındaki Edmynd ve Raiden'a yan gözle bakıyorum ve titrediklerini fark ediyorum.

Evet. Yalnız insanlar Wraithlere karşı daha savunmasız olurdu ve eminim ki Aegryn ordusunu Florin'e götürürken bunu hesaba katmıştı.

Edmynd savaş alanının öbür ucundan Aegryn'e seslenerek, "Ya şimdi geri dönersin ya da yenilirsin," dedi.

"Bugün kaybedecek olan ben değilim," diye cevap veriyor Aegryn karanlık bir şekilde. "Ordularınızı altımda ezeceğim ve-"

Kılıcımı kınından çıkarıp büyümü çağırdığımda kısa kesiyor. Kılıcımı yanımda tutarken mavi alev keskin bıçağı yalıyor ve ona artık büyücülere bağlı olmadığımızı gösteriyorum.

Alanın öbür ucundan bile yüzündeki rengin azaldığını görebiliyorum. Adamlarıma dönüp onlara işaret veriyorum.

Kılıçlarını kaldırıp aynısını yapıyorlar ve ben de Aegryn'in ordusunun ön saflarının küçük bir geri adım atmasını memnuniyetle izliyorum. Ne olduğunu anladılar

Bu gün karşılaşacakları şey: geri çekilmeyecek bir insan ve Elf ordusu; onlara merhamet göstermeyeceğiz.

Korkunç kurtlarımız düşmanımızın kanını tatmak için hırlayıp dişlerini gösterdiğinde Aegryn'in atı bile ayaklarının üzerinde doğruluyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak Inara'yla olan bağima odaklanıyorum. Korkusu khio'rinar aracılığıyla bana çarpıyor, ama ona gönderdiğim sakinlik ve güvence dalgasını hissettiğinde duruyor. *"Bu günü kaybetmeyeceğiz, Khio'ri'm. Sana bunun sözünü veriyorum," diye fısıldıyorum bağlantı aracılığıyla.*

Varlığı güçleniyor ve onu Edmynd'in okçularıyla birlikte kale duvarının tepesinde meydan okurcasına dururken bulmak için geri dönüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, yayını kaldırıp ipe bir ok yerleştirdiğinde şiddetli bir kararlılıkla dolu.

Edmynd kolunu kaldırır ve işaret verir.

Bir ok yaylım ateşi havada ısıklık çalarak ordularımızın üzerinden geçiyor.

Aegryn'in adamları kalkanlarını kaldırıp saldırıyı engellemeye çalışıyor ama nafiye. Yıkım üzerlerine yağıyor, feryatları ve çığlıkları birçoğunun vurulduğunu söylüyor. Kan çimenleri lekeliyor ve birkaç ceset onun hatları boyunca yere dökülüyor.

Başka herhangi bir lider saldırmaktan daha iyisini bilirdi, ancak Aegryn, bağırıp adamlarını ileri sürerken askeri strateji konusunda pek bilgili değil gibi görünüyor.

Bir savaş çılgılığı atarak ona doğru koşuyoruz, arazide ilerlerken altımızdaki zemin gürlüyor. Yaklaştığımızda nabzım kulaklarımda atıyor.

Rhygar ön cepheye sıçrıyor ve Aegryn'in ordusuyla kılıç şakırtıları arasında çarpışıyoruz. Wraithler bize doğru hücum ediyor ama ben onları durdurmak için bir alev duvarı gönderiyorum ve bu sırada Aegryn'in adamlarını yakıyorum.

Etrafımda insanlar savaşıyor ve ben başımı kaldırıp Edmynd ve Raiden'ı arıyor, insanların ne durumda olduğunu merak ediyorum.

Edmynd'in atından düşüp sırt üstü yere çakılmasını dehşet içinde izliyorum. Bir düşman askeri kılıcını kaldırıyor ve Inara'nın kardeşinin yeterince hızlı hareket edemeyeceğini biliyorum. Adama doğru uçan bir büyü küresi gönderiyorum, tam göğsüne isabet ediyor ve onu geriye savuruyor.

Arkamdan gelen gürültülü bir gümbürtüyü hemen kulak tırmalayan bir çığlık takip ediyor ve döndüğümde Aegryn'in adamlarından birini omuzlarının arasında bir okla arkamda ölü olarak buluyorum.

Bakışlarımı kale duvarına kaldırıyorum ve Inara bana ayık bir şekilde başını sallıyor. Eğer o olmasaydı, yine ölmüş olurum.

Wraithler bize tekrar saldırıyor ama onları ateşle püskürtüyoruz. Çok yorucu ama Edmynd'in askerleri Aegryn'inkilerle ilgilenirken biz de Wraithlerle savaşmaya konsantre olabiliyoruz.

Kaleye ulaşmaya hevesli bir şekilde bizi kuşatmaya çalışmalarını izliyorum. "Onları burada tutmalıyız!" Wraithleri işaret ederek haykırıyorum.

Adamlarım saldırılarını Wraithlere yoğunlaştırıyor, ama hızlılar ve hedef almaları zor. Daha önce de Wraith'lerle savaşmıştım ama bunlar daha güçlü ve hızlılar, her nasılsa ve kolay kolay öldürülemiyorlar. Büyümüzle doğrudan bir vuruş bile onları alt edemiyor. Sadece tekrarlanan saldırılar işe yarıyor gibi görünüyor.

Bir sorun var.

Alanı tarıyorum ve Aegryn'in adamlarının arkasındaki tepe hattı boyunca duran uzun cübbeli üç adam görüyorum. Kollarını havaya kaldırmış, devasa kırmızı kürelerin avuçlarının arasında toplandığı yıkıcı büyüğü gözlemliyorum. Tekrar Wraithlere dönüyorum ve aynı kırmızı ışıltının onları da çevrelediğini fark ediyorum.

Aryl arkamda ve ben ona dönüyorum. "Büyücüler sihirlerini Wraithleri güçlendirmek ve saldırılarımıza karşı korumak için kullanıyorlar. Bu yüzden öldürülmeleri çok zor."

"Onları dışarı çıkarmalıyız," diye bağırır

Aryl. "Evet ama nasıl?"

Bir dizi ok havada Aegryn'in adamlarına doğru uçuyor. Büyücüler kollarını havaya kaldırıp bir kalkan yaratırken onları gözlemliyorum. Oklar

Zararsızca sekiyor.

Ama daha da önemli bir şey gözüme çarpıyor ve o anda Wraithlerin büyülerini serbest bırakarak onları tekrar savunmasız hale getirdiklerini fark ediyorum.

"Inara," bağ aracılığıyla ona ulaşıyor ve öğrendiklerimi göndermeye çalışıyorum.

Adamlara doğru bir ok yayını daha uçu ve onun anladığını biliyorum.

"Onları nasıl indirebiliriz?" Aryl diyor ki. "Kendilerini koruyorlar."

Okları saptırmak için bir bariyer daha kaldırdıklarında, Büyücülerin okları önlerine ve başlarının üzerine yoğunlaştırdıklarını ve sırtlarını savunmasız bıraktıklarını fark ediyorum.

"geçmeliyiz," diyorum ona. "Nasıl?"

Kılıcımı geniş bir kavisle savurarak Aegryn'in adamlarını hem büyü hem de kılıçla biçiyorum. Aryl yanımda ilerliyor, büyücülerini kuşatmak için bir yol açarken her birimiz diğerinin arkasını kolluyoruz.

Zırhımız olmadan, çamurlu arazide düşme riski olmadan ilerleyebiliyoruz, oysa Aegryn'in adamları birkaç yerde kayıyor ve yerde debeleniyor. Yine de sayıları çok fazla ve cesetlerin arasından geçmek zor.

Kaybediyor. Kötü bir şekilde. Ama pes etmeyi reddediyor. Raiden yolun karşısında onunla dövüşürken, kılıçların uzaktan şangırdadığını gözlemliyorum. Aegryn, Raiden'in yetenekleriyle boy ölçüşemez ve geri çekilmek için döndüğünde doğruca Edmynd'e koşarak kılıcıyla ortasını yarıyor.

Kıpkırmızı bir ışık yayı iki Krala ve Raiden'a doğru ilerler.

Yıldırım hızıyla bir büyü küresi yapıp Inara'nın kardeşlerine kalkan olarak gönderdim. "Aryl!" Dikkatini tekrar onlara çekerek sesleniyorum.

Onlara doğru bir büyü daha fırlatarak onları hedeflenen Büyücü saldırılarına karşı korur.

Tüm enerjimi Inara'nın kardeşlerine odaklayıp Büyücülerin yıkıcı gücünü geri püskürttüğümde alnımda boncuk boncuk terler beliriyor.

O kadar odaklanmışım ki, bana doğru koşan tehlikeyi göremiyorum. Kırmızı bir ışık görüşümü dolduruyor ve dönüyorum ama çok geç, yıkıcı güç yanımda patlıyor ve beni yere seriyor.

"Varys!" Aryl haykırıyor, üzerimde duruyor ve bir sonraki saldırıyı püskürtmek için bir bariyer oluşturuyor.

"Krala!" diye haykırıyor savaşçılarımdan biri, adamlarımdan beni savunmaya gelmesini işaret ederek.

Başım dönüyor ve sesler etrafımda yankılanıyor, acı verici ağrı her sinire yayılıyor ve patlamanın yanıma çarptığı yerde bitiyor. Aryl'in Edmynd ve Raiden'i korumak için bağırarak emir verdiğini hayal meyal fark ediyorum.

Inara'nın sesi bağın ötesinden sesleniyor. *"Varys! Geliyorum!"*

"Hayır!" Bağlantıdan geri gönderiyorum.

Yaralanmamış tarafıma doğru dönüyorum, hareket sırasında acı içinde tıslıyorum. Avuçlarımı çamurlu zemine koyup kendimi ayağa kaldırıyorum ve ayakta durmaya zorluyorum. Yerde kalırsam Inara bana gelmeye çalışacak ve onun tehlikede olmasına izin veremem.

Ben dik durmaya çabalarken dünya eğilip dönüyor.

Büyücülerden biri kale duvarına doğru kırmızı bir alev topu gönderirken korku göğsümü sıkıyor. Bir büyü patlaması gönderiyorum ama biliyorum ki onu engellemek için zamanında ulaşamayacak.

"Inara!"

Duvardan patlayan yeşil ateş, onlara ulaşamadan kırmızı küreye çarpıyor. Bakışlarımı kaleye doğru çeviriyorum ve Yüksek Büyücü Ylari'nin bağ arkadaşımın yanında durduğunu görüyorum, avuçlarının arasında daha fazla güç toplarken tüm vücudu titriyor ve başka bir saldırıyı savuşturmaya hazırlanıyor.

"Aryl, Büyücülere ulaşmalıyız."

"Biliyorum. I-"

Kızıl alev ona çarparak yere yığılmasına neden olur. Acı içinde tıslayarak yan dönüyor ama en azından hayatta.

Etrafındaki savaşı izlerken zaman yavaşlıyor ve durağanlaşıyor. Büyücüler surlara saldırmaya devam ederken Wraithler kaleye doğru ilerliyor. Sadece Ylari'nin giderek zayıflayan büyüü onların gerçek bir hasar vermesini engelliyor.

Gücü tükendiğinde, Inara tehlikede olacak.

Khio'ri'mi kaybedemem. Ölmesine izin vermeyeceğim.

Avucumu yere vurup parmaklarımı çamurlu toprağa gömüyorum. Ham ve evcilleşmemiş enerjiyi parmaklarımın altında atan bir nabız gibi hissediyorum. Ezici acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve son enerjimi ve gücümü odaklıyorum.

Yerden yaşam gücünü çekip bana teslim olmasını talep ettiğimde, toprak korkunç bir güçle gümbürdüyor ve sarsılıyor. Son gücümle büyümü genişleterek toprağın altında ham güçten bir çember oluşturuyorum. Çenemi sıkarak acı dolu bir çığlık atıyorum ve diğer kolumu kaldırıp yere vurarak büyümün toprağı kabarcıklı bir güçle yırtmasını sağlıyorum.

Kaya ve topraktan oluşan bir patlama dev bir dalga gibi yayılıyor, adamlarımı ve müttefiklerimi koruyor, Prens Aegryn'in ordusunu yere seriyor ve onları yıkıcı bir alevle tüketiyor.

Ateş onları yakıp kavururken acı dolu feryatları havayı dolduruyor. Büyücülere bakıyorum ve kalkanlarını indirdiklerinde umutsuzluk göğsümü sıkıyor.

Başarısız oldum. Enerjim azalıyor ve bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyorum, yanımdaki acı sadece çabalarımın etkisiz olduğunu bilmenin verdiği ıstırapın bir yankısı. "*Koş Inara,*" diye sesleniyorum bağdan. "*Koş, Khio'ri'm!*"

Yan dönüyorum ve Aryl'in elini tutuyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve aramızda söze dökülmeyen bir anlayış geçiyor. "Son bir kez," diye mırıldanıyor.

"Son bir kez," demeyi zar zor başarıyorum.

Birlikte, Büyücülere doğru bir şok dalgası daha göndermek için son gücümüzü topluyoruz. Toprağın ham gücü damarlarımda yanarken, ölümün soğuk ürpertisi üzerime doğru ilerliyor.

"Seni seviyorum Inara," diye gönderiyorum bağlantı aracılığıyla.

Enerji damarlarıma sıvı ateş gibi dolup ardındaki her şeyi yakarken kükrüyorum ve diğer avucumu bir kez daha yere vurarak Büyücülere doğru bir şok dalgası daha gönderiyorum.

Görüş alanımın köşesinden mor kanatların parıltısı gözüme çarpıyor ve bakışlarımı kaldırdığımda Fae Kralı Kyven ve bir düzine savaççısının Büyücülerin arkasında olduğunu görüyorum. Korunmasız sırtlarına doğru bir güç yayı göndererek onları bir anda küle çeviriyorlar.

Nefes nefese, sırtüstü dönüp tepemdeki karanlık gökyüzüne bakıyorum ve unutulup gidiyorum.

BÖLÜM 67

DEĞİŞKEN LER

W

Uyandığımda Inara yanımdaki yatakta, göğsüme doğru kıvrılmıştı. Titreyen elimi kaldırıp yüzündeki saçları nazikçe geriye doğru tarıyorum ve o da başını kaldırıyor. "Varys?"

Ayağa kalkıyor ve kollarını bana doluyor, yüzüme bir dizi öpücük konduruyor ve sonunda dudaklarını şefkatli bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

Yüzü kıpkırmızı, gözleri şişkin ve şiş; beni tekrar öperken gözyaşlarının tuzunu tadıyorum. "Varys, Tanrılara şükür uyanıksın." Sesi titriyor. "Çok korkuyordum."

Arkasında kardeşleri ve Kral Kyven bir kenarda duruyor. "Uyanmışsın," diyor Edmynd gülümseyerek. Elini omzuma vuruyor ve ben de bu sarsıcı hareket karşısında irkilerek kendimi geri çekiyorum. Tüm vücudum büyük bir çürük gibi hissediyor.

"Kardeşim mi?" Zayıfça sordum.

"Yan odada iyileşiyor," diyor Inara. "Elf Şifacı iyi olacağını söyledi."

Bakışlarım Fae kralına yöneliyor ve kendimi doğrulmaya zorluyorum.

"Kyven," diye hafifçe gülümsüyorum. "Tam zamanında geldin, dostum."

Kolumu uzatıyorum ve birbirimizin ön kolunu kavırıyoruz, lavanta rengi gözleri beni dikkatle inceliyor. "Buraya geldiğim için çok mutluyum."

Inara'nın kız kardeşi Grayce içeri girer ve Kyven doğrulur, ardından ona doğru eğilir. "Prenses Grayce. Sizi tekrar görmek güzel."

"Ve siz de, Kral Kyven" diyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor. Sanırım bu henüz ona elini uzatmadığı anlamına geliyor.

"Sen ve savaşçıların olmasaydınız düşerdik, Varys"- Edmynd bir elini Kyven'in omzuna koydu-"ve senin de yardımın."

Kyven Grayce'bir bakış fırlattıktan sonra dikkatini tekrar kardeşlerine çeviriyor. "Bunu aramızda yeni bir ittifakın başlangıcı olarak kabul edelim."

Edmynd ön kolunu sıkıyor. "Yeni bir ittifaka."

EPILOG

DEĞİŞKENLER

I Savaşın üzerinden bir hafta geçti. Wraith tehdidi henüz sona ermedi. Büyücülerin yeni bir saldırı için güçlerini topladığına dair söylentiler var. Dünyayı fethetme arzularından henüz vazgeçmiş değiller. yedi diyar.

Onlar yeni bir hamle yapana kadar, şimdilik aramızda barış ve yeni bir ittifakın başlangıcı var.

"Hazır mısınız?" İnara temizlik odasından içeri girer.

Ağzım açık kaldı. Elf elbisesi içinde kesinlikle göz kamaştırıcı. Bugün kız kardeşinin düğünü var ve Florin'de olmamıza rağmen benim tunik ve pantolonumla uyumlu bir Elf elbisesi giymekte ısrar ederek artık Florin Prensesi değil, Ithylan'ın Kara Elflerinin Kraliçesi olduğunu tüm dünyaya gösterdi.

Uzun, ipekli, yeşil elbisesi bana bakarken ela gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor. O kadar güzel ki, sanki etrafını ıslıl ıslıl bir parıltı sarıyor. Kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. Çenesini kavrayarak yüzünü kendime doğru çeviriyorum ve başparmağımı yumuşak, pembe dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Eğilip ağzımı onun üzerinde iddialı bir öpücükle kapatırken güzel bakışları benimkileri tutuyor. Ellerini tuniğimin içinde yumruk yapıp beni daha yakına çektiğinde göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Onu kollarıma alıp yatağa götürüyorum ve battaniyenin üzerine nazıkçe yatırıyorum. Üzerine çıkıyorum ve bana gülümsüyor. "Varys, gitmeliyiz aşkım. Bir saat içinde bizi bekliyorlar."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve elimi elbisesinin yakasının altına daldırıp göğsünü avuçlamak için aşağı çekiyorum. Başparmağımı yumuşak kürenin üzerinde gezdiriyorum ve nefesi kesiliyor, tepe noktası sertleşip boncuk haline gelirken dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Varys," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Onun narin kokusu etrafımızdaki havayı yoğunlaştırırken burun deliklerim alevleniyor. Şimdi daha güçlü ve baştan çıkarıcı derecede tatlı. Boynu boyunca göğüslerinin vadisine doğru bir dizi şefkatli öpücük konduruyorum. "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum Khio'ri'm," diye fısıldıyorum tenine karşı ve sonra ağzımı hassas tepe noktasının üzerine kapatıyorum.

Elimi yukarı, elbisesinin altından geçirdiğimde yumuşak bir inilti duyuyor. İpeksi iç çamaşırını bir tarafa doğru çekiyorum ve parmaklarımı zaten kaygan olan kıvrımlarında gezdirirken nefesini tutuyor.

Onun ılık, ıslak sıcaklığının derinliklerine gömülmeyi arzuluyorum. "Sen mükemmelsin," diye nefes alıyorum tenine karşı.

"Seni seviyorum, Varys." Adımı inliyor.

Eteğini kalçalarına kadar iterek vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Baldırından iç uyluğuna doğru sıcak bir iz bırakarak öpüyorum. İlginin altında kıvranmaya başladığında onu yerinde tutmak için elimi karnına koyuyorum.

Hafif bir enerji titreşimi tenimde geziniyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Vücudunda yukarı doğru ilerlerken kaşlarım çatılıyor ve avucumu karnının alt kısmına koyuyorum.

Başını kaldırdı. "Ne oldu, aşkım? Bir sorun mu var?"

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum, araştırıyorum ve aniden tekrar hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve şaşkınlıkla ona bakarken çenem düşüyor. "Yaşam," diye fısıldıyorum. "Biz yaşamı yarattık, İnara."

"Ne?"

Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum. "Çocuğumuzu taşıyorsun."

"Emin misiniz? Bunun mümkün olmadığını sanıyordum."

"Eminim." Elini elime alıp rahminin üzerine koyuyorum ve çocuğumuz olan enerjinin yaşam parkını hissetmesine izin veriyorum.

Gözleri yaşlarla parlıyor.

"Neden ağlıyorsun?" Yüzünü avuçluyorum. "Bu seni üzüyor mu Khio'ri'm?"

"Hayır," diye fısıldıyor bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.
"Ağlıyorum çünkü mutluyum, Varys."

Vücudunda yukarı doğru hareket ediyorum ve ağzımı onunkinin üzerinde
iddialı bir öpücükle kapatıyorum.

Yüzüne dokunduğumda. "Umarım tıpkı annesine benzer." İnara
gülümsüyor. "Ya bir olursa? Üzülür müsün?" "Asla," diye
fısıldıyorum. "Bu çocuk birçoğunun ilki olacak."

Bir elini karnına koyarken usulca gülüyor. "Peki kaç tane istiyorsun aşkım?"

"Güzel insan karımın bana vereceği kadar."

Elimi onun karnının üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı birbirine
dolayarak rahmindeki çocuğumuzun yaşam parkını hissediyorum. "Bana tekrar
benim olduğunu söyle, Khio'ri'm."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve onlara karşı gülümsüyor. "Ben
seninim ve sen de benimdin Kara Elf Kralım."

Serinin bir sonraki kitabı - Ejderha Kral Tarafından
Sahiplenildi Bu kitabın **Bonus Sonsözünü** almak için.

[BURAYA TIKLA](#)

Buradayken diğer bazılarına da göz atın.

Peri Masalı Yeniden Anlatımlarını sever misiniz?

Masal Yeniden Anlatımları (Once Upon a Fairy Tale Romance

Series) *Ejderha Tarafından Ele Geçirilen: Bir Güzel ve Çirkin Yeniden*

Anlatımı Fae'lerin Esareti: Bir Külkedisi Yeniden Anlatımı

Deniz Adamı Tarafından Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı

Yeniden Anlatımı Elf Prensine Bağlanan: Bir Pamuk

Prenses Yeniden Anlatımı Ayı Kral Tarafından

Sahiplenilen: Bir Kar Kraliçesi Yeniden Anlatımı

Kurt Prens Tarafından Korunan: Kırmızı Başlıklı Kız Yeniden Anlatımı

Tanrılar ve Kader (Yunan Tanrı Romantizmi Serisi)

Hades Tarafından
Sahiplenildi Ares'e
Bağlandı

Buz Dünyası Savaşçı Serisi

Sahiplenilmiş: Dragon Shifter
Romance Bound: Vampir Uzaylı
Romantizmi Kurtarılmış: Fae Uzaylı
Romantizmi Çalındı: Kurt Adam
Romantizmi Alındı: Vampir Uzaylı
Romantizm Kader: Ejderha Şekil
Değiştiren Romantizm

Ejderha Değiştirenleri mi istiyorsunuz? Bu tamamlanmış Duoloji ile onların dünyasına dalabilirsiniz.

Mosauran Serisi (Ejderha Değiştiren Uzaylı Romantizmi)

Her Şeyin Sınırı
Rüzgarın Şekli

V'loryn Serisi (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Derinlerde Kaybolmak
Gümüş Bir Ayın Altında
Altında Farklı Bir
Gökyüzünün

V'loryn Holiday Serisi (Bir Marek ve Elizabeth Holiday romanı onların birleşmesinden önce geçer)

Seçtiğimiz Şey

V'loryn Kaderli Olanlar (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Işığın Başladığı Yer (Vanek'in Hikayesi)

Yaklaşan yayınlar hakkında bilgi için Beni beğenin

Facebook: [Jessica Grayson](http://facebook.com/JessicaGraysonBooks) <http://facebook.com/JessicaGraysonBooks>.

VEYA

web sitemde yaklaşan yayın uyarıları için kaydolun: Jessicagraysonauthor.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

